

ကျွန်ုပ်တို့

မြောက်လူလူတို့နှင့်
လူလူမြောက်ကောင်

BURMESE
CLASSIC

အဆစ်စက်စက်
ဝတ္ထုရှည်စ-ဆုံး

ကိုပိုက်

မျောက်လှီလှီနှင့် လှလှမျောက်ကောင်

(ပထမအကြိမ်)

စီစဉ်သူ - အတီး

ဖြန့်ချိရေး

နဂါးပျံစာပေ

“မျှောက်လှည့်လှည့်နှင့် လှည့်မျှောက်ကောင်”

ကိုပိုက်/

“သည်မိုးတော့ စဲလိမ့်မယ်မထင်ဘူး ကိုလင်းရေ . . . ကျွန်တော်တို့တွေ ပြောင်သေမြောင်ကိုပဲ တန်းသွားကြလျှင် ကောင်မယ်ဗျာ . မိုးစဲကို စောင့်လျှင်ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ သည်ကနေ ပြောင်သေမြောင်ကို ရောက်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး . . .”

“ဆရာလေးတို့မယ် အရေးကြီးကိစ္စမရှိလျှင်ဖြင့် သည်မယ် တညအိပ်သွားကြချေ . . မိုးကမသည်းဘူးဆိုပေမင်္ဂ သည်စွေနေတဲ့ မိုးက တောင်ပြိုတာတွေ ဘာတွေဖြစ်နိုင်တယ်လေ . . . တကယ်တော့ ဆရာလေးတို့ သွားမယ်ပြောင်သေမြောင်က လမ်းအဆိုးသားကလား . . . တောင်ကမ်းတွေမြင့်တယ် . . ရွံ့မြေတွေဆိုတော့ . . . ချော့ပြိုကျပါဦးမယ် . . နက်ဖြန် ခပ်စောစောသွားကြချေပေါ့ . . ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့ဆို ပိုမကောင်းဘူးလား . . .”

သို့ ဝါးခုတ်တဲမှ ကရင်ကြီးပြောသည်ကို ကျွန်တော်တို့ အလေးဂရုထားသင့်ပေ၏ သို့ပြားသော်လည်း ပြောင်သေမြောင်တွင် ကျွန်တော်

www.burmeseclassic.com

ဆို တစ်ချက်တစ်ကောင်မြင့်မောင်နှင့် ချိန်းထားသည်ကြောင့် မဖြစ်
 နေသွားရပေလိမ့်မည်။ ဘယ်တွက်မှ တစ်ချက်တစ်ကောင်မြင့်မောင်
 သည် ကျန်းမာရေးကောင်းသူမဟုတ်။ တလောက လေဖြတ်ထားသည့်
 ဖြားရ၏။ ဆေးဆရာအစွမ်းကြောင့် အခြေအနေကောင်းလာသည်
 တုဆို၏။ ပြီးတော့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားလုပ်ပေးလျှင် ပိုသင့်မည်ဟု
 တွက်ဆထားသည်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့နှင့် ပန်းပုတ်ကြီးဘက်တွင်
 တောဝက်ပစ်ရန် ချိန်းထားလေသဖြင့် သူ့လို ကျန်းမာရေးမကောင်းသူ
 တောင်မှ ပြောင်သေမြောင်ရောက်လာချေပြီ (ချိန်းထားတဲ့အတိုင်း)
 ကျွန်တော်တို့က ရောက်မသွားပါလျှင် လွန်မင်းစွာအားနာဖို့ကောင်း
 ပေတော့၏။ သို့ကြောင့်

“ကျေးဇူးတင်တယ် ဖထီရယ် .. နို့ပေမင်းလို ပြောင်သေမြောင်
 ကို ကနေ့ရောက်မှဖြစ်မှာကြောင့် သွားလိုက်ပါဦးမယ်...”

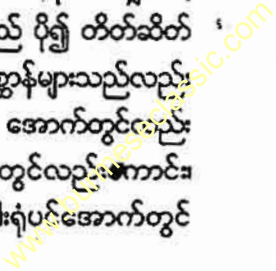
သို့ဆိုလျှက် ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်ကို မျက်ရိပ်ပြကာ
 ထိုတဲမှ ထွက်ခဲ့ချေတော့၏။

“အပြန်ကျ ဝင်ဦးမလား...”

“အခြေအနေကြည့်ပြီး ဝင်သင့်ဝင်တာပေါ့ဗျာ...ကဲ... သွား
 ပြီနော်.”

“အေးအေး...”

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ဆင်လမ်းအတိုင်း လျှောက်ခဲ့
 ကြခြင်းဖြစ်၏။ မိုးရွာနေလေခြင်းကြောင့် တောသည် ပို၍ တိတ်ဆိတ်
 နေသည်ဟု ထင်မိ၏။ ဘယ်တွက်မှ တောတိရစ္ဆာန်များသည်လည်း
 မိုးရေစိုနေကြခြင်းကြောင့်ဖြစ်ချိမ့်မည်။ သစ်ပင်ကြီး အောက်တွင်လည်း
 ကောင်း၊ လျှိုထဲတွင်လည်းကောင်း၊ ဂလိုင်ထဲတွင်လည်းကောင်း၊
 သစ်ခေါင်းပေါက်တွင်လည်းကောင်း၊ ကြခတ်ဝါးရုံပင်အောက်တွင်

လည်းကောင်း၊ မိုးခိုကြပေရောမည်။ မဖြစ်မနေသွားလာနေသူ ကျွန်တော် တို့နှစ်ယောက်ကဲ့သို့ မဖြစ်မနေသွားလာကြမည့် တောတိရစ္ဆာန်အကောင် တိုရှိုလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ထင်မိခဲ့၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဆင်လမ်းဖြူးဖြူးအတိုင်း ခပ်သွက်သွက်လျှောက်ခဲ့ကြတော့၏။

နွယ်တက်သစ်ပင်ကြီးတို့ တွေ့ပေပြား မျောက်တကောင်တ လေတွေ့လေမလားကြည့်မိ၏။

သစ်ပင်ကြီးတို့အောက်ခြေတွင် ဝပ်တွားနေမည့် ဂျီကောင် သည်လည်းကောင်း၊ ဆတ်ကောင်သည်လည်းကောင်း၊ အခြားသတ္တဝါ ငယ်သည်လည်းကောင်း၊ တွေ့လိုတွေ့ပြားကြည့်မိချေတော့၏။

တောတွင်းတိရစ္ဆာန်တွေသည်လည်း ဘယ်ရောက်နေကြပါ လိမ့်... သို့မှ

“ဟာ”

ဘဲပေါက်လေးသုံးကောင် ကျွန်တော်တို့၏ သွားလမ်းရှေ့မှ ဖြတ် ပြေးသွားသည်ကြောင့် လိုက်ဖမ်းရန် ကြိုးစားမိသေး၏။

သုံးကောင်မှ တစ်ကောင်ကို မိလိုက်၏။

“ဘဲလေးက ချစ်စရာလေးရယ်...”

“ဂတ်...ဂတ်...ဂတ်...ဂတ်...”

ကျွန်တော်၏ လက်တွင်းမှ ဘဲပေါက်လေးသည် သို့နယ် အော်ဟစ်၊ အမွှေးအတောင်မပြည့်စုံသောအတောင်ကို လှုပ်ခတ်ရုန်းကန် နေလေ၏။

“လွှတ်ပေးလိုက်ပါဗျာ... သူ့အဖော်တွေနဲ့သွားပါစေ...”

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်သည် ထိုဘဲပေါက်လေးအား သူ့အဖော် များပြေးသွားရာ လမ်းကြောင်းပေါ် လွှတ်စေပေးလိုက်၏။

“ဂတ်..ဂတ်..ဂတ်..ဂတ်..”

သို့နယ်အော်ဟစ်တောင်ပံဖြင့် လှုပ်ခါပြေးသွားလေတော့၏။

“ကိုပိုက်ရေ.. ခပ်သွက်သွက်လျှောက်ချေ။ မိုးတွေအုံလာ ပြန်ပြီး သည်မိုးမစဲတဲ့အပြင် လေကောမိုးပါ သည်သည်မဲမဲလာတော့မယ် လက္ခဏာပေပဲဗျ..”

“လင်းမြင့်လှိုင်ပြောလေသည်အတိုင်း ကျွန်တော်တို့ လျှောက် လမ်းနောက်ဘက်တောင်ကြောပေါ်မှ မိုးသားလိပ်လိပ် မည်းမည်းကြီးကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် ခြေလှမ်းကို သွက်သွက်လှမ်းလိုက်ချေတော့၏။ သို့ဖြူနေသော ဆင်လမ်းအတွင်း ခပ်သွက်သွက် လျှောက်ခဲ့ရာ

မှ...

“ဝူး...”

“ဝူးလ်..”

“အူး...ဝူး...”

ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ဝါးတောအတွင်းမှ သို့ဆိုသလို ဆင်ရိုင်းကောင် ၏ အော်သံကြောင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ခြေလှမ်းများ ရပ်တန့် သွားကြတော့၏။

“ကိုလင်း..ဘယ်လိုလုပ်မလဲ..ရှေ့လမ်းမယ် တောဆင်ရိုင်း ကောင်တွေရှိနေတယ်..”

ကျွန်တော်တို့ ထိုဝါးရုံလေးကို ဖြတ်ရပေမည်ဖြစ်၍ သို့မေးလိုက် ခြင်းဖြစ်တော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က ရှေ့မှ မားမားမတ်မတ်နေချေပြီး ဝါးရုံတောလေး ဘက်သို့ လှမ်းကဲကြည့် နားကိုစွင့်ထားဟန်တူချေ၏။ သို့ကြောင့်

“ဘယ်လိုဆက်လုပ်မလဲ ကိုလင်း..”

သည်တခါတော့ဖြင့် ကျွန်တော် ခပ်ကျယ်ကျယ်ပြောလိုက်ရဏ်။ သို့မှ

“ဘယ်လို ဆက်သွားလို့ဖြစ်မှာလဲဗျာ...”

“နို့ဖြင့် နောက်ပြန်လှည့်ရမှာလား...”

“ခက်တာက မြင့်မောင်ကြီး ရောက်နေလောက်ပြီ။ ပြောင်သေပြောင်စခန်းမယ် ဝါးခုတ်သမားတွေ ရိကြတာမဟုတ်ဘူး...။ သည်တော့ မြင့်မောင်ကြီးတစ်ယောက်တည်း ဝါတဲတဲလုံးမယ် ကျွန်တော်တို့ကို မျှော်နေရော့မယ်... ကျွန်တော်တို့ ကနေ့အရောက်မသွားလျှင်ဖြင့် မြင့်မောင်ကြီးတစ်ယောက်တည်း ပြောင်သေပြောင်စခန်းမယ် ညအိပ်နေရပါလိမ့်မယ်... သည်ကောင်ကြီးက ကြောက်တတ်တဲ့သူမဟုတ်ပေမံ့လည်း တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ စိတ်ခြောက်ခြားနိုင်တယ်... ကိုပိုက်လဲ ပြောင်သေပြောင်အကြောင်း သိတာပဲ... ပြောင်သေပြောင်မယ် လွန်ခဲ့တဲ့လက ဝါးခုတ်သမားလေးကို ဟင်းကောင်းဝင်ဆွဲသွားတယ်လို့ ကြားရုံနို့ကြောင့် မြင့်မောင်ကြီးအတွက် စိတ်မချတာဗျာ...”

“သည်တော့ ကိုလင်းက ဘယ်လိုလုပ်ချင်လဲ...”

“စမ်းကြည့်ရမှာပဲ...”

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောပြောဆိုဆို သူ့သေနတ်ဖြင့် ဝါးတောကက်ကို ပစ်မှတ်လှမ်းချိန်လိုက်ချေဏ်။

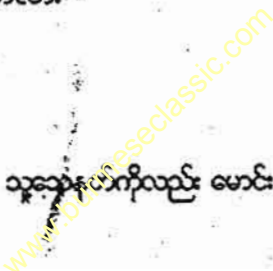
“ခြောက်လှန့်မောင်းထုတ်ချင်တာလား...”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်ဏ်။

“အဲ့လို စဉ်းစားမိတာပဲ...”

“ချောက်”

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလည်းပြော သူ့ချောက်လှည့်လှည့် မောင်း

တင်လိုက်ချေတော့၏။

“ဒိန်း”

“ဒိန်း”

“ဒိန်း”

လင်းမြင့်လှိုင် ကျည်သုံးတောင့်ကို ဖြန်းလိုက်၏။ ပြင်းထန်သော ယမ်းအားပေါက်ကွဲသံကြောင့် ဝါတောအတွင်းရှိသော ဆင်ကောင်များ ထိတ်လန့်တကြားဖြင့် ပြေးသွားသံကို ကြားလိုက်ကြရ၏။

တော်ပါသေးရဲ့ ဆင်ကောင်တို့၏ ဦးတည်ပြေးလမ်းကြောင်း သည် ကျွန်တော်တို့သွားလမ်းနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်အရပ်သို့ ဖြစ်နေခြင်း ကြောင့်ပင်...။

ပြေးလွှာသံများ နားစွင့်ရင်း တွက်ချက်ရလိုက်သည်မှာ တောဆင်ရိုင်းကောင်များ ဝါတောအတွင်းရှိနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါချေ။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သည် ဝါးတောအတွင်း ဝင်ခဲ့ ကြတော့၏။

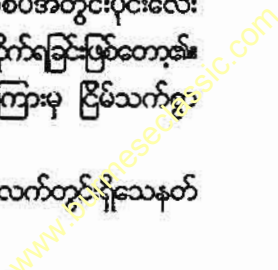
“ဝါတောလေးထဲမယ် သားကောင်တွေလျှင်ကောင်းမယ်”

သို့ ကျွန်တော်က စဉ်းစားလိုက်ပေမည် တဘက်ကမ်းဝါးတော လေးအစပ်တွင် ကျွန်တော်တို့တွေ့လိုက်သည်မှာ စပါးကြီးမြွေကောင် ဖြစ်ချေတော့၏။

ထိုစပါးကြီးမြွေကောင်သည် ဝါးတောအစပ်အတွင်းပိုင်းလေး အနီးတွင်ရှိ ကျွန်ုပ်ငယ်ကြီး၏ အခြေနေရာတွင် တွေ့လိုက်ခြင်းဖြစ်တော့၏။

စပါးကြီးမြွေကောင် မိုးပေါက်မိုးစက်တို့ကြားမှ ငြိမ်သက်စွာ ခွေနေရချေ၏။

ကျွန်တော်က ထိုစပါးကြီးမြွေကောင်ကို လက်တွင်းရှိသေနတ်

ဖြင့် ဦးခေါင်းကို လှမ်းချိန်လိုက်သည်ကြောင့်

“သူ့လည်း ဒုက္ခသည်ပဲ ပြောရတော့မပေါ့...။ မလုပ်ပါနဲ့... ကိုပိုက်ရယ်... သူ့ကို အလွတ်ပေးလိုက်ပါ... ကျွန်တော်တို့တွေ ဆာလောင်ခြင်းလည်းမရှိကြသေးတာ...”

“ဟုတ်တယ်ဗျ...” ဆိုလျက် ကျွန်တော်က

“ကဲ... စပါးကြီးမြွေကောင်ရေ... နင့်အသက်တစ်ခါလွတ်ပြီး ငါ့အသက်သည်လည်း ဆယ်ခါပြန်လွတ်ရပါစေ...”

သို့ပြောလိုက်သည်ကို... ကျွန်တော်က တိုးတိုးရေရွတ်လိုက် ပေပြား လင်းမြင့်လှိုင်က ကြားသွားသည်ထင်...

“ကိုပိုက်ရယ်... တယ်တရားမျှတပါကလား... သူ့အသက်ကြတော့ တစ်ခါလွတ်တဲ့... ကိုယ့်အသက်ကြတော့ ဆယ်ခါလွတ်ရပါလို၏ ဆိုပါကလား... ဟား... ဟား... ဟား...”

သို့ ပြောကာရယ်မောနေသဖြင့်...

“သိပေဘူးဗျ... ငယ်ငယ်က ပြောနေကျအတိုင်း ပြောလိုက်တာလေဗျာ... ဘာရယ်တော့မဟုတ်ပါဘူး... ဟင်း... ဟင်...”

“ကိုပိုက်... ယုံကောယုံကြည်လား...”

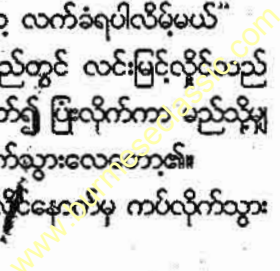
“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ...”

“အော်... တူသောအကျိုးပေးဆိုတာလေ...”

“အင်း... လက်ခံသင့်တာကိုတော့ လက်ခံရပါလိမ့်မယ်”

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ဘာကိုသဘောကျသွားလေသည်မသိ... ကြိတ်၍ ပြီးလိုက်ကာ မည်သို့မျှ ဆက်မပြောလေတော့ဘဲ ရှေ့ဆက်လျှောက်သွားလေဟော၏။

ကျွန်တော်သည်လည်း လင်းမြင့်လှိုင်နေ့စဉ်မှ ကပ်လိုက်သွား

တော့၏။ ကျွန်တော်တို့ ဝါတောအတွင်းရောက်သည်တွင် မိုးသားများ သည်လည်း လေနှင့် လွင့်ပါးရောက်လာလေပြီးဖြစ်၍ မဲမှောင်သွားချေ တော့၏။

မိုးသားများ မည်းနေခြင်း သစ်ပင်ကြီးတို့ အရွက်ဖားဖား ခပ်စိတ် စိတ်ပေါက်နေခြင်းအပြင် ကျွန်တော်တို့သည် ကြခတ်ဝါးတောလေး အတွင်း ရောက်နေကြခြင်းကြောင့် ပို၍ မဲမှောင်သွားသည်ဟု ထင်ရခြင်း ပင်...။ သို့မှ မိုးစက်မိုးပေါက်တို့ ကျလာချေတော့၏။ လေပြင်းလည်း ပါလာသဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဝါတောအတွင်းမှ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လိုက်ကြတော့၏။

မိုးများသည်ထန်လာခြင်းကြောင့် ရှေ့မြင်ကွင်းကို ကောင်း ကောင်းမြင်ရခြင်း မရှိပါချေ...။

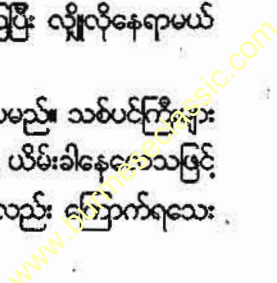
“ကျွန်တော်တို့ တနေရာမယ် မိုးခိုနားကြမှထင်တယ်...”
ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

“သည်မယ်တော့ ခိုနားစရာမတွေ့ပေဘူးဗျ... သစ်ပင်ကြီးတွေ အောက်လည်း မနားဝံ့ပါဘူး... သည်လေ သည်မိုးက ကြောက်ဖို့ ကောင်းသားကလား...”

“သည်တော့ ...”

“ဖြစ်နိုင်လျှင် ကျွန်တော်တို့တွေ ယိမ်းထိုးနေတဲ့ ပင်လုံးဖြောင့် ဖြောင့် သစ်ပင်ကြီးတွေအောက်ကနေ ထွက်ကြပြီး လျှို့လိုနေရာမယ် နားကြမှဖြစ်မယ်ထင်တယ်...”

လင်းမြင်လှိုင်ပြောသည်ကို လက်ခံရပေမည်။ သစ်ပင်ကြီးများ သည် တဖြောင့်တည်းရှိနေကြလေခြင်းကြောင့် ယိမ်းခါနေသောသဖြင့် သစ်ပင်ထက်ပိုင်းကျိုးကျလာမည် အန္တရာယ်ကိုလည်း ကြောက်ရသေး

တော့၏။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဝါတောလေးအတွင်း သစ်ပင်
ကြီးတို့အောက် သိပ်မသွားဝံသေးပဲ အတတ်နိုင်ဆုံး ကွင်းရှောင်
သွားကြခြင်း ဖြစ်တော့၏။

သို့မှ
“ဟာ”
“ဟင်”

ကျွန်တော်တို့၏ သွားလမ်းရှေ့တွင် မှုံ့ဝါးဝါးမြင်လိုက်ရသည့်
မြင်ကွင်းကြောင့် လွန်မင်းစွာထိတ်လန့်သွားကြတော့၏။

ကျွန်တော်တို့သွားလမ်းရှေ့တည်တည်လောက်တွင် တောဆင်
မကြီးတစ်ကောင်ကို မားမားရပ်လျှက်ရှိစဉ် တွေ့လိုက်ရ၏။

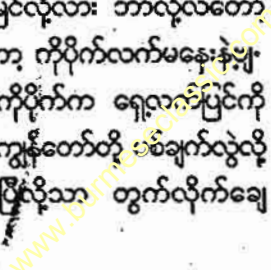
ထိုဆင်ရိုင်းမကြီးသည် ကျွန်တော်တို့ကို တွေ့တွေ့ကြီး မိုးရေ
အောက်မှ ကြည့်နေချေ၏။

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ...”

နောက်ပြန်လှည့်၍လည်း အချိန်မရနိုင်ပါသဖြင့် ကျွန်တော်က
သို့မေးလိုက်လေပြီး လက်တွင်းရှိ သေနတ်ဖြင့် ထိုဆင်ရိုင်းမကြီးကို
ထိုးချိန်လိုက်တော့၏။ လင်းမြင့်လှိုင်သည်လည်း ကျွန်တော်လိုပင် လာမည်
ဘေးပြေးတွေ့မည်သဘောဖြစ်ချိန်မည်...။

“ခဏလေးတော့စောင့်ကြည့်ပါဦးဗျ... သည်ဆင်မကြီးငြိမ်
ပြီး ရပ်နေတယ်... ကျွန်တော်တို့ကို မြင်လိုလား ဘာလို့လဲတော့
မသိဘူး... သူလှုပ်ရှားမှုစပြုဆိုလျှင်ဖြင့်တော့ ကိုပိုက်လက်မနေနဲ့ဗျ။

ကျွန်တော်က ဦးခေါင်းကိုပစ်မယ်... ကိုပိုက်က ရှေ့လက်ပြင်ကို
ပစ်ခြေဗျ... သည်လောက်အကွာအဝေးမှာကျွန်တော်တို့ ဝစ်ချက်လွဲလို့
ကတော့ နှစ်ယောက်စလုံး မြေမှာပြားပြိုလို့သာ တွက်လိုက်ချေ

“ဧရာဝတီလူတို့နှင့် လူဦးရေကောင်”

တော့ဗျီး”

လင်းမြင့်လှိုင်၏ အာပေးစကားဖြစ်ချေ၏။ သို့ကြောင့်
လက်ဦးမှရယူဖို့ရာ ကျွန်တော်စဉ်းစားလိုက်၏။

“ဝူးလ်”

သို့ ကျွန်တော်စဉ်းစားမိလိုက်ချိန်မှာပင် တောဆင်ရိုင်းမကြီးသည်
သို့နယ်အော်ဟစ်လိုက်ချေပြီး နှာမောင်းကိုပြောက်လိုက်ကာ ခေါင်းကို
တချက်ယမ်းခါလိုက်ချိန်တွင်

“ဒိန်း”

“ဂိုမ်း”

သို့ ပြင်းထန်သော ပေါက်ကွဲသံကြီးနှင့်အတူ ပတ်ဝန်းကျင်
တခွင်လုံး လင်းသွားချေတော့၏။

နှားကွဲလုမတတ် ကျွန်တော်ခံစားလိုက်ရ၏။ ယမ်းနဲ့တိုသည်
လည်း မွန်သွားပေတော့၏။

တောဆင်ရိုင်းမကြီးသည်လည်း တောတွင်းသို့ တချိန်တည်းပြေး
သွားသည်ကို လက်ကနဲ အလင်းရောင်ကြားမှ တွေ့လိုက်ရချေတော့
၏။ သို့ဖြစ်ရပ်သည် အံ့ဖွယ်ပင်ကောင်းသေးတော့၏။

ကျွန်တော်သေနတ်မောင်းခလုတ်ကို ဆွဲညှစ်မည်အပြုတွင် သို့
ဆိုသလို မိုးကြိုးပစ်လာလေခြင်းဖြစ်တော့၏။

ကျွန်တော်တို့ ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရခြိမ်းမည်။

ထိုမိုးကြိုးက ဆင်ရိုင်းမကြီးကို မောင်းထုတ်လိုက်ခြင်း
ဖြစ်ပေတော့သည်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်ပစ်ချက်က
ဆင်ရိုင်းမကြီးကို သေချာမှန်လိမ့်မည်မဟုတ်။ ဘယ်ကွက်မှု ရေတို့
တကိုယ်လုံး ရွံနစ်လေခြင်းကြောင့် ချမ်းတုန်နေသဖြင့် လက်တို့သည်

လည်း ကျင့်နေသည်ကြောင့် သေနတ်မောင်းထိန်းခလုတ်ကို အားယူ ဆွဲညှစ်ရပေမည်။ ထိုအခါ ပစ်မှတ်လွဲချော်သွားဖို့ သေချာလေ၏။

သို့ဆိုတော့ ဆင်ရိုင်းမကြီးသည်ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို ပိပြားသွားအောင် နင်းခြေပေရော့မည်။ နာမောင်းဖြင့် လွှဲပစ်ပေရော့ မည်။ မတွေ့ဝံ့စရာပါကလား...။

“ဘယ်လိုကြောင့်သည်ကောင်ကြီးတစ်ကောင်တည်း ဝါးတော ထဲ ကျန်နေခဲ့တာပါလိမ့်...။”

လင်းမြင့်လှိုင်၏ ခြောက်လှန့်မှုကြောင့် ဝါးတောအတွင်းရှိ တောဆင်ရိုင်းကောင်တို့ ခြေဦးတည်ရာ ပြေးသွားကြသည်ဆိုငြား သို့ အကောင်က ဘယ်တွက် ကျန်ခဲ့ပါလိမ့်...။

“မိုးကြိုးက သည်နားတဝိုက် ပစ်လိုက်လေတာဖြစ်မယ်... ယမ်းနံ့ညော်သွားတာပဲ...။”

ကျွန်တော်က လင်းမြင့်လှိုင်ကို ပြောလိုက်၏။

“ဟိုးရှေ့က ကျွန်းပင်ကြီးကိုဗျ...။”

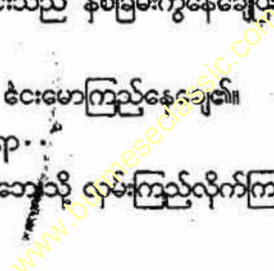
မိုးသည်းထန်နေရာမှအတန်ငယ်စဲသွားလေခြင်းကြောင့် ရှေ့ မြင်ကွင်းကို ကောင်းကောင်းမြင်ရလေသဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ပြောနိုင် ခြင်းဖြစ်တော့၏။

အလိုလေးဗျာ... ကျွန်းပင်ကြီး မိုးကြိုးကြောင့် မီးစွဲလောင်နေ ပါကောလား... ကျွန်းပင်ကြီးအထက်ပိုင်းသည် နှစ်ခြမ်းကွဲနေချေပြီး ဖြစ်တော့၏။

ကျွန်းပင်ကြီးကို ကျွန်တော်တို့ ဇီးမောကြည့်နေချေ၏။

“ရော... ရော... ဝရော... ဝရော...”

သို့အသံကြောင့် အသံလာရာနံ့ဘော့သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြ

၏။ ကျွန်တော်တို့၏ ညာဘက်တောင်စောင်လေးပေါ်မှ မြွေကောင်ကြီး လျှော့တိုက်ဆင်းလာခြင်းဖြစ်တော့၏။

အောက်သို့ ဆင်းလာသည်ဆိုပေပြား ကျွန်တော်တို့နှင့် အတော် ကလေးအလှမ်းဝေးလေ၏။

“စပါးကြီးကောင်ဗျ.. နဲတဲကောင်ကြီးမဟုတ်ဘူး..”

ကျွန်တော်တို့သည် စပါးကြီးမြွေကောင်တောင်စောင်းမှ လျှော့ တိုက်ဆင်းလာ ဦးတည်လမ်းကြောင်းကို ကြည့်နေမိခြင်းကြောင့် ထိုမြွေ ကောင်ကြီး မိုးကြိုးပစ်ခံရသော ကျွန်းပင်ကြီးတည်ရှိရာသို့ သွားနေသည် ကို သိလိုက်ကြတော့၏။

မိုးလည်း စဲလေပြီဖြစ်သည်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် သည် ရှေ့ဆက်လျှောက်ခဲ့ကြတော့၏။

သို့မှ မိုးကြိုးပစ်ခံရသည့် ကျွန်းပင်ကြီးနားရောက်လှတွင်

“ဟာ..”

“ဟင်..”

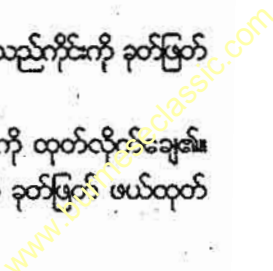
ကျွန်တော်တို့မြင်လိုက်ရသောမြင်ကွင်းကြောင့် အံ့သြမိကြသေး တော့၏။ မိုးကြိုးဒဏ်ခံလိုက်ရသော ကျွန်းပင်ကြီး၏ ကိုင်းကြီးတစ်ခု အောက်တွင် ဂျီလေးတစ်ကောင် ကံဆိုးစွာ ပိညှပ်နေလေတော့၏။

“ပွဲလ်..ပွဲလ်..ပွဲလ် ..”

ရုန်းထွက်မရ အော်ဟစ်နေလေ၏။

“ဂျီကောင်လေး ဒုက္ခရောက်နေတယ်.. သည်ကိုင်းကို ခုတ်ဖြတ် ပေးမှပဲ..”

သို့ ကျွန်တော်က ပြောကာ ခါးချိတ်ခါးကို ထုတ်လိုက်ချေ၏။ ထိုဂျီကောင်လေးပိနေသည့် ကျွန်းပင်ကိုင်းကြီးကို ခုတ်ဖြတ် ဖယ်ထုတ်

လိုက်ရန်ဖြစ်ပေ၏။

“ကိုပိုက်.. သွားကုစရာမလိုပေဘူးဗျ.. သည်မှာပဲ ရပ်နေပြီ
သေသေချာချာကြည့်ချေဗျာ..”

“ဟင်”

သို့ဆိုတော့မှ ကျွန်တော် ရှေ့မြင်ကွင်းကို ရှင်းရှင်းမြင်တွေ့
လိုက်ချေတော့၏။

ဘယ်တွက်မှ ကျွန်တော်တို့ရှေ့မှ ဖြတ်သွားသော စပါးကြီး
မြွေကောင်သည် ဂျီကောင်လေးပိနေသည့် သစ်ကိုင်းကြီးကို သူ၏ ခန္ဓာ
ကိုယ်ဖြင့် ရစ်ပတ်ကာ ဖယ်ထုတ်နေလေခြင်းဖြစ်ချေတော့၏။ ထူးဆန်း
သောမြင်ကွင်းဟု ဆိုရချိန်မည်။

တကယ်တော့ ဂျီကောင်လေးသည် မြွေကောင်၏ အစာပင်
မဟုတ်ပါကလား.. အခုတော့ မြွေကောင်ကြီးက ဒုက္ခရောက်နေသော
ဂျီကောင်လေးကို ကယ်တင်ရန် ကြိုးစားနေလေခြင်းများလေလား။

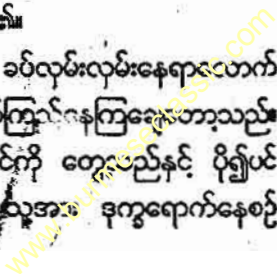
“ကိုလင်းရေ.. ကျွန်တော်တို့ သည်ကနေ ဘယ်လိုတွေ ကြံနေ
ရလဲမသိဘူးဗျ.. ထူးဆန်းတယ်လို့ပဲပြောရမှာပေါ့..”

“အေးဗျာ.. ခုမြင်ရတဲ့ မြင်ကွင်းက တကယ်ထူးဆန်းတယ်
ဗျာ.. ကင်မရာပါလာလျှင် မုတ်တမ်းတင်ထားဖို့တောင် ကောင်းသေး
တယ် ကျွန်တော်တို့ ခဏလေးစောင့်ကြည့်တာပေါ့..”

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလာလေ၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ခပ်လှမ်းလှမ်းနေရာလောက်
မှ သို့ ထူးဆန်းသည်မြင်ကွင်းကို စူးစိုက်ကြည့်နေကြချေတာသည်။

ဂျီကောင်လေးသည် မြွေကောင်ကို တွေ့သည်နှင့် ပို၍ပင်
ထိတ်လန့်သွားတော့၏။ မြွေကောင်က သူ့အား ဒုက္ခရောက်နေစဉ်

ထပ်ဆင့် လာရောက်ဒုက္ခပေးမည်ဟု ထင်လိုက်၍ဖြစ်၏။ သို့ဆိုသလို ကျွန်တော်သည်လည်း သို့တွေးထင်မိသည်ကြောင့်

“သည်မြွေကောင် အသိဉာဏ်တော့ရှိသားကလား။။ ဂျီကောင် လေးကို ဝါးမြို့ဖို့တွက် လျောလျောရှုရှုဖြစ်အောင် သစ်ကိုင်းပိနေတာကို မယ်ရှားပြီးလောက်မှ မြို့မဲ့ဟန်ပေပဲဗျ။”

“ကျွန်တော်တို့ စောင့်ကြည့်နေကြတော့တာပေါ့။ တကယ်လို့ ထိုလင်းရယ် ကျွန်တော်ရယ် သည်မြွေကောင်ကို ပစ်သတ်မယ်ဆိုလျှင် သတ်သင့်တယ်ထင်လား။”

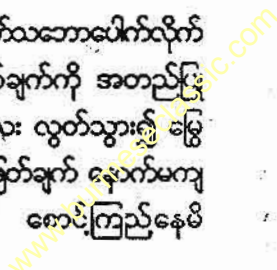
ကျွန်တော်အမေးကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် အံ့သြသွားကာ

“အလိုလေးဗျာ။ ဘယ်လိုကြောင့်လဲ။ သူ့အစာလေ ကျွန်တော်တို့က စည်းထားရမယ်လေ။”

“နို့တော့ ကျွန်တော်လက်မခံနိုင်ဘူးဗျ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့အချိန်ကို အခွင့်ကောင်းယူတဲ့သဘောဖြစ်နေတာလေ။ နို့ကြောင့် ကျွန်တော် သည်မြွေကောင်ကို သတ်ချင်တာလေ။”

“ခဏလေးတော့ စောင့်ကြည့်ပါဦးဗျာ။ ထူးဆန်းသလို ကျွန်တော်ခံစားရလို့ပါ။ သူ့အစာပဲဖြစ်ချေဦးတော့ စနစ်တကျလုပ်နေပုံပဲဗျ။ ပိနေတဲ့သစ်ကိုင်းကို ဖယ်ထုတ်ပြီးမှ စားမဲ့ပုံဗျ။ အံ့သြစရာမကောင်းပေဘူးလား။”

“လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောသည်ကို ကျွန်တော်သဘောပေါက်လိုက်ချေ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အတည်ပြုပေးဦးတော့ သစ်ကိုင်းကြီးအောက်မှ ဂျီကောင်လေး လွတ်သွား၍ မြွေကောင်က ဒုက္ခပေးလာဦးတော့ ကျွန်တော်၏ ဆုံးဖြတ်ချက် နောက်မကျလောက်သေးပေ။ သို့ကြောင့် သို့လုပ်ရပ်ကို စောင့်ကြည့်နေမိ

တော့၏

ကြည့်နေရင်းမှပင် ဂျီကောင်လေးကိုပီနေသည့် သစ်ကိုင်းကြီး
သည် လွတ်ထွက်သွားချေတော့၏။

“ပွဲလ်”

သည်တွင် ဂျီကောင်လေးက ရုန်းထကာ ပြေးထွက်သွားသော်
ထည်း သစ်ကိုင်းဒဏ်ကြောင့် ခြေခုံးလေးလှမ်းမျှသာ လှမ်းရသေး၏
ခွေကုသွားတော့၏။ သို့ဆိုတော့ ဂျီကောင်လေးမြွေကောင်၏ ဝါးမြို့ခြင်း
ကို လည်ဆင်းခံရမည်သဘောဖြစ်လေသည်ကြောင့်

“ချောက်”

ကျွန်တော်သေနတ်မောင်းကိုတင်လိုက်၏။ သို့မှ မြွေကောင်ကြီး
ရှိရာသို့ ပစ်မှတ်ချိန်လိုက်၏။

“ဟင်”

ကျွန်တော်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကပျာကသီ ရုပ်သိမ်းလိုက်ရ
ချေ၏။ ဘယ်တွက်မှုမြွေကောင်သည် ကျွန်တော်ထင်ထားသလို
ဂျီကောင်လေးကို သွားရောက်ဝါးမြို့ခြင်းမပြုဟန် တူချေ၏။ ထိုနေရာ
လေးမှ ဂျီကောင်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် အရပ်ရှိရာသို့ လျော့တိုက်ထွက်
သွားချေတော့၏။

“အင်းဗျာ.. အင်မတန်ကို အံ့ဩစရာကောင်းတယ်ဗျာ..”

ကျွန်တော်က တအံ့တဩပြောလိုက်ချေတော့၏။ သို့ပြောပြီး
လင်းမြင့်လှိုင်ကိုကြည့်လိုက်သည်တွင် ၎င်းက ကျွန်တော်အား သူ့ဝသီ
အတိုင်း သွားတက်လေးပေါ်ရုံ ပြီးပြုလာချေတော့၏။

“ကျွန်တော်တို့ သည်တော ရောက်လာမှ အင်မတန်
ကို ထူးဆန်းတာတွေနဲ့ ကြုံရတာပဲဗျာ..”

www.burmeseclassic.com

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်လေ၏။

“ကိုပိုက်မြွေသားစားလိုစိတ်ရှိသေးလား..”

လင်းမြင့်လှိုင် ဘယ်တွက်သို့မေးလေသည်ကို ကျွန်တော် သိလိုက်၏။ ကျွန်တော်သည် စပါးကြီး၊စပါးအုံမြွေတို့ကို မီးပျိုက် မီးကျပ်တိုက်၍ ချက်ပြုတ်စားရသည်ကို ပို၍ နှစ်သက်သူဖြစ်၏။ သို့ ကြောင်လည်း စပါးကြီး၊ စပါးအုံမြင့်လှိုင် အလွတ်မပေးတတ်သူဖြစ်၏။ သို့ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်က သို့မေးလေခြင်းဖြစ်တော့၏။

“အင်းဗျာ.. ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ.. စပါးကြီးစပါးအုံ မဟုတ်ဘူး.. မြွေဆိုလျှင် ဘယ်လိုမြွေမှ မစားတော့ဘူးဗျာ.. ကုန်ကုန်ပြောလျှင်ဖြင့် ပဲလင်မြွေသီးတောင်မှ “မြွေ” ဆိုတဲ့ စကား ပါလို့ မစားတော့ဘူးဗျာ..”

“ဟား..ဟား..ဟား..ဟား..ဟား..”

လင်းမြင့်လှိုင်က သဘောကျရယ်မောနေလေတော့၏။

“ကဲ ကိုပိုက်ရေ.. အချိန်ရှိတုန်း ပြောင်သေမြောင်ကို သွားကြစို့ဗျာ မိုးလည်း လုံးလုံးလျားလျားကြီး စဲသွားပြီပဲ..”

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ပြောလည်းပြော..ရှေ့မှလည်း ခပ်သွက် သွက်လျှောက်သွားလေသဖြင့် ကျွန်တော်သည်လည်း နောက်မှ သွက် သွက်လျှောက်ခဲ့ရပေတော့သည်။

သို့မှ ကျွန်တော်သည် ပြောင်သေမြောင်အနီးရှိ ဝံကိုက်မြောင် သို့ ရောက်ခဲ့ကြ၏။

ကံအားလျော်စွာဖြင့် “ဝံကိုက်” တွင် ကျွန်တော်တို့ မျော့အိန္ဒြေ နှစ်ကောင်ကို ရိက္ခာအလိုမှာ ပစ်ခတ်ရလိုက်ချေ၏။ ဝံကိုက်နှင့် မြောင်

သေမြောင်သည် ဝေးလှသည်မဟုတ်သဖြင့် မကြာသောအချိန်ကလေးတွင် ပြောင်သေမြောင်သို့ ရောက်ခဲ့ကြချေတော့သည်။

ပြောင်သေမြောင်တွင် ဝါးခုတ်တဲများရှိတတ်သည်။ ဝါးခုတ်သမားများသည် တလောကလေးက အခြားဝါးခုတ်ကွက် ပြောင်းသွားကြသည်ကြောင့် တဲများသာ ကျန်ခဲ့ကြချေ၏။

ဝါးခုတ်တဲဆီမှ လူများရွှေ့ပြောင်း သွားခြင်းကြောင့် ထိုနေရာတဝိုက် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လို့ ရှိနေချေ၏။

“မြင့်မောင်ကြီး ရှိမှရှိပါ့မလား..”

လူမရှိသော တဲစုကို ကျွန်တော်ကြည့်ပြော လိုက်လေ၏ မည်သည်လူ အရိပ်အယောင်မျှ မတွေ့ရလေခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

“မြင့်မောင်ကြီးက ချိန်းလျှင်လွဲခဲ့တယ်ဗျ.. ရှိပါလိမ့်မယ်.. ဟိုးနားသည်နား သွားနေတာလားမသိဘူး..”

သို့ နှစ်ယောက်သား စကားတပြောပြောနှင့် ဝါးခုတ်တဲသို့ ချဉ်းကပ်လာကြသည်တွင်

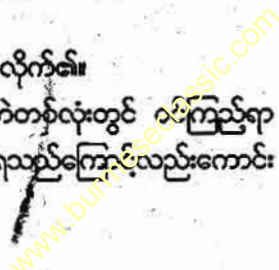
“ဒိန်း”

ချောင်းဘက်မှ သို့ဆိုသလို သေနတ်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရ၏။

“မြင့်မောင်ကြီးရောက်နေတာကြာပြီထင်တယ်.. သားကောင် သွားပစ်တာဖြစ်မယ်..”

သို့ ကျွန်တော်က သုံးသပ်ပြောလိုက်၏။

လူမနေတဲစုမှ ခပ်လတ်လတ်တဲတစ်လုံးတွင် ဝါးကြည့်ရာ အိတ်ဖောင်းဖောင်းတစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရသည်ကြောင့်လည်းကောင်း

ယမထာကြိမ်လုံးကို တွေ့လိုက်လေခြင်းကြောင့် မြင့်မောင်ကြီး ရောက်
နေခြင်းကို အတတ်သိလိုက်ကြချေတော့၏။

“မြင့်မောင်ကြီး ကိုင်နေကျ ယမထာကြိမ်တောင်ဝေးပဲဗျ..”

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ပြီး ထိုတံပေါ် တက်ထိုင်လိုက်ချေ
တော့၏။ လင်းမြင့်လှိုင်သည်လည်း တံပေါ်တက်ထိုင်လိုက်လေပြီး ပက်
လက်လှန်လှဲချလိုက်ချေတော့၏။

သို့မှ ကျွန်တော် ကျွန်တော်သည်လည်း ခြေဆန့် လက်ဆန့်
လဲလိုက်၏။ သို့မှ မေးကနဲ တစ်ချက်ဖြစ်ကာ ပင်ပမ်းနွမ်းနယ် နေလေခြင်း
ကြောင့် အိပ်ပျော်သွားတော့၏။

မည်မျှ ကြာကြာအိပ်ပျော်သွားသည်မသိ..။

“ကိုပိုက်.. ကိုပိုက်.. ကိုပိုက်..”

လူကိုလှုတ်ခတ်နိုးလာလေခြင်းကြောင့် ကျွန်တော် အိပ်ပျော်ရာ
မှ နိုးလာရချေ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်ဖြစ်ချေ၏။

“ကိုမြင့်မောင်ကြီး ရောက်ပြီလား..”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။ လင်းမြင့်လှိုင်က ပါးစပ်ဖြင့် မပြောပဲ
ခေါင်းငဲ့ကာ တံရှေ့ဒလွယ်ခုတ်နေရာသို့ မေးငေါ့ပြလေသဖြင့် လှမ်း
ကြည့်လိုက်၏။

မြင့်မောင်ကြီးဖြစ်၏။ ထင်းမီးပုံမီးတောက်ရဲ့ရဲ့ရှေ့တွင် တံခိုထိုး
အသားများကို မီးကင်နေခြင်းဖြစ်၏။

“သူ ဂျီကလေးရလာတယ်.. နို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ပစ်လာ
တဲ့မျောက်ကောင်ကို သူ့မိတ်ဆွေ ဝါးခုတ်သမားတွေကို ပေးလိုက်တယ်”

“ကျွန်တော်.. ရေခိုးချင်တယ်..”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်တော်သွားချီးပြီးပြီ။ ကိုပိုင်က ပင်ပမ်းလို့ အိပ်ပါစေဆိုပြီး မနိုးတော့တာ...”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... ကဲ... ကျွန်တော်ချောင်းဘက်သွား ချေဦးမယ်...”

ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော်သည် သေနတ်ကို ကောက်ကိုင်၍ ရေချိုးထွက်ခဲ့ချေတော့၏။

ညနေအတော်စောင်းနေချေပြီဖြစ်တော့၏။

သို့မှ ကျွန်တော်သည် ချောင်းစပ်သို့ ရောက်လာခဲ့၏။

“ဟင်”

ချောင်တွင်း လူတစ်ယောက်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်၏။ ဘယ်သူ့ ပါလိမ့်။ မြင့်မောင်ကြီး တစ်ယောက်တည်းလား။ မမေးမိခဲ့ခြင်းကြောင့် ထိုသူ့ကို ကျွန်တော်ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါမသိလေခြင်းဖြစ်လေ၏။ ကျွန်တော် ထိုသူ့ရှိရာ ချောင်းတွင်းဆင်လိုက်သည်တွင်

“ဟင်”

ချောင်းထဲမှလူသည် ကျွန်တော်ကိုမြင်လိုက်သည်ကြောင့် ချောင်းကမ်းပေါ် ပြေးတက်သွားချေလေ၏။

မည်သို့ကြောင့်ပါလိမ့်...။

“ဟိတ်...ဟိတ်...ဟိတ်လူ...”

သို့ ကျွန်တော်က အသံပြုလိုက်၏။ ပို၍ သွက်သွက်လျှောက် သွားဟန်တားလိုက်လေခြင်းဖြစ်လေ၏။ ကျွန်တော်တွေ့မိလိုက်သည်မှာ ကျွန်တော် လက်ထဲသေနတ်တွေ့သွားသည်ကြောင့် တဖိုးတဖိုးညှပ်ထင်ကာ ပြေးသွား လေခြင်းဟုဖြစ်၏။

သို့မှ ကျွန်တော်သည် ချောင်းတွင်ဆင်း ရေချိုးလိုက်၏။ ထိုသူ ပြေးတက်သွားသော တောင်ကြောပေါ်တွင်မတော့ ကျော့ငှက်သာရကာ တို့အသံမှလွဲ၍ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လို့ရှိချေ၏။

သို့မှ

“အဂု...အဂု...အဂု...အဂု...”

မျောက်ကောင်တို့၏ သံပြိုင်အော်ဟစ်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။ မျောက်အုပ်ချောင်းကမ်းပေါ်တွင်ရှိနေသည်ကို... ကျွန်တော် အသံလာ ရာသို့ မြင်ရခြင်းမရှိသည်တိုင် လှမ်းမော်ကြည့်မိသေးတော့၏။

“အဂု...အဂု...အဂု...အဂု...”

ဘုရားရေ... ကျွန်တော်ကရုတစိုက်နားထောင်လေမှ မျောက် အူသံမဟုတ်မှန်းသိလိုက်၏။ လူတို့ မျောက်ကဲ့သို့ အော်ဟစ်နေသံဖြစ်လေ တော့၏။ သို့ဆိုတော့ ဘယ်သူတွေပါလိမ့်... စောစောက ပြေးသွားသူ တို့၏ လူတစ်စုဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သို့ပေမင်္ဂလည်း စဉ်းစားမရသည်မှာ ဘယ်တွက်သို့ အချိတ်အဆက်ပြုသံပေးနေကြရတာပါလိမ့်...”

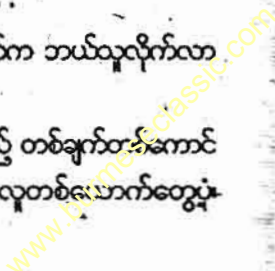
လူဆိုးလူကောင်း မခွဲခြားတတ်ချေ။

သို့အသံတို့ကြားမှ ကျွန်တော်သည် စခန်းရှိရာသို့ သွက်သွက် ပြန်ခဲ့ချေတော့၏။

သို့ပြန်ခဲ့သည်တွင် ကျွန်တော် နောက်ကျောမလုံ၊ နောက်သို့ လှည့်ကာကြည့်ကာဖြင့် ပြန်ခဲ့လေခြင်းကြောင့်...

“ကိုယ့်ကို... ဘာဖြစ်နေတာလဲ... နောက်က ဘယ်သူလိုက်လာ လို့လဲ”

စခန်းတဲပေါ်မှထိုင်ရင်း လှမ်းမေးလာသည့် တစ်ချက်တန်ကောင် မြင့်မောင်ကြီးကို ကျွန်တော်က ချောင်းတွင် လူတစ်ယောက်တွေ့ပုံ

မိမိအားမြင်၍ ပြေးထွက်သွားပုံ ပြီးတော့ . . မျောက်သံ သို့မဟုတ် လူတို့ အသံပြုနေခြင်းကို ပြောပြလိုက်ချေတော့၏။

“ဝါးခုတ်သမားတွေဖြစ်မပေါ့ . . .”

“သူတို့က ဘယ်မှာရှိလို့တုန်း . . .”

“အင်း . . ရှေ့တောင်ကြောမှာလေဗျာ . . သူတို့ ဝါးခုတ်နေကြတာ . . ကိုလင်းကတောင် မျောက်ကောင်ပေးလိုက်သေးတယ် . . ကျွန်တော် မိတ်ဆွေတွေပါ . . ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး . . .”

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်ဆိတ်ဆိတ်ပင် နေလိုက်ချေတော့၏။ သို့ပေမင် ကျွန်တော် မြင့်မောင်ကြီးကို စောဒကမတတ်လို့၍ ဖြစ်၏။ သို့ မျောက်အူသံကို အသံပြုနေကြသူများသည် ကျွန်တော်အထင်တော့ဖြင့် ဝါးခုတ်သမားများမဟုတ်လောက်ဟု တွက်မိ၏။ သို့ဆိုတော့ဘယ်သူတွေဖြစ်မည်နည်း။ ကျွန်တော်မပြောနိုင်ပါတော့ချေ။

“ကိုပိုက်ရေ . . . အသားကင်လည်းရတော့မှာ . . တော်ကြာနေဝိုင်းလိုက်ကြတာပေါ့ . . .”

“ကောင်းပြီ . . ကိုလင်း . . .”

နောက်နာရီဝက်လောက်အကြာတွင် ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက် ဝိုင်းထိုင်လိုက်ကြချေတော့၏။ မြင့်မောင်ကြီးသည် အတော်ကလေးသောက်နိုင်သူဖြစ်ချေ၏။ သုံးယောက်ကို သုံးပြားလောက်ကုန်သွားချေ၏။ မြင့်မောင်ကြီးက ခွက်ရေအများဆုံးဖြစ်ချေ၏။ သို့ဆိုတော့ သူစောစောပင် တိုက်ပွဲကျသွားရလေ၏။

“ကဲ . . ကိုပိုက်ရေ . . မြင့်မောင်ကြီးတော့ ဒေါင်းပြီ . . ကျွန်တော်တို့လဲ အိပ်ကြစို့ မနက်စောစော ခရီးထွက်တာပေါ့ . . .”

သို့ဖြစ်၍ လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် တဲကြမ်းခင်းပေါ်

www.burmeseclassic.com

လှဲချလိုက်ကြချေတော့၏။ မြင်မောင်ကြီးကတော့မှ ခေါင်းချာသည်နှင့် အိပ်ပျော်သွားပုံပင်...။ ကျယ်လောင်စွာ ဟောက်လိုပင်နေသေးတော့ ၏။

လင်းမြင်လှိုင်သည်လည်း မကြာလောက်သောအချိန်တွင် အိပ် ပျော်သွားပုံပင်... သူ့ထံမှပင် ဟောက်သံထွက်လာချေ၏။

ကျွန်တော်သည် ဘာကြောင့်ရယ်မသိ၊ အတော်နှင့် အိပ်မပျော် ချေပြီ...။ ညနေက ချောင်းတွင်းဆင်းခဲ့စဉ် ကြုံခဲ့ရသော မျောက်ကောင် များအော်သံကိုသာ စိတ်ထဲစွဲနေသောကြောင့် ဖြစ်ချိန်မည်။

အိပ်မပျော်လေသည်ကြောင့် ဟိုတွေးသည်တွေးကြားမှ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အမှောင်ထုဖုံးလွှမ်းလာလေသဖြင့် ကျွန်တော် ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်၏။ မီးပုံမီး ငြိမ်းလှငြိမ်းခင်ဖြစ်သွားခြင်းဖြစ်၏ သို့ကြောင့် ထင်းမီးပုံ မီးထပ်ထိုးရန် အိပ်ယာမှ လူးလဲထလိုက်၏။ သို့နောက် ထင်းပုံ ရှိရာသို့ သွားကာ ထင်းခြောက်တစ်ကိုင်း (ခပ်ကြီးကြီး) ကို ယူ၍ မီးပုံပေါ်သို့ အသာတင်လိုက်၏။ အတန်ကြာတွင် ထိုထင်း ခြောက်ကို မီးစွဲလာချေတော့၏။ သို့မှ ကျွန်တော်သည် သေလှသေခင် ဖြစ်နေသာ မီးပုံကို ပြန်တောက်လောင်အောင်လုပ်နိုင်ချေတော့၏။

သို့ဆိုတော့လည်း ပတ်ဝန်းကျင်တခွင်ပြန်လင်းလာချေတော့ ၏။

ကျွန်တော်သည် မီးပုံနံ့ဘေးရှိ ဂျီကောင်သားမီးကင်တစ်ချောင်း ကို ဆွဲနှုတ်ယူကာ စားလိုက်ချေ၏။

“အာပါး...ပါး... ချိုလိုက်တာ”

သို့မှ ကျွန်တော်သည် မီးပုံနံ့ဘေးတွင် ထိုင်ကာ ပတ်ပန်းကျင် ကို လှည့်ပတ်လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ တတောလုံး တိတ်ဆိတ်လှ နေချေ၏။

“ဝေါ..ဝေါ..ဝေါ.. ဝေါ..ဝေါ..”

သို့မှ တောင်ကြောပေါ်မှ သို့ဆိုသလို တော်လဲသံကြီး ထွက်လာလေ၏။ လေပြင်းတိုက်သံကဲ့သို့ ဖြစ်ချေ၏။

ကျွန်တော် ထင်းမီးပုံတွင်း အဓိပ္ပာယ်မဲ့ တုတ်ချောင်းဖြင့် ထိုးစွ နေမိတော့၏။

သို့မှ

“အာဝု..အာဝု..အာဝု..အာဝု..”

ရှေ့တောင်ကြောပေါ်မှ မျောက်အုပ်၏ ဆူဆူညံအသံကို ကြားလိုက်ရ၏။ မျောက်အုပ်၏ အသံဟု ကျွန်တော်လွယ်လင့်တကူ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ တကယ်တော့ ညနေက ကျွန်တော်ကြားရသည် မျောက်အူသံကဲ့သို့ အသံများဖြစ်ချေ၏။

ကျွန်တော်ရှေ့တောင်ကြောပေါ် စေ့စေ့ကြည့်နေလိုက်၏။ သို့ အသံတို့ကို နားစိုက်ထောင်နေလိုက်၏။

သို့မှသည် ထိုအသံတို့သည် ရှေ့တောင်ကြောမှပင်မဟုတ် ရှေ့နောက်ဘေးပတ်ပတ်လည်လေးဘက်လေးတန် မှ ကြားရခြင်းဖြစ် သဖြင့် ကျွန်တော် တွေးမရဖြစ်ရတော့၏။

“တော့ခြောက်တာများလား..”

သို့အသံတို့သာ ကြားရ၏။ လှုပ်ရှားမှုကိုတော့ဖြင့် မတွေ့ရပါ ချေ ..။

အသံတို့က တိုးလိုက် ကျယ်လိုက်ဖြစ်လေ၏။ ကျွန်တော် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။ တဲပေါ်တွင် အိပ်နေသည့် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် မြင့်မောင်ကြီးကို ကြည့်လိုက်၏။ သူတို့ သို့အသံကြား၍ နိုးလာကြ လေမည်လား..။ သို့ပေမင်..။

www.burmeseclassic.com

နှစ်ယောက်သားနှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်ပျော်နေပုံပင် • သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် တံပေါ်မှ သေနတ်ကိုသွားယူလိုက်၏။ မီးပုံနားပြန်သွားလိုက်၏။ သို့အသံများ ဆူဆူညံညံကြားနေရသေး၏။

အမှောင်ထုတွင်း ကျွန်တော်စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြန်၏။ လှုပ်ရှားမှုတွေ့ပါလျှင် ပစ်ခတ်ရန်အလို့တင်ဖြစ်ချေ၏။

“ဖျောက်...ဖျောက်...ဖလပ်...ဖလပ်...”

နံ့ဘေးမှ သို့အသံကြောင့် ကပျာကသီ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ မှောင်ရိပ်တွင်း ပြေးလွှားသွား သဏ္ဍာန်တွေ့လိုက်သဖြင့် ရုတ်ခြည်းဆိုသလို ကျွန်တော်သည် လက်တွင်းရှိ သေနတ်ဖြင့် ပစ်လိုက်ချေတော့၏။

“ဒိန်း”

ပြင်းထန်သော ယမ်းအားပေါက်ကွဲသံထွက်လာပြီးနောက် မျောက်သံများ ပျောက်သွားချေတော့၏။

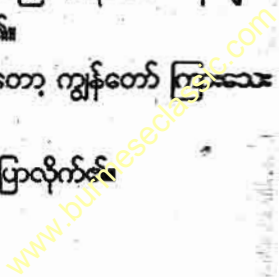
“ကိုပိုက်...ဘာဖြစ်တာလဲ...”

လင်းမြင့်လှိုင်အနားရောက်လာမေးလေ၏။ မြင့်မောင်လည်း ပါလာလေ၏။ ကျွန်တော်က ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ပြောလိုက်၏။

“မျောက်လိုအသံတွေကြားတာ ဟုတ်ပါတယ်...ခုလို ညကြီး မင်းကြီး မျောက်အုပ်က အဲလိုဆူဆူညံညံလှုပ်တာမျိုး ကျွန်တော် တခါမှ မကြုံဖူးပါဘူး... ကျွန်တော်သည်စခန်းမယ်လည်း အရင်ကလာနေကျပီ သို့ မြင့်မောင်ကြီးက ပြောချေ၏။

“ညနေက ချောင်းထဲဆင်းတော့ ကျွန်တော် ကြည့်သေးတယ်”

ကျွန်တော် ညနေက ကိစ္စပါ ပြောလိုက်၏။

“ကိုယ့်ကိုယ် ခြောက်လှန့်ပစ်လိုက်တော့ကာ... ထွက်ပြေးသွားပြီ
ထင်ပါရဲ့... ကဲ ကိုယ့်ကိုယ် အိပ်လိုက်ချေဦး...”

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်သည် တဲပေါ်တက် လင်းမြင့်လှိုင်တို့
နှင့်အတူ ကြမ်းခင်းပေါ်လှဲချလိုက်ချေတော့၏။

ကျွန်တော်ထင်မိထင်ရာ စဉ်းစားနေသည်ကြားမှ အိပ်ပျော်
သွားတော့၏။

မည်မျှကြာကြာ အိပ်ပျော်သွားသည်မသိ...

“ဒိန်း”

ယမ်းအားပေါက်ကွဲသံကြောင့် အိပ်ယာမှ နိုးလာရ၏။

မီးပုံနံဘေးတွင် မြင့်မောင်ကြီးရှိချေ၏။ သူပစ်လိုက်သော
သေနတ်သံဖြစ်ချေ၏။

“မြင့်မောင်ကြီး ဘာပစ်တာလဲ ...”

လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ဟိုးရှေ့ခပ်လှမ်းကနေ လူခိုပုံတွေလို လူတော့ မဟုတ်လောက်
ပါဘူး... နို့ပေမင်း ကျွန်တော် ခြောက်လှန့်ပစ်လိုက်တာ”

သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က လက်မှ နာရီကို ကြည့်လိုက်ပြီး

“အင်း... သန်းခေါင်ကျော်ပဲ... အချိန်ရှိသေးတယ်လေ... နို့ဆို

တော့ လူမဖြစ်နိုင်ပါဘူး...”

“နို့ကြောင့် ကျွန်တော် ခြောက်လှန့်ပစ်လိုက်တာ... ပြီးတော့
အဲသည်တက်ကနေ မျောက်လိုအော်သံကြားရတယ် ... ကျွန်တော်စိတ်
ထင်အချက်ပေးအသံပြုသံလိုထင်တာပဲ...”

“ဟုတ်ပြီ... ကျွန်တော်ကြားရတဲ့ မျောက်သံတွေဆိုတာ သံ
တကယ်တော့ လူတွေမျောက်လို အချက်ပေးကြတာမျိုးဗျ... နို့လိုတော့

“မျောက်လုံလူတို့နှင့် လူလုံမျောက်ကောင်”

သည်ဝန်းကျင်တဝိုက် လူတစ်စုရှိနေတာများလား..”

“ဟား..ဟား..ဟား..ဟား..ဟား..ဟား..ဟား ကိုပိုက်ရယ်

သည် နေရာတဝိုက်မယ် လူတစ်စုမကရှိပါတယ်ဗျာ။ ဘာဆန်းလို့လဲ-
ဝါးခုတ်သမား..သစ်ခုတ်သမားတွေလေ..ဟင်း..ဟင်း..ဟင်း..”

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့နယ်ပြောပြီး ရယ်မောနေလေသဖြင့်

“ကျွန်တော်ဆိုလိုချင်တာ အဲလိုမဟုတ်ဘူး ကိုလင်းရဲ့..”

“နို့ဖြင့်ဘယ်လိုများလဲ..ဟဲ..ဟဲ..ဟဲ..”

“လူရိုင်းတွေရှိနေတယ်ထင်လို့လေ..”

“ဟား..ဟား..ဟား..နို့ကမှ ပိုပြီး ရယ်စရာတွေဖြစ်သွား

ပြန်ပြီကိုပိုက်ရယ်..သည်လိုနေရာကို အာဖရိက တောနက်ကြီးလို့
ထင်နေပြန်ပြီလား..ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာလဲကိုပိုက်ရယ်..”

“ကျွန်တော်စိတ်ထဲ အဲလို ခံစားနေရတယ်.. လူရိုင်းတွေ

ပတ်ပတ်လည် ဝန်းရံနေကြတယ်လို့ ထင်တယ်ဗျာ..”

ကျွန်တော်၏ ခံစားချက်ကို ထုတ်ဖော်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ချေ။

သို့ဆိုတော့ “ကိုပိုက်ကျန်းမာရေးကောင်းပါတယ်နော်” လို့

မြင့်မောင်ကြီးမေးခြင်းကို ခံလိုက်ရလေ၏။

“ကိုပိုက် တောခြောက်ခဲနေရတာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်..”

“ကဲ..ကျွန်တော်တို့ အိပ်မပျော်ကြတော့မဲ့အတူတူ မီးပုံနား
မယ်ထိုင်ပြီး နောက်ထပ်ညသန်းခေါင်ယံပွဲလေး လုပ်ကြတာပေါ့..”

သို့လည်း လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလာပြန်၏။

သို့မှ ကျွန်တော်တို့သည် သန်းခေါင်ယံ သောက်ပွဲလေး ဖန်တီး

လိုက်ကြပြန်တော့၏။

ဂိုးသား မီးကင်သည်လည်း ရဲရဲနီ ကြွပ်ကြွပ်လေးဖြစ်နေသဖြင့်

ပိုအဆင်ပြေလေတော့၏။

ကျွန်တော်တို့ သို့ဆိုသလို သောက်စားနေကြစဉ်

“အူး...အူဝ...အူဝ...”

“ဟော ကိုလင်းကြားလား...မြင့်မောင်ကြီး ကြားလား...”

ကျွန်တော်က သို့ဆိုသလို မျောက်အူသံ သဲ့သဲ့ကြားသဖြင့်

သို့မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်တော့၏။

သို့ဆိုတော့ မြင့်မောင်ကြီးနှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် နားစိုက်

ထောင်နေကြချေတော့၏။

“အူဝ...အူဝ...အူဝ...အူဝ...”

“ဟာ... ဟုတ်တယ်ဗျ...ဟိုရှေ့တောင်ကြောပေါ်က ကြားရ

တယ်။ မျောက်အုပ်ဖြစ်မယ်...ဘယ်နှယ် ညကြီးမင်းကြီး ဘာတွေ

ဖြစ်နေတာပါလိမ့်...”

မြင့်မောင်ကြီးက သို့ပြောလေပြား လင်းမြင့်လှိုင်က မျက်မှောင်

ကုပ်ကာ အသံကို သေသေချာချာနားစိုက်ထောင်နေချေပြီး

“အချက်ပေးကြတာများလား...”

“ဘာရယ်...”

မြင့်မောင်ကြီးက လင်းမြင့်လှိုင်စကားကို နားမလည်သဖြင့်

သို့မေးလာခြင်းဖြစ်တော့၏။ ကျွန်တော်ကတော့မူ သိလိုက်၏။ ၎င်းမြင့်

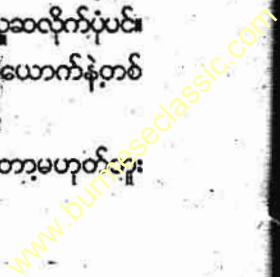
လှိုင်သည် ကျွန်တော့်ကဲ့သို့ မျောက်အူသံမဟုတ်နိုင်ဟုယူဆလိုက်ပုံပင်။

“သည်တောင်ကြောမယ်ရှိတဲ့လူတစ်စု တစ်ယောက်နဲ့တစ်

ယောက်အချက်ပေးနေကြပုံပဲဗျ...”

“နို့ပေမင့် သည်အသံတွေက မြေပြင်ကတော့မဟုတ်ဘူး

သစ်ပင်တွေဆီကလာတဲ့အသံဗျ...”

“နို့ဆိုတော့လဲ စဉ်းစားစရာပေါ့ • မျောက်တွေလဲ ဖြစ်နိုင်တာ ပဲလေ ••”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

“အုဂု •• အုဂု •• အုဂု ••”

“အု • ဂု •• အုဂု •• အုဂု ••”

သို့အသံများ ကျယ်လောင်လာ၏။ လေးဘက်လေးတန်မှ ဖြစ်ချေ၏။

“အရေအတွက် များတယ်ထင်ရသဗျ”

လင်းမြင့်လှိုင်က သူ၏သေနတ်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ပြောလာလေ၏။

“ကိုမြင့်မောင်ကြီး ဘယ်လိုထင်လဲ ••”

“အေးဗျာ •• ကျွန်တော်သည်စခန်းမှာ မကြာခဏ လာနေ ဖူးတယ် •• သည်လိုကိစ္စမျိုး အခုမှ ကြုံဖူးတယ်ဗျာ ••”

မြင့်မောင်ကြီးကလည်း သို့ပြောပြီး သူ့သေနတ်ကို တင်းတင်း ကိုင်ထားလေ၏။

“ကျွန်တော်တစ်ချက်ခြောက်လှန်ပစ်ချေဦးမယ်”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

“မလုပ်နဲ့ ••”

လင်းမြင့်လှိုင်က တားလေ၏။

“တောခြောက်တာလဲ ဖြစ်မပေါ့ ••”

မြင့်မောင်က ပြောလေ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်သော်လည်း

“ကိုပိုက်နဲ့ ကိုမြင့်မောင်ကြီး အသာနေကြချေဦးဗျာ • ကျွန်တော်”

မယ် အကြံရှိတယ်..”

လင်းမြင့်လှိုင်ကသို့ပြောပြီး လေးဘက်လေးတန် အရပ်ရပ်သို့ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ချေပြီး သူ၏ သေနတ်ကို ပစ်ခတ်ရန် အလိုတူ အမှောင်ထုတွင်း လှမ်းထိုးချိန်လိုက်၏။

“လင်းမြင့်လှိုင် ဘာကိုတွေ့လို့ပါလိမ့်..”

သူ့သေနတ်ပြောင်းဦးတည်ရာသို့ လိုက်ကြည့်လိုက်၏။

ကျွန်တော်ဖြင့် ဘားမှ မမြင်ပါချေ.. မျောက်အူသံသာ

ကြားရချေ၏။

“ဘာတွေ့လို့လဲ..”

ကျွန်တော်အမေးကို လင်းမြင့်လှိုင်မဖြေပါချေ..။ စူးစိုက်လို့ သာ အမှောင်ထုကို ကြည့်နေချေ၏။

သို့တွက် ကျွန်တော်သည် ငြိမ်သက်ကြည့်နေရုံပင်.. မြင့်မောင် ကြီးသည်လည်း လင်းမြင့်လှိုင်၏ ပစ်မှတ်ကို စေ့စေ့ကြည့်နေပုံပင်။ သူသည်လည်း ဘာမှ တွေ့မြင်ပုံမပေါ်ချေ..။

သို့ပေမင်္ဂလို့

“ဒိန်း”

“ခြောက်လှန့်ပစ်လိုက်တာလား..”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော်တစ်ခုတစ်ရာကို တွေ့လိုက်လို့.. ပစ်လိုက်တာ”

“ကျွန်တော်တို့တော့ ဘာမှမမြင်ဘူး..”

“ဆရာလျှံ.. ဘာကိုပစ်လိုက်တာလဲ..”

မြင့်မောင်ကြီးက မေးချေ၏။

“တစ်ခုတစ်ရာလို့.. လောလောဆယ်ပြောလို့ရတယ်.. မနက်ကျ

www.burmeseclassic.com

လျှင်ဖြင့် အဖြေတိတိကျကျပြောနိုင်လိမ့်မယ်ထင်တာပဲ..”

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလေ၏။

“ကိုလင်း ပစ်ချက်ကဝေးလို့လား..”

“ဘာဝေးမှာလဲ ရှေ့ကို ၂၀၀ လောက်မှာပါ..”

“နို့ဖြင့် ခုသွားကြည့်လျှင် မကောင်းဘူးလား..”

“ဟုတ်တယ်.. ကျွန်တော်လဲ သိချင်ပြီ..”

မြင့်မောင်ကြီးကပါ ပြောလာလေသဖြင့်

“ကျွန်တော်ပစ်ချက်က ချက်ကောင်းထိလျှင် ကိစ္စမရှိဘူး..”

နို့ကြောင့် အန္တရာယ်ဖြစ်နိုင်တယ်.. စိတ်ရှည်ရှည်ထားကြတာပေါ့ဗျာ

မနက်မှ သွားကြည့်ကြတာပေါ့..”

သို့ဆိုတော့ မြင့်မောင်နှင့် ကျွန်တော် လင်းမြင့်လှိုင်ကို စောဒက

မတက်ကြချေတော့ဘဲ တဲရီရာသို့ သွားလိုက်ကြတော့၏။

ထူးဆန်းသည်မှာ မျောက်အူသံတို့ လုံးဝတိတ်ဆိတ်သွားခြင်း

ဖြစ်၏။ သို့ဖြား ..

လင်းမြင့်လှိုင်ပစ်မှတ်နေရာလောက်ဆီမှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားအသံ

တို့ကိုတော့ဖြင့် ကြားနေရချေ၏။

စိတ်ဝင်စားဖို့ပင်ကောင်းသေးတော့၏။

“ကျွန်တော်ပြောနိုင်တာတစ်ခုရှိတယ်..”

လင်းမြင့်လှိုင်ကပြောလာ၏။

“ပြောလေဗျာ.. ဘာများတုန်း..”

“ကိုပိုက်ကော ကိုမြင့်မောင်ပါ .. အိပ်ပျော်အောင်အိပ်လိုက်

ကြပေါ့ဗျာ.. ဘယ်လိုအနောက်အယုက်မှ လာတော့မှာမဟုတ်ဘူး”

သို့ပြောလာသည့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကျွန်တော် အံ့သြမိသေး

www.burmeseclassic.com

တော့၏။ သူ့ဘာတွေများသိနေတာပါလိမ့်...။

ကျွန်တော်ထင်သည်။ လင်းမြင့်လှိုင်သိထားတာတော့ရှိပေလိမ့်မည်။ လင်းမြင့်လှိုင်သည် အင်မတန်ကို လျှို့ဝှက်နေနိုင်သူဖြစ်၏။

စကားတစ်ခွန်းကို လွယ်လွယ်ပြောတတ်သူမဟုတ်...။ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကိုလည်း လွယ်လွယ်နှင့်ချတတ်သူမဟုတ်...။

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်သည် သူ့ပြောသလို အိပ်ပျော်အောင် အိပ်လိုက်ရပေရော့မည်။

သို့မှ ကျွန်တော် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်ပျော်သွားတော့၏။ မည်မျှကြာကြာအိပ်ပျော်သွားသည်မသိ...။

“ကျလိ... ကျလိ... ကျလိ...” ရယ်လို့ ကျေးဇူးတို၏ အသံ ဆူဆူညူညူကြောင့် အိပ်ယာမှ နိုးလာရပြန်၏။

မိုးစင်စင်လင်းလေပြီကော...။

“ကိုပိုက်ရေ... ကျွန်တော်တို့ နံနက်ခင်းစာစားသောက်ပြီး သွားကြစို့ဗျာ...”

“ကျွန်တော်မနက်စောစော ချောင်းထဲဆင်းတော့ လင်းမြွေ တကောင်ရလိုက်တယ်”

တစ်ချက်တစ်ကောင်မြင့်မောင်က ပြောလေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့သည် မြင့်မောင်စီစဉ်ထားသည့် လင်းမြွေသားမီးကင် ရဲရဲကြွပ်ကြွပ်လေးအား နံနက်ခင်းစာအလိုမှာ စားလိုက်ကြပြီးနောက် ထိုစခန်းမှ ထွက်ခဲ့ကြတော့၏။ သို့ဆိုတော့ လင်းမြင့်လှိုင်က ညက သူ၏ ပစ်မှတ်ရှိရာသို့ ရှေ့ဆောင်သွားလေတော့၏။

သို့နေရာ ရောက်သည်တွင်

“ဟာ... သည်မယ်ညက ကိုလင်းပစ်လိုက်တာ မှန်သွားတယ်ဗျာ”

“မျောက်လီလတီနှင့် လူလီဇျောက်ကောင်”

သွေးကွက်ကြီး... တွေ့လား...”

မြင့်မောင်က ပြောပြလေ၏။ မြေပြင်တွင်ရှိ သစ်ရွက်ခြောက်တို့ ပေါ်မှ သွေးကွက်ကို ကျွန်တော်စေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။ လင်းမြင့်လှိုင်က ပတ်ဝန်းကျင်မြေပြင်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေလေ၏။

“လူ့ခြေရာတွေပဲဗျ...”

“ဟင်... နို့ဖြင့် ညက ကိုလင်းပစ်လိုက်တာ လူကို မှန်သွား တာတော့မဟုတ်လောက်ပါဘူးနော်...”

သို့ ကျွန်တော်က စိုးရိမ်တကြီးပြောလိုက်၏။ လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော်၏ စိုးရိမ်ပူပန်မှုကို အသိအမှတ်ပြုသည့်သဘောဖြင့် ပြုံးပြလာ ချေပြီး...

“သည်လောက်လဲ စိုးရိမ်မနေပါနဲ့ ကိုပိုက်ရယ်...။ သည်သွေး က လူသွေးမဟုတ်ပါဘူး... တောဝက်သွေးပါ...”

သို့ပြောလာသည့်ကိုလင်းကို ကျွန်တော်က မယုံသင်္ကာအကြည့် ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်ကြောင့်ဖြစ်မည်...။

“သည်မယ်ကြည့်လေ...”

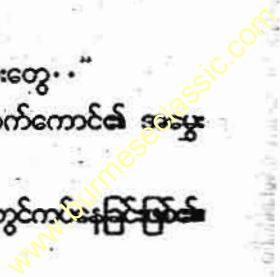
လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ပြောပြီး မြေပြင်ရှိ သစ်ရွက်စိုတစ်ခုကို ကောက်ယူလိုက်ကာ လက်ဖြင့် ပွတ်သပ်လိုက်ချေပြီး... ကျွန်တော် မျက်စိရှေ့ထိုးပြလာချေ၏။

“ဘာတုန်း...”

“သည်မယ်လေဗျာ... အမွှေးကြမ်းကြမ်းတွေ...”

အလိုလေဗျာ... ဟုတ်ပါရဲ့... တောဝက်ကောင်၏ အမွှေး ကြမ်းကြမ်းစပ်စပ်ရောင်ဖြစ်ချေ၏။

“အံ့... ထက်ရာမှ ထွက်ကျလာသည့် အသားစံတွင်ကင်း... ခြင်္သေ့...”

“ပြီးတော့.. သည်မယ်တွေ့လား.. တောဝက်ကောင်ခြေရာ”

“နို့ဆိုတော့ ဘယ်လိုသဘောလဲ..”

ကျွန်တော်က မရှင်းသဖြင့် သို့မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“သည်ဝက်က သတ်သတ်ဗျ.. ကျွန်တော်ပစ်လိုက်လို့ မှန်သွားပြီး ဒဏ်ရာနဲ့ပြေးသွားပြီးလေမှ လူတစ်စုက သည်နားရောက်လာကြတာဖြစ်မယ်..”

“သည်လူစုက ဘယ်သူတွေလဲ.. ဘယ်ဘက်ထွက်သွားကြလဲ... ကိုလင်းပစ်လိုက်လို့ ဒဏ်ရာရသွားတဲ့ ဝက်ကောင်နောက်လိုက်သွားကြတယ်လား”

သို့ ကျွန်တော်ကမေးလိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က ခေါင်းကို ညင်သာစွာ ခါယမ်းလိုက်ချေပြီး

“လာကြချေ.. ကျွန်တော်ရှင်းပြမယ်”

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်ရှေ့ဆောင်ခေါ်သွားရာသို့ လိုက်သွားလိုက်၏။ တစ်ချက်တစ်ကောင် မြင့်မောင်တစ်ယောက်ကတော့မူ မြေပြင်တဝိုက် ဘာကိုရှာဖွေနေသည်မသိပါချေ..။ သူ့အလုပ်နှင့် သူ့ရုပ်နေပုံပင်..”

“သည်ခြေရာတွေက သည်နားတဝိုက်တင်ရှိတာပဲ.. ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ.. ဖြစ်ရမှာက သူတို့ သွားလမ်းကြောင်းတစ်လျှောက် ထင်ထင်ရှားရှားမဟုတ်တောင် တချို့တလေ ခြေရာထင်ထင်မဟုတ်တောင် ရေးရေးမြင်ရနိုင်မပေါ့..”

သို့ ကျွန်တော်က ခြေရာများ ထူးဆန်းစွာ ထိုနေရာနှင့် ဤပေ ပတ်လည်လောက်သာတွေ့ရပြီး ပျောက်သွားသဖြင့် သို့မေးလိုက်ရခြင်းဖြစ်တော့၏။

“သူတို့တွေက ကိုယ်ပျောက်လူတွေများလား..”

ကျွန်တော်မဖြစ်နိုင်မှန်းသိလျက် သို့ အရွန်းဖောက်မေးလိုက်

ပြန်၏။

“ကိုယ်ပျောက်လူတော့မဟုတ်ဘူး.. မျောက်လူတော့ဖြစ်နိုင်

တယ်..”

“ဗျာ”

ကျွန်တော်က လင်းမြင့်လှိုင်ကို တအံ့တသြကြည့်နေမိတော့

၏။

“အော်.. မျောက်လူလိုပြောလိုက်တာ..”

“ကျွန်တော်မရှင်းဘူးဗျာ..”

“သည်လူတွေခြေရာက သည်ငါးပေဝန်းကျင်တွင်သာရှိမပေ။ သူတို့က နီးစပ်ရာသစ်ပင်တွေကို တက်သွားကြတာကိုး.. သည်မယ် ကြည့်ပါလား..”

လင်းမြင့်လှိုင်က နွယ်တက်နေသည့်သစ်တပင်အောက်ချေကို ပြလာလေသဖြင့် ကျွန်တော်ထိုအပင်ကို ကြည့်လိုက်၏။

ဘုရားရေး ထိုအပင်အောက်ခြေတွင် ခြေရာဗဂ္ဂတွေ့ရချေ၏။

“သည်တပင်တည်းကို ပြုတက်သွားကြတာလား”

များပြားလှသည့် ခြေရာများကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်က မေးလိုက်

ခြင်းဖြစ်၏။

“မဟုတ်ပါဘူး.. နွယ်တက်သစ်ပင်တွေ မှန်လေသမျှလိုက်

ကြည့်လေ.. သူတို့တက်သွားကြတာ..”

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်တစ်ခုစဉ်းစားမိလိုက်၏။ ကျွန်တော်

ကြားကြားနေသည့် မျောက်အသံဆန်းဆန်းအသံတို့သည် သူတို့အော်ဟစ်

www.burmeseclassic.com

နေကြခြင်းပင်ဖြစ်ချိန်မည်။

သို့အမြင်ကို ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

“ဖြစ်နိုင်တယ်..ကိုပိုက်..တစ်ခုစဉ်းစားရမှာက သည်နေရာ တဝိုက် မျောက်လူတွေရှိတာ အံ့ဖို့ကောင်းတယ်..”

“လူရိုင်းတွေလိုလား..”

ကျွန်တော်က တအံ့တဩမေးလိုက်၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာလဲ.. ကိုပိုက်ရယ်.. အဲလိုခေတ်မရှိလောက် တော့ပါဘူး.. လူတစုက ယောက်ျားတွေချည်းမို့လို့ အဲလို သစ်ပင် တက်ကျွမ်းကျင်နေကြတာဖြစ်မယ်.. တစ်ခုစဉ်းစားစရာက ဘယ်လိုလူ တွေလဲဆိုတာပဲ ..”

“ကျွန်တော်လဲ သည်ဘက်မကြာခဏရောက်ဖူးပါတယ်..။ ဆရာလင်းပြောတဲ့ မျောက်လူတွေဆိုတာ ကြားတောင် မကြားဖူးပါဘူး။ ပြီးတော့ သည်နားတဝိုက် သစ်ခုတ်ဝါးခုတ်သမားတွေလဲ မပြတ်လာတတ် ကြတာပဲ.. ဘာမှ ထူးထူးဆန်းဆန်းမကြားမိပါဘူး..”

“နို့ဆိုတော့.. ကျွန်တော်တို့ကို တောကောင်ပစ် ဖိုဇာယ်ခေါ်သွား မယ်စိတ်ကူးလဲ ...”

“အလျင်ပြောထားသလို ပြောင်သေမြောင်ဖျားပေါ့..”

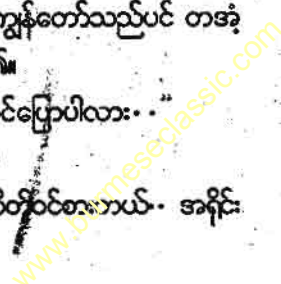
“ဟုတ်ပြီ.. ကျွန်တော် အစီအစဉ်တစ်ခုပြောင်းချင်တယ်..”

သို့ပြောလာသည့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကျွန်တော်သည်ပင် တအံ့ တဩဖြစ်သွားကာ ငေးကြည့်နေမိချေတော့၏။

“ဘယ်လို..ဘယ်လို.. ရှင်းအောင်ပြောပါလား..”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“သည်မျောက်လူတွေကို ကျွန်တော်စိတ်ဝင်စား..ဘယ်.. အရိုင်း

အစိုင်းတွေတော့မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်.. နို့ပေမင့် ယောက်ျားသားတွေ
ပဲစုနေကြတာဖြစ်မှာပေါ့ဗျာ.. သည်တော့.. သူတို့ဘာလို့ အဲလို
လုပ်နေကြတာလဲဆိုတာ သိဖို့လိုပီ ကိုပိုက်ရယ်..”

လင်းမြင့်လှိုင်ဘာပြောချင်သည်ကို ကျွန်တော်သဘောပေါက်
လိုက်ချေတော့၏။ သို့ဆိုတော့..

“ကျွန်တော်လည်း စိတ်ဝင်စားပါတယ်” လို့သာ ပြောလိုက်လေ
တော့၏။

သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က မြင့်မောင်ကြီးသဘောထားကို
တောင်းခံသည်ဆန္ဒဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်လေ၏။

“ကျွန်တော်သဘောတူတယ်.. နို့ပေမင့် ကျွန်တော်ခုလာတာ
အပျော်ခရီးဖြစ်လေတော့.. ခုလိုစိတ်ဝင်စားစရာနဲ့ ကြုံတာပဲ.. ကိုလင်း
ပြောသလိုလုပ်ကြတာပေါ့ဗျာ..”

သို့မှ လင်းမြင့်လှိုင်၊ ကျွန်တော်နှင့် မုဆိုးကြီးမြင့်မောင်တို့သည်
ထိုနေရာလေးမှ ထွက်ခွာပြန်တော့၏။

ကျွန်တော်တို့ရောက်နေသောတောင်ကြောသည် အောက်ပေါင်
ရုတ်တော့ဖြစ်ခြင်းကြောင့် သစ်ပင်ကြီးတို့အတော်များများတွင် နွယ်ပင်
တို့ ရစ်ပတ်တက်လျက်ရှိကြချေ၏။

“သည်ဘက်တွေကို ရောက်ဖူးလား..”

ကျွန်တော်က မုဆိုးကြီးမြင့်မောင်ကို မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

သို့ဆိုတော့ မုဆိုးကြီးမြင့်မောင်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို တချက်
ဝေ့ပိုက်ကြည့်လိုက်ချေကာ..

“လွန်ခဲ့တဲ့ တနှစ်လောက်ကတော့ ရောက်ဖူးခဲ့တယ်..”

“သေချာလား..”

www.burmeseclassic.com

သို့မေးလာသည့် လင်းမြင့်လှိုင်စကားကြောင့် ကျွန်တော်သည်
ပင် ထူးဆန်းသော စကားကဲ့သို့ ထင်မှတ်သွားမိချေ၏။

“ဆရာလင်း...ဘာကိုဆိုလိုချင်တာလဲ...”

လင်းမြင့်လှိုင်ကို မုဆိုးကြီးမြင့်မောင်က သို့ပြန်မေးလိုက်ခြင်း
ကြောင့် ကျွန်တော်စိတ်ဝင်တစားဖြစ်လာရပြန်ချေ၏။

“ကျွန်တော့်စိတ်ထင် သည်နေရာကို မုဆိုးအတော်များများ
သာလျှင်မဟုတ်...သစ်ခုတ်ဝါးခုတ်သမားတွေလဲ ရောက်ဖူးလိမ့်မယ်
မထင်ဘူး”

“ဟင်”

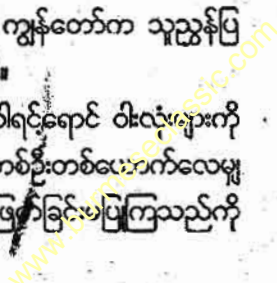
“ဘာ”

ကျွန်တော်တို့ လွန်မင်းစွာ ထိတ်လန့်သွားရပြန်ပေတော့သည်။
သို့ဆိုတော့ မုဆိုးကြီးမြင့်မောင်က ဘေးပတ်ဝန်းကျင်သို့ တဖန်
လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်ချေပြီး မျက်လုံးပြူးမျက်ဆန်ပြူးဖြစ်သွားကာ...

“အလိုလေးဗျာ... ဟုတ်ပါရဲ့... ဆရာလင်းပြောမှ သေသေ
ချာချာ ကြည့်မိတော့တယ်... သည်နေရာတဝိုက် တမျိုးဖြစ်နေသလို
ပဲဗျာ... ဟိုမယ်ကြည့်...ဝါးပင်ဝါးတောက ပေါက်ရောက်နေတာ
နှစ်သက်တမ်းအတော်ကြာပြီဖြစ်မယ်... ဝါးလုံးချောတွေအပြင် သက်ရင့်
ဝါးလုံးတွေရောပါလား... သေချာကြည့်လေ...”

သို့မှ မုဆိုးမြင့်မောင်စကားကြောင့် ကျွန်တော်က သူညွှန်ပြ
သော ဝါးရုံတောကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ချေ၏။

ဖြောင့်တန်းဝါးလုံးချောများတွင် အဝါရင့်ရောင် ဝါးလုံးများကို
လည်းတွေ့ရခြင်းအားဖြင့် ထိုဝါးရုံလေးသို့ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်လေမျှ
(ဝါးခုတ်သမား) တွေ့ရှိခြင်းမရှိသဖြင့် ခုတ်ဖြတ်ခြင်းမပြုကြသည်ကို

သတိထားမိလိုက်တော့၏။

ထိုဝါးရုံမှမဟုတ် ဝန်းကျင်ရှိ ဝါးရုံများတွင်လည်း ထိုသက်တမ်းနှင့် ဝါးလုံးများအတော်များများကိုတွေ့ရ၏။ အချို့အုပ်ပိလျှင် ကွဲအက်လို့ပင် ရှိကြချေ၏။ ထိုဝါးရုံလေးသို့ တောဆင်ရိုင်းကောင်များ လည်း ရောက်လာဟန်မတူပါချေ။

“နို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့တွေ လမ်းမှားရောက်လာကြတာဖြစ်မယ်” မှအိုးကြီးမြင့်မောင်က သို့ပြောလာလေ၏။

“သိပ်သေချာတယ်.. နို့ဖြင့် သည်လိုလုပ်မယ့်ဗျာ.. ချောင်းကို ရှာကြမယ် .. အဲဒီချောင်း ဘာချောင်းလဲသိလျှင်ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ဘယ်နေရာရောက်နေပြီကိုတော့ အနည်းလေးခန့်မှန်းနိုင်ပြီပေါ့..”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုဝါးတောလေးအတွင်းပြန်၍ လျှောက်ခဲ့ကြချေတော့၏။

“အုဂု.. အုဂု.. အုဂု..”

“ဂု..ဂု ..ဂု..ဂု..အုဂု..အု..ဂု..”

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ သို့အသံတို့ကို ကြားလိုက်ကြသဖြင့် လှမ်းကဲ ကြည့်လိုက်ချေ၏။

ဝါးရုံထိပ်ဖျားတို့ လှုပ်ခတ်နေခြင်းအားဖြင့် ဝါးတောလေးအတွင်း မျောက်ကောင်တို့ သို့တည်းမဟုတ် မျောက်လူတို့ ရောက်နေကြသည်ကို သတိပြုမိကြချေတော့၏။

ထိုဝါးရုံကိုင်ဖျားများမှ ရံခါဆိုသလို ငှက်ကောင်တို့လန့်ဖျက် ပျံသန်းသွားကြသည်ကိုလည်း တွေ့လိုက်ကြရ၏။

“ကျွန်တော်တို့တွေ အဲဒီနေရာကို အလျင်သွားကြတာပေါ့.. အဲဒီတောမယ်.. မျောက်သတ္တဝါတွေ ရှိနိုင်ချေများတာပဲ..”

www.burmeseclassic.com

“မျှော်ကောင်တွေလို ကိုလင်းက အတတ်ပြောနိုင်လို့လား”
ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

“လတ်တလောတော့ မျှော်ကောင်လိုပဲ သတ်မှတ်လိုက်
တာပါ။ ကျွန်တော်တို့ ပစ်မှတ်လိုသဘောထားလိုက်ကြတာ မမှားဘူး
မဟုတ်လား ..”

“ဟုတ်ပြီလေ ..”

သို့မှ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်သည် ခပ်လှမ်းလှမ်းထိုနေရာ
ဆီသို့ ခပ်သွက်သွက် သွားလိုက်ကြတော့၏။

ထူးဆန်းသည်မှာ ထိုအသံတို့နှင့် ပို၍ နီးကပ်သွားလေ
ခြင်းကြောင့်လားမသိပါချေ .. မျှော်ကောင်တို့အသံမဟုတ်သည်ကို
သုံးယောက်လုံးသိရှိသွားကြချေတော့၏။

သာမန်လူစိမ်းတစ်ယောက်ဆိုပါလျှင် မျှော်ကောင်ဟု ထင်
နိုင်လေ၏။ ကျွန်တော်တို့ ကား ဝါရင့်မှဆိုးများဖြစ်ခြင်းကြောင့် သတိထား
သိလိုက်ကြခြင်းဖြစ်တော့၏။

ပို၍ ထူးဆန်းသလို ခံစားမိသည်မှာ ထိုအသံတို့သည် ကောင်
လုံသာ မမြင်ရခြင်းဖြစ်၏။ အသံတို့ကတော့မှ ကျွန်တော်တို့နှင့် နီးလိုက်
ဝေးလိုက်ဖြစ်သွားသဖြင့် နံဘေးသို့လည်းကောင်း နောက်ဘက်မှ
လည်းကောင်း ရှေ့ဘက်မှလည်းကောင်း ကြားရသော ထိုအသံသည်
ကျွန်တော်တို့အား ပိုင်းပတ်ခြောက်လှန်အော်သံပြုနေသည်မှာ ဖြစ်လာရ
ချေတော့၏။

“ကိုပိုက်ရေ .. သတိတော့ထားဗျို့ .. သည်ကောင်တွေ
ကျွန်တော်တို့ကို ပိုင်းပတ်ထားသလိုပဲ ..”

“ဟင် .. ကိုလင်းဘာပြောချင်တာလဲ ..”

“ကိုပိုက် ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ကျွန်တော်တို့ သည်ကောင်တွေ သတ်ကွင်းထဲရောက်နေပြီ ဖြစ်မယ်ဗျာ..”

“ဗျာ..”

“ဟင်”

လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကျွန်တော် အားကိုတကြီးကြည့်မိချေတော့

၏။

“ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ.. ကျွန်တော်အသံလာရာကို ဖြစ်ဖြစ် ပတ်ဝန်းကျင်ဘယ်နေရာကိုဖြစ်ဖြစ် သေနတ်ပစ်ဖောက် ခြောက်လှန်ပြီး သတ်ကွင်းက ထွက်လိုက်ချင်တယ်..”

ကျွန်တော်စကားကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်က သူ့ဝသီအတိုင်း သွားတက်လေးပေါ်ရုံ ပြီးလိုက်ချေပြီးနောက်

“အဲဒီလောက်လဲမဟုတ်ပါဘူး.. ကျွန်တော်တို့ သူတို့ကို မမြင်ရပေမည် တချိန်ချိန်တော့ သူတို့ ကျွန်တော်တို့ရှေ့မှောက် ရောက်လာပါလိမ့်မယ်ဗျာ..”

ဘုရားရေ.. သို့စကားကြောင့် ကျွန်တော်ပို၍ ထိတ်လန့်မိ ချေတော့၏။

“လူရိုင်းတွေတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူးနော်..”

ကျွန်တော်အမေးကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ပြီးလိုက်ပြန် ချေပြီး..

“ဟာ.. ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မလဲ.. ကိုပိုက်ရယ်.. ကျွန်တော် တို့တွေ အာဖရိကတောထဲရောက်နေတယ်များထင်နေလားဗျာ.. ဟင်.. ဟင်..”

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ပြောပြီး ရယ်သွမ်းသွေးလေတော့၏။

www.burmeseclassic.com

သို့မှ

“ဟာ”

“ဒိန်း”

လင်းမြင့်လှိုင်သည် ပြောလည်းပြော အမြင့်တနေရာဆီသို့ သို့နယ်လှမ်းပစ်လိုက်လေခြင်းကြောင့်

“ကိုလင်း... ဘာတွေ့လို့ပစ်လိုက်တာလဲ...”

သို့ ကျွန်တော်မေးလိုက်သလို မုဆိုးကြီးမြင့်မောင်သည်လည်း မေးလိုသည်ဖြစ်ချိန်မည်... ကျွန်တော်နှင့် မေးခွန်းခြင်းတူနေတာကြောင့် မြင့်မောင်တစ်ယောက် နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်ပြန်ချေပြီး လင်းမြင့်လှိုင် ဘယ်လို ပြန်ပြောလာမည်ကို နားစွင့်နေပုံပင်...”

“ကျွန်တော် ကွင်းကွင်းကွက်ကွက်တော့ မြင့်လိုက်တာမဟုတ်ဘူး... ရိပ်ကနဲ မြင့်လိုက်တာ...”

“ဘာလဲ...”

“ဘာမြင်တာလဲ...”

“သိပေဘူးဗျ... ရိပ်ခနဲဆိုတော့ အကြမ်းဖျဉ်းပြောကြည့်ရလျှင် မျောက်ကောင်ပေါ့ဗျ...”

“ဘယ်လိုသဘောထားလို့ရမလဲ...”

ကျွန်တော်ဆိုလိုချင်သည်မှာ ပစ်မှတ်ထိသွားသလား...၊ လွဲချော်သွားသလားမေးလိုက်လေခြင်းဖြစ်ချေ၏။

“ကျွန်တော်တို့ရှေ့က သစ်ပင်ကြီးအောက်ခြေသွားကြည့်ကြတာပေါ့...”

လင်းမြင့်လှိုင်စကားကြောင့် သူ၏ ပစ်မှတ်လွဲချော်သွားဟန် မတူပါချေ...။

www.burmeseclassic.com

“ဧမ္မာက်လီလူတို့နှင့် လူလီဧမ္မာက်ကောင်”

လင်းမြင့်လှိုင်တစ်ယောက် ထိုသစ်ပင်အောက်သို့ မပြောရုံသာ လျှောက်သွားသည်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သူ၏ ပစ်မှတ်လွဲချော်မှု လုံးလုံးမရှိခြင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်တို့သည် အောက်ခြေတွင်ရှိ ချုံပုပ်နွယ်ပင်တို့ကို ရှောင်ကွင်း၍လည်းကောင်း၊ တိုးဝင်ဖယ်ရှား၍လည်းကောင်း လင်းမြင့်လှိုင် နောက် မျက်ခြေမပြတ်လိုက်သွားကြတော့၏။

တကယ်ဆို ချုံပုပ်နွယ်ပင်တို့သည် ဆူးပင်ငယ်လေးများနှင့် ရောနှောနေလေခြင်းကြောင့် တကိုယ်လုံး ထိခတ်ရမိဒဏ်ရာကြောင့် သွေးထွက်ဒဏ်ရာငယ်တို့ ရလိုက်ကြ၏။ ချွေးစေးများကြောင့် စပ်လို့ နေချေတော့၏။

သည်နောက် လင်းမြင့်လှိုင်လှမ်းပြသည် သစ်ပင်ကြီးအောက် ခြေသို့ ရောက်ခဲ့ကြတော့၏။

ထိုသစ်ပင်ကြီးအောက်ခြေတွင် သွေးစတို့ကို တွေ့လိုက်သည်။ လင်းမြင့်လှိုင်က ထိုသွေးတို့ကို ကောက်ယူနမ်းကြည့် လက်ညှိုး၊ လက်မ ဖြင့် ပွတ်သပ်ကြည့် လုပ်နေချေတော့၏။

“ကိုလင်... ကာကောင်ဖြစ်မလဲ...”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်ချေ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်တစ်ယောက် မျက်စိမျက်နှာပျက်နေလေပြီ။

“လူသွေးများလားလို့...”

“ဗျ”

“ဟာ”

သို့ဆိုတော့ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ထိတ်လန့်ဟကြားဖြစ် သွားချေတော့၏။

“ဒုက္ခပဲ... ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ... ကိုလင်းက မျောက်လို့ ထင်ပြီးပစ်လိုက်တာလား...”

“ကျွန်တော် အမြင်မမှားဘူး... တောမှောက်ခံမနေရဘူးဆို လျှင်ဖြင့် မျောက်ကောင်သေချာတယ်...”

“ခုက ဘယ်လိုကြောင့် လူသွေးဖြစ်နေရတာလဲ...”

ကျွန်တော့်အမေးကို လင်းမြင့်လှိုင်မဖြေ။

မြေပြင်သို့သာ ငုံ့ကြည့် စူးစမ်းနေပုံပင်...။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော် ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်ရပြန် တော့၏။

မုဆိုးကြီးမြင့်မောင်သည်လည်း ကျွန်တော်လိုပင် ဖြစ်ချိန်မည်။

သို့မှ ကျွန်တော်တို့သည် ထိုနေရာလေးမှ ထွက်ခဲ့ကြပြန်၏။

သွေးစက်ကျရာနောက် လိုက်ကြခြင်းဖြစ်၏။

အတန်ကြာကြာ တောတိုးခဲ့ကြရာတွင်မတော့ ကျွန်တော်တို့ ချောင်းမကြီးတစ်ခုတွင်း ရောက်ခဲ့ကြတော့၏။

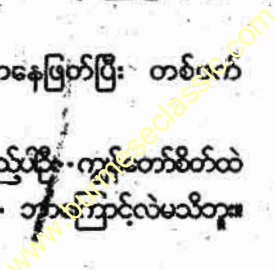
သို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ချောင်းမကြီးအတွင်းသို့ ဆင်း လိုက်ကြတော့၏။ ရေစီးယဲ့ယဲ့သာရှိခြင်း၊ ရေခြေကျင်းဝပ်သာသာရှိခြင်းတို့ ကြောင့် ချောင်းတွင်းဆင်းလိုက်ကြခြင်းဖြစ်၏။

ကျောက်ချောင်းဖြစ်ခြင်းကြောင့် ရေကြည်လှချေ၏။ တကယ်တမ်းတွင်မတော့ ထူထူထဲထဲ သစ်တောအုပ်ကြီးဖြစ်ချေ၏။

အောက်ခြေတဝိုက် မှောင်မည်းလို့နေချေ၏။

“ကျွန်တော်တို့တွေ ချောင်းထဲကနေဖြတ်ပြီး တစ်ဖက် တောင်ကြောပေါ် တက်ကြမယ်ဗျာ...”

“ဟင် ကိုလင်း... သေသေချာချာကြည့်ပါဦး... ကျွန်တော်စိတ်ထဲ မှာတော့ သည်တောထဲ သိပ်မဝင်ချင်ဘူးဗျာ... ဘာကြောင့်လဲမသိဘူး။”

စိတ်ထဲကကို တခုခုခံစားနေရသလိုပဲ..”

အမှန်ပြောရပါလျှင် ကျွန်တော် ထိုသစ်ပင်အုပ်စိုင်းစိုင်း တောအုပ်ထဲသို့ မဝင်လိုပါချေ ..။

ထိုတောအုပ်တွင် လမ်းပျောက်သွားပါက ပို၍ ဆိုးလိမ်မည်ဟု တွက်လိုက်မိလေခြင်းပင်။ ကျွန်တော်သဘောမှာ ချောင်းကို စစ်ဆေးပြီး နောက် လုံးဝမသိသောချောင်းဖြစ်နေပါလျှင် ထိုချောင်းအတိုင်း စုန် ဆင်းသွားကြမည်ဆိုပါက လူနေတဲစုဖြစ်ဖြစ် ရွာသိမ်ရွာငယ်လေးဖြစ် ဖြစ် ရောက်သွားနိုင်ကောင်း၏ဟု တွက်လိုက်မိလေတော့၏။

“ကိုပိုက်ရယ်.. ချောင်းစပ်တဝိုက်မယ် လူနေတဲရှိတယ်လို့ တွက်ထားပုံပဲ။ ကျွန်တော်တို့တွေ လမ်းမှားခဲ့ကြရုံမျှန်လျှင် ချောင်းအတိုင်း သွားတာထက်တောလမ်းတိုးသွားတာက ပိုအဆင်ပြေလိမ့်မယ်ဗျာ..”

အလိုလေးဗျာ .. လင်းမြင့်လှိုင်သဘောက ကျွန်တော်၏ သဘောနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်နိုင်လွန်းလှချေ၏။

သို့ပေမည်လို့ လင်းမြင့်လှိုင်သည် တခုခုကို သိထားသည်ကြောင့် သို့ပြောလာခြင်းဖြစ်နိုင်ပေသည်။ သို့ကြောင့် သူ့စကားအတိုင်း ထိုတော အုပ်ထူထူတွင်းသို့ ကျွန်တော်တို့ သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြချေတော့၏။

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ ချောင်းကမ်းစပ်တွင် ခေတ္တမျှ သဘောလောက် ချောင်ဖြင့် ခြေလက်ဆေးကြောခြင်း မျက်နှာကို လန်းဆန်းသွားရန် ပက်ဖျန်းကြခြင်း၊ ပြီးလျှင် လင်းမြင့်လှိုင်ထုတ် ပေးလာသည့် မီးကင်ပြီး မြွေသားခြောက်များကို စားလိုက်ကြရင်း ဝီစကီတပြား သောက်လိုက်ကြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ၏။

သို့ဆိုတော့ ချောင်းစပ်တွင် ထိုင်နားနေလိုက်ကြခြင်းဖြစ်ချေ ဟော့၏။ သို့မှ

www.burmeseclassic.com

“ဘယ်အချိန်လောက်ရှိပြီလဲ..”

ကျွန်တော်အမေးကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် သူ၏ လက်ပတ် နာရီကို မြောက်ကြည့်လိုက်ချေပြီး..

“နေ့လယ်ခင်း.. နှစ်ချက်တီးတော့မယ်”

တဖက်ချောင်းကမ်းပေါ်တွင် ပင်လုံးဖြောင့် သစ်ပင်ကြီးများအပြင် အကိုင်းအခက်၊ အရွက်အုပ်အုပ်စိုင်းစိုင်းရှိသည့် သစ်ပင်ပုလေးများ လည်းရှိချေ၏။ ချုံပုပ်နွယ်ပင်တို့လည်း ရှိချေ၏။

ကျွန်တော်တို့ထွက်လာခဲ့ကြသော တစ်ဖက်ကမ်းနှင့် လုံးဝခြားနားသော အခြေအနေဖြစ်ချေ၏။

အလင်းလည်း တောအုပ်တွင်ရှိလှသည်မဟုတ်။ ကျွန်တော်တို့ သည် လင်းမြင့်လှိုင်ဦးဆောင်မှုဖြင့် ထိုတောအုပ်တွင်း ဝင်ခဲ့ကြ၏။

အေးစိမ့်လို့နေချေ၏။

မြေသားတို့ စိုစွတ်စွတ်ရှိချေ၏။ တိတ်ဆိတ်လို့လည်း ရှိချေ၏။ သို့ပေမူ ကျေးဇူးငှက်သာရကာတို့၏ အသံများကတော့မူ တောနက်တွင်း ပျံ့နှံ့လို့နေချေ၏ဟု ဆိုရချိန်မည်။

“တောစိုပေပဲဗျ..”

ကျွန်တော်တို့သည် လမ်းမြောင်လေးအတိုင်း တောတိုး သွားခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။

“အုဂု.. အုဂု.. အုဂု..”

သို့မူ မျောက်အူသံတို့ ကြားရပြန်၏။ သို့ကား အလွယ်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ တကယ်တော့ မျောက်ကျော့စင်စစ်အူသံဘော့ဖြင့် မဟုတ်နိုင်သည်ကို သုံးယောက်စလုံး သတိထားမိကြလိမ့်ပင်..။

ထူးဆန်းသည်ကား အသံသာနန်းနီးကပ်ကပ်ကြားရ၏။

ကောင်လုံးမပြောလေနှင့် အရိပ် အယောင်ပင် မမြင်ရလေခြင်းကြောင့်
ပင်..။

“ကျွန်တော်တော့ အသံကြားတဲ့ဘက် ဆော်ပစ်လိုက်ချင်
တယ်”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က ခေါင်းကိုခါးယမ်းလိုက်ချေပြီး

“စိတ်ရှည်ရှည်ထားကိုပိုက်ရဲ့.. ကျွန်တော် တခါပစ်ပြီပြီလေ။
ကျွန်တော်သိပြီ .. ကျွန်တော်တို့က တိတ်တခတ်သုတို့ကို ချောင်းဖမ်း
တာပေါ့”

“နို့ပေမင့်လို့ သူတို့က ကျွန်တော်တို့ကို မြင်နေပုံပဲဗျ..
ကျွန်တော်တို့ကသာ မတွေ့မမြင်ကြတာ..”

မြင့်မောင်က သို့ပြောလာပြန်ချေ၏။

“ကျွန်တော်တော့ သည်လိုလုပ်ချင်တယ်..”

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ပြောပြီး ရပ်တန့်လိုက်ကာ ကျွန်တော်တို့
ဘက် မျက်နှာမူလာလေ၏။

“ပြောကြည့်လေ..”

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

“သည်အသံတွေက ကျွန်တော်တို့နဲ့ သိပ်မဝေးလောက်တဲ့
နေရာကဆိုပေမင့် တွက်ဆလို့မရပေဘူးဗျာ.. သည်တော့ ကျွန်တော်
တို့သုံးယောက် လူခွဲသွားကြလျှင် မကောင်းဘူးလား..”

“ဘယ်လို.. ဘယ်လို”

“ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား..”

“ဖြစ်အောင်လုပ်ရမှာပေါ့ဗျာ.. ဘယ်လိုလဲ ဖြည့်မောင်..”

လင်းမြင့်လှိုင်းက ငြိမ်သက်ငေးကြည့်နေသော မြင့်မောင်ကို မေးလိုက်လေခြင်းအားဖြင့် သူသည် တွေ့ဝေနေခြင်းကြောင့် ဖြစ်ချိမ့်မည် ဟု လင်းမြင့်လှိုင်းက တွက်ဆထားခြင်းဖြစ်မည်။

“အင်း... နို့ပေမင့် တစ်ခုတော့ရှိတယ်..”

“ပြောလေ မြင့်မောင်..”

“အချိန်မနည်းတော့ဘူး.. ညနေပိုင်းရောက်လာပြီ သည်တော့ အုပ်က မှောင်သင့်တာထက်ပိုပြီး ဝန်းကျင်က ပိုမှောင်နေတယ် လေ.. သည်တော့ ညအိပ်စခန်းချဖို့တွက် တစ်ခုခုဆုံးဖြတ်ထားကြရ လိမ့်မယ်..”

မြင့်မောင်ကြီးဘာကိုဆိုလိုသည်ကို ကျွန်တော်ကော လင်းမြင့် လှိုင်းပါ သိလိုက်ကြခြင်းကြောင့်

“ဟုတ်ပြီလေ.. ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်ကြည့်မယ်..”

“ပြောပါကိုလင်း..”

“ဟိုရှေ့က တောင်ကြောတွေလား”

“တွေ့တယ်”

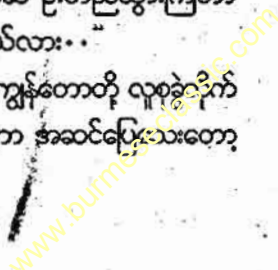
ကျွန်တော်နှင့် မြင့်မောင်က ပြောလိုက်၏။

“သီးခြားချွန်ထွက်နေတဲ့ သစ်ပုပ်ပင်ကြီးကောမြင်လား..”

“မြင်တယ်”

“ဟုတ်ပြီ.. ကျွန်တော်တို့ အဲဒီအပင်ဆီ ဦးတည်သွားကြတာ ပေါ့.. သည်တော့လူစုခွဲသွားကြမှာ ဖြစ်တယ်လား..”

သို့လည်း အဆင်ပြေသားကလား.. ကျွန်တော်တို့ လူစုခွဲလိုက် ကြပေမင့် ပစ်မှတ်နေရာတွင် ဆုံမည်ဆိုတော့ကာ အဆင်ပြေသားတော့ ၏။

သွားရင်းလာရင်း သွားကောင်ပစ်ကြတာပေါ့။ ညနေစာလေး၊ ကျွန်တော်တို့တွေချင်တဲ့သတ္တဝါတွေလိုကတော့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် သေနတ်ပစ်ဖောက် အချက်ပေးကြတာပေါ့။ နို့ဆိုတော့ သည်လိုလုပ်ကြမယ်။”

“ပြော... ကိုလင်း...”

“ကိုယ်နည်းကိုယ်ဟန်နဲ့ဖမ်းပြီး - ဖမ်းမိပြီဆိုလျှင်ဖြင့် မိုးပေါ်ထောင်ပြီး သေနတ်နှစ်ချက်ဆက်တိုက်ပစ် အချက်ပေးကြပေါ့ သည်တော့ အချက်ပေးတဲ့သူဆို ကျန်တဲ့နှစ်ယောက်က အရောက်လာ ကြတာပေါ့။”

သို့လည်းအဟုတ်သားကလား...။ အဆင်ပြေလောက်ပေမိ။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုဆုံးဖြတ်ချက်ကို အတည်ပြုလိုက်ကြ ကာ လမ်းခွဲထွက်ခဲ့ကြတော့၏။

သို့ဆိုတော့ လင်းမြင့်လှိုင်သည် လာလမ်းတည့်တည့်သို့ ဦးတည် သွားလိုက်သလို... မြင့်မောင်ကြီးက ညာဖက်ယွန်းယွန်း... ကျွန်တော် က ဘယ်ဖက်ယွန်းယွန်းသွားလိုက်ကြခြင်းဖြစ်တော့၏။ ဦးတည်ချက် ကား သစ်ပုပ်ပင်ကြီးဆီသို့ ဖြစ်ချေ၏။

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်က ဘယ်တက်ယွန်းယွန်းဆိုတော့ကာ ချောင်းဘက်ကျလေ၏။ သို့ဆိုတော့ သွားရလာရ အဆင်ပြေသေး၏ဟု တွက်လိုက်မိ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်သည်လည်း သိပ်ဆိုဆိုဝါးဝါး လမ်းကြောရှာသွား ရခြင်းရှိချိန်မှမည်မထင်...။ ဆင်လမ်းဟောင်းရှိနေသည်ကို... မြင့်မောင် ကြီးသာလျှင် ချုပ်နွယ်တို့ ပြတ်သိပ်နေသည့် လမ်းကြောဘက်... ဟုလေ ခြင်းကြောင့် သားရဲကောင်များနှင့် ထိပ်တိုက်တိုးနိုင်၏။ သို့မှမဟုတ်

www.burmeseclassic.com

ချုံပုပ်နွယ်ပင်တို့ကို ဖယ်ကာသွားရမည်ဖြစ်၍ ခက်ခက်ခဲခဲသွားရမည် လမ်းကြောဖြစ်ချေ၏။

“မြင့်မောင်ကြီး ကျွန်တော်မိးယူသွားချေဗျာ့..”

မြင့်မောင်ကြီးတွင် မိးမပါလာသဖြင့် ချုံပုပ်နွယ်ဆူးပင်တို့ကို ခုတ်ထွင်းရှင်းလင်းနိုင်ရန် ကျွန်တော်၏ ဆောင်မိးကို ပေးလိုက်၏။

“ကျေးဇူးတင်တယ်.. ကိုပိုက်ကကော..”

“ကျွန်တော်က ကံကောင်းတယ်လေ.. ချောင်းဘက်ကျတယ် ဆိုတော့ ရှင်းတယ်ပေါ့ဗျာ့..”

ကျွန်တော်သည် မြင့်မောင်ကြီးအား မိးကိုပေးလိုက်ပြီး ကျွန်တော်လမ်းသို့ ဦးတည်လျှောက်လိုက်လေတော့၏။

နာရီဝက်ခရီးလောက်တော့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်မြင်တွေ့နေကြသေး၏။ သို့ပေမည် နောက်ပိုင်း တစ်ယောက် နှင့် တစ်ယောက် ဝေးကွာသွားကြချေတော့၏။

ကျွန်တော်သည် တောတိုးလျှောက်ခဲ့ရာမှ ချောင်းဘက်သို့ သွေဖယ်ဆင်းလိုက်ချေတော့၏။

ချောင်းတွင်းမှ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သွားရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ပေမည်လို့ ကျွန်တော်တွက်ဆထားသည်မှာ လွယ်လင့်တကူ ချောင်းတွင်း ရောက်သွားနိုင်၏။ သို့ဖြင့် ချောင်းစပ်ရှိ ချုံပုပ်နွယ်ပင်တို့ကြား မှ မျှင်ဝါးရုံရှိနေခြင်းကြောင့် ခက်ခက်ခဲခဲ တိုးဝှေ့ကာ ချောင်းတွင်း ဆင်းလိုက်ရချေတော့၏။

ချောင်းတွင်း ကျွန်တော်ရောက်သွားသည်တွင်မတော့ ဘာကိုယ် လုံး ပွန်းရာ ရှာရာများမှ သွေးတို့ စိုထွက်နေ ခဲ့ချေ။ စင်္ချင်းဖျင်းလည်း ဖြစ်နေချေ၏။ ချောင်းတွင်းရေဖြင့် ကိုယ်လက်ကို သေး လိုက်၏။

“အားလား...လား...လား...”

“စပ်လိုက်တာ...”

ကျွန်တော်သည် သို့မှ ချောင်းစပ် သဲသောင်ပြင်အတိုင်း အထက်သို့ လျှောက်လာခဲ့ပြန်တော့၏။

“အခု... အခု... အခု...”

သို့အသံကြောင့် နောက်တက်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ချောင်းကမ်းစပ်မှ ဖြစ်ပေမည် မြင်လောက်သည့် အရိပ်အယောင်ပင်မမြင်ရချေ။ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ထားသည်မှာ အရိပ်အယောင်တွေ့လိုကတော့ အလွတ်ပေးလိမ့် မည်မဟုတ်...လျှပ်တပြက်ပစ်ချလိုက်ပေရောမည်။

သို့ဖြား ကျွန်တော် အသံသာကြားရ၏။ တိုးလိုက် ကျယ်လိုက် အသံဖြစ်၏။ ကျွန်တော်နား နီးလာလိုက်... ဝေးသွားလိုက် ဖြစ်ချေတော့၏။

သို့ပေမည်လို ကျွန်တော်သည် သေနတ်ကို အရံသင့် ပစ်ခတ်နိုင်ရန် ကိုင်ထားချေ၏။ မျက်စိကို လျှင်လျှင်ထားနေချေ၏။ လင်မြင့်လှိုင်နှင့် မြင့်မောင်ကြီးတို့လမ်းကြောတွင်မတော့ ဘယ်လိုတွေ့ရှိကြလေသည်မသိချေ...။

သို့မှ...

“ဟာ”

ကျွန်တော်သည် နောက်တက်သို့သာ ဂရုစိုက်ကြည့်နေလေခြင်းကြောင့် ချောင်းတွင်း ရေတကြောကို သတိမထားမိလေသဖြင့် ရုတ်ချည်းဆိုသလို လူတစ်ယောက်နှင့် ထိတ်တိုက်ဆုံလေသည်တွင် မတော့ အံ့ဩခြင်းဖြစ်မိချေတော့၏။

ထိုသူက ကျွန်တော်နှင့် ကိုက် ၅၀ လောက်ခန့်ကွာတွင်

www.burmeseclassic.com

ရောက်နေချေ၏။ သူ့လက်ထဲတွင် ငှက်ပျောတစ်နိုင်ရှိချေ၏။

ကျွန်တော့်ကို ငေးကြည့်နေချေ၏။

သစ်ခုတ်ဝါးခုတ်သမားမဖြစ်နိုင်။ ပျားဖွတ်သမားဖြစ်ကောင်း

ဖြစ်ပေမည်။ သို့မှမဟုတ် ခရီးသွားဖြစ်မည်။

ကျွန်တော်လက်ထဲရှိ သေနတ်ကို အငေးသားကြည့်နေချေ၏။

ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုထင်မြင်သွား၍မသိချေ။ မျက်စိပျက်

မျက်နှာပျက်နေလေ၏။

“ကျွန်တော် အမဲပစ် ထွက်လာတာပါ”

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

“ဘာကောင်တွေ တွေ ပြီးပစ်ရလဲဗျာ။”

သို့ သူက မေးလေ၏။

ကျွန်တော် ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်ကာ

“မတွေ့လို့ မပစ်ရသေးပါဘူးဗျာ။ နိမေးရဦးမယ် ခင်ဗျားလာ

ရာလမ်းတစ်လျှောက်မယ် မျောက်တွေမတွေ့ခဲ့ဘူးလား”

သို့ မေးလိုက်သည်ကြောင့် ထိုသူတချက် စဉ်းစားလိုက်ချေပြီ။

“အာ... တွေ့လိုက်တယ်။”

“ဘယ်နားလေးမှာလဲ”

“အင်း ကြောအပေါ် အထက်ဘက်နားမှာဗျာ မျောက်တစ်အုပ်

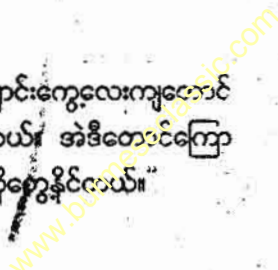
မျောက်မြီးရှည်တွေ”

“ဘယ်နားလောက်မှာလဲ”

“ခင်ဗျား မြန်မြန်သွားနော် ရှေ့ချောင်းကွေ့လေးကျတောင်

ကြောပေါ်တက်လိုက်... ငှက်ပျောတော့ရှိတယ်။ အဲဒီတောင်ကြော

ပေါ်တက်သွားမယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် မျောက်အုပ်ကိုတွေ့နိုင်လိမ့်။”

“မျောက်လံလူတို့နှင့် လူလံမျောက်ကောင်”

“ကျေးဇူးတင်တယ်ဗျာ”

သို့ ကျွန်တော်ကပြောလိုက်သည်တွင် ထိုသူသည် ကျွန်တော် နှင့်ဝေးရာ ရောက်သွားချေပြီးဖြစ်တော့၏။

သူ ခြေလှမ်းသွက်သွက်သွားသည်ဟု ထင်မိ၏။ ဘာဖြစ်တာ ပါလိမ့်။ ကျွန်တော် စဉ်းစားလိုက်မိသည်မှာ ကျွန်တော်အပေါ် သံသယ ဝင်နေပုံပင်။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်နှင့် ဝေးနိုင်သမျှ ဝေးသည့်နေရာသို့ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်သွားခြင်းဖြစ်ခြင်းမည်။ သို့ဆိုတော့ သူ ကျွန်တော် ကို ကြောက်စရာမလိုတော့ပြီမဟုတ်ပါကလား။

“ဒိန်း”

သို့မှ တောင်ကြောအထက်ဘက်မှ သေနတ်သံတစ်ချက် ထွက်လာလေခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်နားစွင့်လိုက်၏။ ဆက်တိုက် တစ်ချက် ထွက်လာလေမလားအသိဖြင့် နားစွင့်နေခြင်းဖြစ်၏။ သို့ဆို ပါလျှင် ကျွန်တော်သေနတ်သံကြားရာသို့ ပြေးသွားရပေလိမ့်မည်။

သို့ပေမည်လို ကျွန်တော်သေနတ်သံ ၂ ချက်ဆက်တိုက် ထွက်လာခြင်းကို မကြားရသဖြင့် ထိုတစ်ချက်အသံသည် လင်းမြင့်လှိုင် သားကောင်ပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်မည်ဟု တွက်လိုက်ကာ ရှေ့ဘက် လျှောက်လာရာမှ ချောင်းကွေ့လေးသို့ရောက်သည်တွင် တောကြောပေါ် တက်သွားလိုက်ချေတော့၏။ သို့မှ

ကျွန်တော်သည် လာလမ်းကို ပြန်ကြည့်မိ၏။ ကျွန်တော်နှင့် ထိပ်တိုက်ဆုံခဲ့သည့်လူကို ကြည့်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ဟင်”

ကျွန်တော်ပင် အမြင်မှားလေသလား။

ကျွန်တော်နှင့် ချောင်းတွင် ထိတ်တိုက်ဆုံခဲ့သူသည်

ကျွန်တော်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ရောက်သွားသည်တွင် ခုန်ပေါက်ပြေးသွားခြင်းသည် လူတစ်ယောက်နှင့်မတူ မျောက်ကောင်နှင့်တူလေတော့၏။

သည်လူ စိတ်မှနှံ့ရဲ့လားမသိချေ။

ရှက်ခြည်း သတိတစ်ချက်ရလိုက်သည်တွင် ထိုမှ ချောင်းတွင်း ပြန်ဆင်းလိုက်ရန် ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်မိတော့၏။ ဘယ်တွက်မှ ထိုသူ မျောက်လူဖြစ်လေမလား အသိကြောင့်ပင်။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ချောင်းတွင်းသို့ ပြန်ဆင်းလိုက်ချေ၏။

ထိုသူသည် ကျွန်တော် ချောင်းတွင်ပြန်ရောက်သည်တွင် ချောင်းထဲတွင်ရှိမနေပါချေ။ ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်။

“အုဂ္ဂ... အုဂ္ဂ... အုဂ္ဂ...”

ဘုရားရေ ချောင်းတဘက်ကမ်းမှ သို့အသံပေးခြင်း ကြားလိုက်ရချေ၏။

သေချာလေပြီ ထိုသူကို ကျွန်တော် မရမကလိုက်ရှာရပေရော့မည်။ သို့အတွေးကြောင့် ကျွန်တော် ထိုအသံကြားရာသို့ ပြေးသွားလိုက်ချေတော့သည်။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ချောင်းကမ်းပေါ်ပြန်ရောက်သွား၏။

“အုဂ္ဂ... အုဂ္ဂ... အုဂ္ဂ...”

သစ်ပင်ကြီးတို့ပေါ်မှ သို့အသံကြားရ၏။ ကျွန်တော် မျက်ခြေပြတ်မခံ အသံကြားရာဘက်သို့ ကျွန်တော်အရောက်သွားခဲ့ချေ၏။ တပင်မှ တပင်ရောက်ခဲ့ပေပြား အသံမကြားရချေ။ အရိပ်အယောင်ပင်လျှင် မတွေ့ပါချေ။

သို့မှ
“ဟာ”

ကျွန်တော် ထိတ်လန့်သွားတော့၏။ ကျွန်တော် ဘယ်တွေ
ရောက်နေသည်မသိပါတော့ချေ။ ကျွန်တော် ထိုအသံရှင်ကိုသာ ဂရု
တစိုက်လိုက်ရှာနေလေသည်ကြောင့် ကျွန်တော် ဘယ်ရောက်လို့
ရောက်မှန်းမသိပါတော့ချေ။

သို့အသံဝင်လာသည်နှင့် ကျွန်တော်တို့ ချိန်းဆိုထားသည်
သစ်ပုတ်ပင်ကြီးရှိရာ တောင်ကြောကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ဘုရားရေ သစ်ပုတ်ပင်ကြီးရှိရာ တောင်ကြောကို ကျွန်တော်
မမြင်ရသေးပါလား။ အချိန်သည်လည်း တစတစ ကုန်လွန်ခဲ့သည်ဖြစ်
သည်ကြောင့် မှောင်စပျိုးပေရော့မည် ဘုရားရေ...

ကျွန်တော် လာလမ်းအတိုင်း ပြန်ခဲ့ချေတော့၏။ ကျွန်တော်
သစ်ပုတ်ပင်ကြီးတောင်ကြောကို ရှာမှဖြစ်ပေမည်မဟုတ်ပါကလား။

သို့ ခဏကြာသော်

“အဂ္ဂ... အဂ္ဂ... အဂ္ဂ...”

သို့အသံကို လာသည်လမ်းနောက်ဘက်တွင်မှကြားရပေမင့်
ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားပါတော့ချေ။ သစ်ပုတ်ပင်ကြီးရှိရာတောင်
ကြောသို့ သွားနိုင်ရန် ရှာဖွေရပေရော့မည်။

ကျွန်တော် စိတ်လောနေသည် သိလေသဖြင့် ခေတ္တပျှံ့နှံ့
နေလိုက်၏။ ကျွန်တော် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်လုပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

အတန်ကြာတွင် ကျွန်တော် စိတ်ငြိမ်စပြုလာပြီဖြစ်ချင်း နေ့ဥပု
ထလိုက်ပြန်၏။

ရှေ့တောတိုးခဲ့ချေသည်မှ ကျွန်တော် သစ်ပုတ်ပင်ကြီးရှိရာ

www.burmeseclassic.com

တောင်ကြောကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် စိတ်အေးသွားရပေသည်။ သို့သော် သစ်ပုတ်ပင်တောင်ကြော နေရာတွေ့ပြီးဆိုတော့လည်း ကျွန်တော်ပူပင်မှ အနည်းငယ်ပင် မရှိပါတော့ချေ။ သို့ခရီးကိုသာ ဦးတည်သွားရပေရောမည်။

“အုဂ္ဂ... အုဂ္ဂ... အုဂ္ဂ...”

ကျွန်တော် အပေါ်နောက်ဘက်မှ ထိုအသံကိုကြားရ၍ ကပ်ဘက်မှ လိုက်လာကြသည်နည်း အသံတို့ကြောင့် နောက်လှည့်ကြည့်ပြန်လေသည်တွင် အသံတို့ပျောက်သွား၏။

ရှေ့ဆက်လျှောက်ပြန်လေသည်တွင် အသံတို့ ပေါ်ထွက်လာပြန်၏။ သို့ဖြစ်၍

“ဒိန်း”

လက်တွင်းရှိသေနတ်ဖြင့် လှမ်းပစ်လိုက်ရချေတော့၏။

သို့ကြောင့် သစ်ပင်ထိပ်ကိုင်များ လှုပ်ခါသွားကြတော့၏။

အကောင်အထည်ကိုတော့ဖြင့် မတွေ့ပါချေ...။

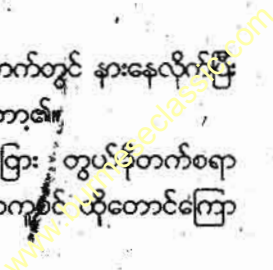
သေနတ်သံကြောင့် နောက်လှည့်ပြန်ပြီးသွားကြချေသည်ဖြစ်မည်။ ကျွန်တော် ရှေ့ဆက်လျှောက်ခဲ့ချေလေ၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် သစ်ပုတ်ပင်ကြီးတောင်ကြော အခြေသို့ ရောက်လာခဲ့တော့၏။

“ဟူး... တော်ပါသေးရဲ့...”

ကျွန်တော်သည် ခေတ္တမျှ အောက်ဘက်တွင် နားနေလိုက်ပြီး နောက်တောင်ကြော ပေါ် တက်လိုက်ချေတော့၏။

တောင်ကြောသည် မတ်မတ်ဖြစ်ပေငြား တွယ်ခိုတက်စရာ သစ်ပင်တို့ရှိလေသဖြင့် ကျွန်တော်အလွယ်တကူစွာ ယိုတောင်ကြော

ပေါ် တက်လိုက်နိုင်ချေတော့၏။

တောင်ကြောပေါ်သို့ သက်သောင့်သက်သာ တက်နိုင်ခဲ့သည် ဟု ဆိုရပေမည်။

တောင်ကြောပေါ်ရောက်သည်တွင် ကျွန်တော်သည် သစ်ပုပ်ပင် ကြီးရှိမည်ထင်သည့်နေရာသို့ လှမ်းကဲကြည့်လိုက်၏။

ထင်ထားသည့်နေရာမရှိသဖြင့် ဟိုသည်လူညပ်ပတ်ကြည့်လိုက် ပေဌား သစ်ပုပ်ပင်ကြီးကို မတွေ့သဖြင့် ကျွန်တော်တောင်ကြောအတက် မှားချေပြီ သိလေသဖြင့် ထိုတောင်ကြောအထက်တက်ရလေမလား စုန်ဆင်းရလေမလား ဝေခွဲမရဖြစ်ချေတော့၏။ သို့ရှိစဉ်

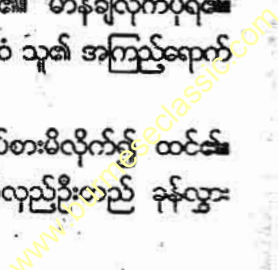
“ကိစ္စ..”

တောင်ကြောအထက်ဖက်မှ သို့ဆိုသလို တောကြောင် စာစ်ကောင်၏ အသံကြားသဖြင့် လှမ်းကဲကြည့်လိုက်၏။

သစ်တပင်ထက်မှ တောကြောင်စာစ်ကောင်သည် သူ့အား မည်သူ လိုက်လံတိုက်ခတ်နေသည်မသိ . . သစ်ပင်ကိုင်းထက်မှ အော်ဘက်ငုံကြည်ကာ မာန်ဖီနေချေ၏။ ကုန်းကုန်းကွကွဖြစ်ချေ၏။ အမွေးတို့ ထိုးထိုးထောင်ထောင်ဖြစ်နေချေ၏။

ကျွန်တော်သည် လက်တွင်းရှိ သေနတ်ဖြင့်လှမ်းချိန်လိုက်၏။ အတန်ကြာတွင် ထိုတောကြောင်ကောင်သည် အောက်ဖက်မှ သူ၏ ရန်သူမရှိ တော့ပြီဖြစ်တော့သည်ထင်၏။ မာန်ချလိုက်ပုံရ၏။ သို့မှ ဟိုဘက်ဝဲစောင်းကြည့်နေရာမှ ကျွန်တော့်ထံ သူ၏ အကြည့်ရောက် လာလေ၏။

သည်တွင် သူ၏ အန္တရာယ်ကို ရိပ်စားမိလိုက်၍ ထင်၏။ ရုတ်ခြည်းဆိုသလို သစ်ကိုင်းထက်မှ နောက်လှည့်ဦးတည် ခုန်လွှား

ထွက်သွားမည် အပြုတွင်

“ဒိန်း”

ကျွန်တော်လက်ဦးမှရယူလိုက်ခြင်းဖြစ်တော့၏။

ကျွန်တော်ဆာလောင်နေပြီဖြစ်၏။

ကြောင်ကတိုးသားဖြင့် ဝမ်းမီးဖြည့်ရပေရော့မည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုကြောင်ကတိုးကောင် ပြုတ်ကျသွားသည် သစ်ပင်ရှိရာသွားလိုက်၏။

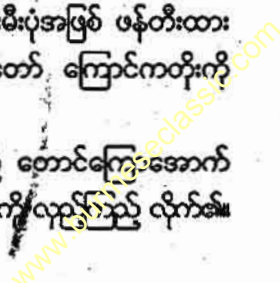
ခေါင်းတခြမ်းမရှိတော့ပါချေ...။

ကျွန်တော်သည် တောကြောင်ကောင်သေကို ကောက်ယူ လိုက်ကာ ရေတိုးလျှောက်လိုက်သည်တွင် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ကျွန်တော် တို့ ချိန်ထားသော သစ်ပင်ပင်ကြီးကို မြင်လိုက်ရတော့၏။ ကျွန်တော်ဝမ်း ခြောက်ဝမ်းသာဖြစ်သွားမိချေ၏။ ထိုနေရာသို့ ကျွန်တော်ဦးဆုံး ရောက်သွား သူသာဖြစ်ချိန်မည်။

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်သည် ထိုသစ်ပင်ပင်ရှိရာသွားရင်း လမ်းတွင်တွေ့ရသည့် သစ်ခြောက်ကိုင်းတို့ကို နိုင်သ၍ ကောက်ယူသွား လိုက်၏။ ထင်းမီးဖိုရန်အတွက်ဖြစ်၏။

သစ်ပင်ပင်အောက်ခြေရှင်းလင်းနေသဖြင့် ကျွန်တော်ထပ်မံပြု ပြင်ရှင်းလင်းစရာ သိပ်မလိုပါပေ...။ သို့မှ ကျွန်တော်သည် သစ်ကိုင်း ၊ ထင်းခြောက်တို့ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ထင်းမီးပုံအဖြစ် ဖန်တီးထား လိုက်၏။ မီးတော့မရှိသေးပါချေ...။ ကျွန်တော် ကြောင်ကတိုးကို အသားဖျက်ရပေဦးမည်။

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော် ရေလိုသည် တောင်ကြားအောက် ပြန်ဆင်းရပေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ကြည့် လိုက်၏။

အလိုလေး...ဟန်ကျလိုက်တာ... တဖက်တောင်ကြောမှ မြင့်မောင်ဆင်းလာသည်ကို တွေ့လိုက်သဖြင့် သူ့တောင်ကြောအောက် ရောက်လေသည်တွင် ကျွန်တော်က လှမ်းအော်ပြောလိုက်၏။

“မြင့်မောင် ရေရှာခဲ့ချေဗျာ...”

ကျွန်တော်အသံကို မြင့်မောင်ကြားပုံရ၏။ လက်ဟန်ခြေဟန် ဖြင့် အချက်ပြန်ပြလာလေ၏။ သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော် ကြောင်းကတိုး ကို အရေ စုပ်လိုက်လေ၏။ ဗိုက်ခွဲ အနှုတ်လိုက်၏။ အကောင်လိုက် တံစို့ထိုးထားလိုက်၏။

ကျွန်တော်လက်တွင်ပေနေသည့် သွေးတို့ကို သောက်ရေဖြင့် အကြမ်း ဆေးကြောလိုက်၏။

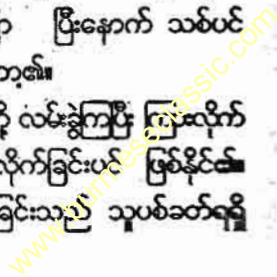
ကျွန်တော် ကြောင်သားတံစို့ထိုးပြီးချိန်တွင် မြင့်မောင်ကြီး ရောက်လာလေ၏။

“ကျွန်တော်လမ်းတလျှောက် ဘယ်သွားကောင်မှ မတွေ့ခဲ့ဘူးဗျာ အချိန်မနည်းတော့ဘူးဆိုတော့ သည်ကို အရောက်လာခဲ့ရတယ်။ ကိုပိုက် သားကောင်ရတော့ တော်ပါသေးရဲ့...”

မြင့်မောင်ကြီးက

“အောက်မြောင်ထဲမှာတော့ ရေမရှိဘူး... မြောင်ကို စုန်ဆင်းမှ ရေရနိုင်မယ်ဆိုပေမယ့် ဘယ်လောက်ဝေးဝေးသွားရဦးမလဲမသိလို့ ရေမပါ ဘူး...နောက်မှ သွားကြတာပေါ့...” လို့ပြော ပြီးနောက် သစ်ပင် အခြေတွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်တော့၏။

မြင့်မောင်ကြီးပြောပုံအရ ကျွန်တော်တို့ လမ်းခွဲကြပြီး ကြမ်းလိုက် သည့် သေနတ်သံသည် လင်းမြင့်လှိုင်ပစ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်နိုင်၏။ သို့ဆိုတော့ လင်းမြင့်လှိုင်ရောက်မလာသေးခြင်းသည် သူပစ်ခတ်ရရှိ

လိုက်သော သားကောင်နှင့် ပတ်သက်နေပေလိမ့်မည်။

သားကောင်ကြီးရ၍ ထမ်းပိုးလာရသည်လား... သို့မဟုတ် သားကောင်ကြီးကြီးရလာသည်ကြောင့် ထိုနေရာတိုက် ဝါးခုတ်၊ သစ်ခုတ် သမားများကို ရှာ၍ အသားဖျက်ယူနေခြင်းကြောင့်များလား...။

သို့ ကျွန်တော်၏ တွက်ဆမှုသည် လင်းမြင့်လှိုင်ပြန်လာသည် တွင်မတော့ မှားယွင်းသွားသည်ကို သိလိုက်ရပေတော့သည်။

“ကျွန်တော်မျောက်လူကိုတွေ့၏။ အသေပစ်လို မဖြစ်ဘူးလေ။ သည်တော့ခြောက်လှန့်ပစ်လိုက်တယ်။ အံ့ဒို့ကောင်းတယ်ဗျာ့။ သည်လူ့ လုံးဝကြောက်စိတ်မရှိဘူးဗျာ့။ သူ့ကို ထိအောင်မပစ်ဖူးဆိုတာ သိနေတာ လေလားမသိဘူးဗျာ့။ မထေမဲ့မြင်ပြုပြီး သစ်ပင်ကိုင်းမှာ ခုန်လွှား ထွက်သွားလေတော့တာပဲ... ကျွန်တော် အသေပစ်ချင်စိတ် ပေါက်လာတာပဲ... နို့ပေမင် ကျွန်တော်စိတ်ထိမ်းလိုက်ပါတယ်ဗျာ့...။

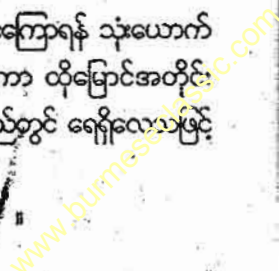
“တောက်” လုံးဝတော့မကျေနပ်ဘူးဗျာ့...။”

သို့ပြောလေသဖြင့် ကျွန်တော်က တောကြောင်သားရလာလေ ကြောင်း ပြောလိုက်သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားပုံပင်...။

“တော်သေးတာပေါ့နော်... နို့မဟုတ်... ကျွန်တော်တို့တွေ သည်ညနေ ဗိုက်မှောက်နေရတော့မှာ...”

သို့မှ ကျွန်တော်တို့သည် ခြေလက်ဆေးကြောရန် သုံးယောက် သာ တောင်ကြောအောက် မြောင်သို့ ပြန်ဆင်းကာ ထိုမြောင်အတိုင်း စုန်ဆင်းလာရာမှ ချောင်းငယ်တစ်ခုသို့ ရောက်သည်တွင် ရေရှိလေသဖြင့် ခြေလက်ဆေးကြောလိုက်ကြတော့၏။

မှောင်စပျိုးအချိန်ရောက်နေပြီကော...။

“ဝါတ်မီးမယူလာမိတာ မှားတာပဲ..”

ခြေလက်ဆေးကြော ရေခပ်ယူပြီး ချောင်းမှ အပြန်ခရီးတွင် သို့မြင့်မောင်က ညည်းညူလေကော့ ၏။

“သည်အတက်လေးပါဗျာ.. တောင်ကြောထဲ ပြန်ရောက်လျှင် အဆင်ပြေသွားမှာပါ..”

လင်းမြင့်လှိုင်ပြောသလို ကျွန်တော်တို့ စခန်းချမှည့် တောင်ကြောသို့ ရောက်လေသည်တွင် အလင်းရောင်ရေးရေးတွေ့ရချေ၏။

သို့မှ ကျွန်တော်တို့သည် သစ်ပုပ်ပင်ရှိရာသွားလိုက်၏။

“ဟင်”

“အို”

“ဟာ”

ကျွန်တော်တို့စခန်း သစ်ပုပ်ပင်အခြေတွင် လူတစ်ယောက် သစ်ပင်ကျော်မှီထိုင်နေချေ၏။

ကျွန်တော်တို့ကို မျှော်နေပုံပင်..

မြင့်မောင်က ထိုသူ အနားသွားလိုက်ကာ..

“ဘယ်ရွာကလဲ . . အမဲပစ်ရင်း သည်ရောက်လာတာ လား..”

မေးလေ၏။

“အဲလိုဆိုလဲ ပြောလိုရပါတယ်..”

“ဟင်.. ဘယ်လိုကြောင့်ပါလိမ့်.. သို့ကြောင့်..”

“အမဲပစ်ရင်း လမ်းမှားရောက်လာတာလား.. . နို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ဆီ အကူအညီတောင်းရအောင်ရောက်နေတာလား..”

ကျွန်တော်ကမေးလိုက်၏။

သည်တွင် ထိုသူက ခေါင်းကို ခါးရမ်းပြလာခဲ့ပြီး..

“သည်တောင်ကြောတိုက် ကျွန် နယ်မြေပါဗျာ..
ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာလဲ.. ခုဟာက ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန် ကူညီဖို့
ရောက်လာတာ..”

“ဗျာ..”

“ဟင်..”

“ကျွန်မမာလိုပြောတာ ရှင်းရှင်းလေးပါ.. ခင်ဗျားတို့ကို ကူညီ
မလို့..”

“ဘာလို့လဲ..”

လင်းမြင့်လှိုင်က ခပ်ပြတ်ပြတ်မေးလိုက်၏။

“ခင်ဗျားတို့လမ်းမှားပြီး သည်ရောက်လာကြလို့..”

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြပြီး အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ပြီးလိုက်ကြကာ

“လုံးဝမဟုတ်ဘူး..”

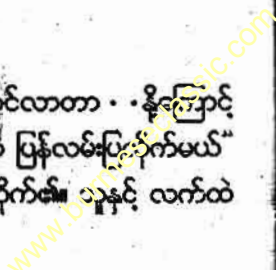
ပြိုင်တူပြောလိုက်မိချေတော့၏။

“ဟုတ်ပါတယ်.. ခင်ဗျားတို့အတွက်တော့ လမ်းမှားလာတာ
မဟုတ်ပေမယ့်.. ကျွန်တို့အတွက်တော့ ခင်ဗျားတို့တွေလမ်းမှားပြီး
ကျားအုပ်ထဲ ကျွဲဝင်လာတာလို့ သတ်မှတ်တာ..”

“ဗျာ..”

“ဟင်..”

“ဟုတ်တယ်.. ကျားအုပ်ထဲ ကျွဲဝင်လာတာ.. နို့ကြောင့်
သည်ကနေ လှည့်ပြန်ကြချေ.. ဘယ်ပြန်မလဲ ပြန်လမ်းပြန်ရက်မယ်”
ထိုသူက သို့ပြောပြီး ထိုင်ရာမှ ထွက်လိုက်၏။ သူနှင့် လက်ထဲ

တွင် ကြီးမားလှသော ဒူးလေးကြီးကို ကိုင်ဆောင်ထားခြင်း ဖြစ်ချေ၏။

“ကျုပ်တို့ သည်မယ် ညအိပ်စခန်းချမှား.. ဘယ်လိုလုပ်.. သည်ကနေ ထွက်လို့ဖြစ်မှာလဲ.. ကျုပ်တို့ သည်မယ်အိပ်ရုံအိပ်မှာ။ ခင်ဗျားတို့ပြောတဲ့ ကျားအုပ်ထဲ ကျွဲဝင်လာသလိုဖြစ်လျှင်လဲ လာမယ် ဘေးပြေးတွေ့ရုံပေါ့..”

မြင့်မောင်က ပြောလိုက်၏။

“မင်းက စိတ်ဆိုးလွယ်တယ်.. ကျုပ်ပြောတာ.. ခင်ဗျားတို့ ကောင်းကျိုးတွက်ပြောရတာ..”

“ဘာလို့လဲဗျာ ..”

ကျွန်တော်က ကြားဝင်ပြောလိုက်၏။

“ဆိုင်သမှ သိပ်ဆိုင်..”

“ပြောပါဦး..”

“သည်မယ်.. လူတိရစ္ဆာန်တွေရှိတယ်.. သူတို့က ခင်ဗျား တို့ကို ဒုက္ခပေးလိမ့်မယ်.. နို့ကြောင့် ကျုပ်သတိပေးရတာ..”

“ဘာဗျ.. ဘယ်လို.. လူတိရစ္ဆာန်ပဲဗျာ..”

လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလိုက်၏။

“ခင်ဗျားတို့ သည်နားမယ် ဆက်နေကြဦးမယ်ဆိုလျှင် တွေ့ကို တွေ့ရလိမ့်မယ်။ ကောင်းပြီလေ.. ကျုပ်တာဝန်ဆုံးပြီ.. ကျုပ်သွား တော့မယ်..”

“နေပါဦး.. ခင်ဗျားက ဘယ်သွားအိပ်မှာလဲ..”

“ဘယ်သွားရမလဲ ကျုပ်နေရာ ပြန်မပေါ့.. ဟွန်း..”

“နို့တော့သိတာပေါ့.. သည်ထက်ပြည်ပြည်စုံစုံ ပြောနိုင်လေ မလားလို့ပါ..”

www.burmeseclassic.com

“အော်.. သဘောပေါက်ပြီ ကျုပ်နာမည် “ဆုယင်” ပါ။
 နေတာက ရှေ့တကြောက တဲစုမှာ.. ကျုပ်တဲစုရဲလူကြီးက ကျုပ်ပဲ
 ခင်ဗျားတို့ကို လာသတိပေးတာ.. ကျုပ်တို့ နယ်မြေကနေ
 ထွက်သွား.. နိမ့်မဟုတ်.. လူတိရိစ္ဆာန်တွေနဲ့ဆုံရလိမ့်မယ်..”

“နို့တော့လဲ ခင်ဗျားက ကျွန်တော်တို့အကြောင်း သိနေပြီပဲ၊
 အဲဒီလူတိရိစ္ဆာန်တွေကို ပြောပြချေပေါ့.. နက်ဖြန်စောစော
 သည်ကနေ ထွက်သွားမှာပါ..”

သို့ပြောလာသည့် လင်မြင်လှိုင်ကို ထိုသူက သေချာစွာ ဖူးစိုက်
 ကြည့်နေလိုက်ချေပြီး..

“ခင်ဗျားကို ကျုပ်ယုံတယ်.. အတတ်နိုင်ဆုံး ကျုပ် သူတို့ကို
 ပြောပြမယ်.. ကဲ ကျုပ်သွားမယ်.. ကတိတည်ပါ
 ဝေ..”

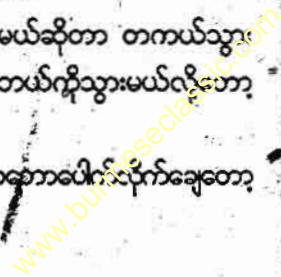
သို့ပြောပြီး .. ထိုသူသည် လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားသည်မှာ
 ဇောင်းထဲမှ လွှတ်လိုက်သော မြင်းကဲ့သို့ဖြစ်ချေတော့၏။

“ကိုလင်း.. ဘာလို့ သည်ကနေ နက်ဖြန် ထွက်သွားမယ်
 ကတိပေးလိုက်တာလဲ ကျွန်တော်တို့က မျောက်လူတွေကိုတွေ့အောင်
 ရှာကြမယ်ဆို..”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ကျွန်တော်သည်ကနေထွက်သွားမယ်ဆိုတာ တကယ်သွား
 မှာမို့ပြောလိုက်တာ... နိပေမင် ကျွန်တော်ဘယ်ကိုသွားမယ်လို့ဘော
 သူ့ကို မပြောလိုက်ဘူးလေ..”

အလိုလေးများ သို့မူ ကျွန်တော် သဘောပေါက်သိုက်ချေတော့

“ကိုလင်းက တကယ်ပဲဗျာ . . စကားပြော ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် ရှိတယ် . . ကတိလည်းဖျက်စရာမလိုတော့ဘူးပေါ့ . . ၊ ဟုတ်ပါပြီ ကိုလင်းဘယ်လို စိတ်ကူးထားလဲ . . ”

“သည်လူကိုကြည့်ရတာ ခြေလျှင်လျှောက်လာတာဗျ . . သူ့ခြေရာကို မနက်ကျရှာပြီး သူ့တဲစုဆိုတာကို လိုက်သွားမယ် . . ”

“ကောင်းပါ့မလား . . ”

“နိမ့် ကျွန်တော်တို့တွေ့ခွင့်တဲ့ မျောက်လူတွေကို တွေ့မှာလေ”

“မျောက်လူတွေက အဲဒီတဲစုကလို ထင်နေတာလား . . ”

“မြင်မောင်ကမေးလေ၏။”

“အဲလိုမဟုတ်ဘူး . . သည်လူ ဆုယင်နဲ့ သူပြောတဲ့ လူတိရိစ္ဆာန် တွေဆိုတာ အဆက်အသွယ်ရှိနိုင်တယ် . . နိမ့်ဆိုတော့ ကျွန်တော် တို့ လူတိရိစ္ဆာန်တွေနဲ့ တွေ့လျှင် မျောက်လူကိုတွေ့သလို များဖြစ်လေ မလားလို့ . . ”

“ဗျာ”

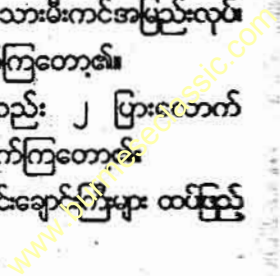
“ဟင်”

လင်းမြင့်လှိုင် သို့ဆိုလေမှ ကျွန်တော်သဘောပေါက်လွှားချေ တော့၏။ ထိုသူပြောသည် လူတိရိစ္ဆာန်တွေဆိုသည်မှာ ကျွန်တော်တို့ ခြေရာခံလိုက်နေတဲ့ မျောက်လူတွေမဖြစ်နိုင်ဘူးလား။

သို့မှ ကျွန်တော်တို့သည် ကြောင်သားမီးကင်အပြည်းလုပ်၊ ဝိစကီ သောက်ကာ နားနားနေနေ နေလိုက်ကြတော့၏။

ကြောင်သားလည်းကုန် ဝိစကီလည်း ၂ ပြားသောက် ကုန်သွားသည်တွင် သစ်ပင်ကျောမှို အိပ်လိုက်ကြတော့၏။

ကျွန်တော်တို့အိပ်မီ ထင်းမီးပုံကို ထင်းချောင်ကြီးများ ထပ်ဖြည့်

ထားလိုက်၏။

မီးတောက်ရဲရဲမီးပုံကြီးက ကျွန်တော်တို့အား သားရဲကောင်တို့
၏ အန္တရာယ်ကို တားဆီးပေးနိုင်သည် မဟုတ်ပါကလား...။

သို့မှ ကျွန်တော် အိပ်ပျော်သွားသည်တွင် ..

“အာဝ...အာဝ...အာဝ...”

“အာဝ...”

အလိုလေးဗျာ.. သို့အသံကြောင့် ကျွန်တော်မျက်လုံးဖွင့်လိုက်
၏။ အသံလာရာသို့ လှမ်းကဲကြည့်လိုက်၏။

ဘုရားရှေ့.. ကျွန်တော်တို့ စခန်းပတ်ပတ်လည်တွင် လူရိုင်း
များ စုဝေးနေသလားထင်ရချေ၏။

ကျွန်တော် လက်တွင်းရှိသေနတ်ဖြင့် ခြောက်လှန်ပစ်ရကောင်း
နီးစဉ်းစားနေချိန်တွင်

“ကိုပိုက် မစဉ်းစားနဲ့.. အိပ်ပျော်အောင်အိပ်ပါ... သူတို့
ကျွန်တော်တို့ကို ဒုက္ခပေးလောက်ပါဘူး... ခြိမ်းခြောက်တာလောက်
ပဲ ဖြစ်မှာပါ...”

အလိုလေးဗျာ... လင်းမြင့်လှိုင်သိနေပါကောလား...။

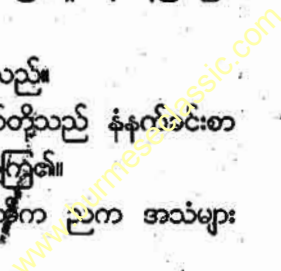
သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော် သေနတ်ကို နံဘေး ပြန်ချလိုက်၏။

မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်လိုက်၏။ ကျွန်တော် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ယုံခြင်းဖြစ်
၏။

သို့မှ ကျွန်တော်အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

နောက်တနေ့နံနက်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် နံနက်ခင်းစာ
စားသောက်ကြပြီးနောက် ထိုနေရာမှ ထွက်ခဲ့ကြ၏။

တောတိုးသွားလာကြရင်း ကျွန်တော်က ညက အသံများ

“မျောက်လုံလူတို့နှင့် လူလုံမျောက်ကောင်”

ကြားသည်နေရာသို့ ရောက်လာကြသည်တွင် မြေပြင်၌ ခြေရာတွေ့လိုတွေ့ငြားရှာကြရန် ကျွန်တော်က အကြံပေးလိုက်၏။

ကျွန်တော်က ပြောသည်အတိုင်း လင်းမြင့်လှိုင်သည်လည်း မြေပြင်တွင် ခြေရာတိုသာမဟုတ်။ ခြေရာလက်ရာတို့ရှိလိုကြီး နံဘေးခံ့ပုပ်ပင်ကိုင်းခက်၊ သစ်ပင်တို့တွင် ရှာကြည့်လေ၏။

အံ့ဖွယ်ကောင်းသည်မှာ မည်သည့်ခြေရာ မည်သည့်သက်သေအမှတ်အသားတို့ပင် ရှာမတွေ့ပါချေ။

“သည်ကောင်တွေ သစ်ပင်ပေါ်ကနေ အော်ဟစ်နေကြတာများလား”

ကျွန်တော်က သစ်ပင်များပေါ် မော့ကြည့်ပြောလိုက်၏။

“မျောက်တွေဖြစ်မပေါ့။”

မြင့်မောင်က ပြောလေ၏။ သစ်ပင်တို့တွင် နွယ်တို့မို့ တွယ်နေသည်အပင်များကိုတွေ့ရပေ၏။

သို့ပေမည် မျောက်ကောင်တို့ နေထိုင်သွားလာခြင်း သံသယဖြစ်စရာပင် ခြေရာလက်ရာ မရှိပါချေ။

“တောခြောက်တာများလား။”

သို့ကျွန်တော်က တွက်ဆပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ထူးဆန်းတာတော့အမှန်ပေမဲ့ဗျာ့။ မျောက်ကောင်တွေဆိုလျှင်ဖြင့် တိရိစ္ဆာန်တွေဆိုတော့ကား ခြေရာလက်ရာကို ဖျောက်ဖျက်တာတွေဘာတွေ ဘယ်လုပ်ပါမလဲ။ ခုက ခြေရာလက်ရာပျောက်ဆိုတဲ့သဘောဖြစ်နေပြီ။”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလေ၏။

“ဟုတ်ပါပြီ နို့ဆိုတော့ ကိုလင်းပြောတဲ့ မျောက်လူတွေပဲ”

ဖြစ်မပေါ့..”

“ကျွန်တော်တို့တော့ စောင့်ကြည့်နေရုံပဲရှိတော့တယ်ဗျာ..”

မြင့်မောင်က သို့ပြောကာ ရှေ့မှ လျှောက်သွားလေတော့၏။
လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည်လည်း သူ့နောက်လိုက်သွားကြတော့၏။
သို့မှ ကျွန်တော်တို့သည်စမ်းချောင်းလေးတစ်ခုသို့ ရောက်လာ
ကြ၏။ ရေကြည်စမ်းချောင်းလေးဖြစ်သည်ကြောင့် ထိုစမ်းချောင်းနံဘေး
ရှိ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲတို့ပေါ်တွင် ထိုင်နားလိုက်ကြပြီး စမ်းချောင်းရေ
မှ ရေကြည်လေးကို လက်ခုပ်ဖြင့် ခပ်ယူသောက်လိုက်ကြ၏။ ပြီး
မျက်နှာသစ်လိုက်ကြ၏။ သည်နောက် ဂုတ်ပိုးကို တဖျန်းဖျန်း ရေပက်
ဖျန်းလိုက်ကြတော့၏။

လူတကိုယ်လုံး လန်းဆန်းသွားသည်ဟု ထင်ရ၏။

သို့မှ

“ဟာ”

လင်းမြင့်လှိုင်က စမ်းချောင်းလေးအတွင်း စီမော့လာသည့်
ပန်းလေးစာပွင့်ကို ကောက်ယူလိုက်ချေပြီး..

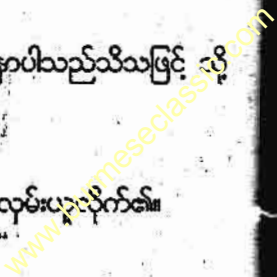
“ကိုပိုက်ရေ.. သည်စမ်းချောင်းအထက်ပိုင်းလေးမယ် သစ်ခွ
ပင်ကောင်းကောင်းရှိတယ်ဗျာ.. ဘယ်လိုလဲ သွားရင်းလာရင်း သစ်ခွ
ခူးသွားကြမလား..”

ကျွန်တော်သည် သစ်ခွပင်စိုက်ဝါသနာပါသည်သိသဖြင့် သို့
လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလာခြင်းဖြစ်၏။

“မှန်း.. ဘာသစ်ခွတုန်း..”

လင်းမြင့်လှိုင်လက်ထဲမှ သစ်ခွပွင့်ကိုလှမ်းယူလိုက်၏။

“ရတနာရွှေခက် သစ်ခွပါကလား..”

“နိဖြင့် ကျွန်တော်တို့ သည်မယ်နားကြပြီး သည်စမ်းချောင်းလေး အတိုင်း အထက်ကို သွားကြတာပေါ့..”

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

“သစ်ခွအုံကိုတွေ့လျှင် အပွင့်များများနဲ့ အခက်ပါတွေ့နိုင်တယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သည်အပွင့်က ခုမှကြွေပြီး ရေထဲကျမော့လာတာ လေ..”

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလေ၏။

“တစ်တရားနဲ့ ထိခိုက်ပြီး ကြွေကျလာတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား.. မြင့်မောင်ကြီးက ပြီးစေမျက်နှာပေးဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို မေးလေခြင်းဖြစ်၏။”

လင်းမြင့်လှိုင်က ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်ချေပြီ..။

“သည်ပန်းပွင့်မယ် ထိခိုက်ထားတာမတွေ့ဘူး..” ပြီးတော့ အကိုင်းအညွှတ်ကနေ ပြတ်ကျလာတာလေ.. နိဆိုတော့ လေတိုက်လို ပေါ့..”

“တခိုင်ထဲက အပွင့်ဆိုလျှင်ဖြင့် အတော်များများ ကြွေရမပေါ့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။ ပြီးလင်းမြင့်လှိုင်မျက်နှာကို အကဲခတ်လိုက်၏။ လင်းမြင့်လှိုင် မည်သို့ပြောမည်နည်း.. ကျွန်တော် အမေးက ခိုင်လုံသည် အမေးမဟုတ်ပေးဘူးလား..”

လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော်အား ယဲ့ယဲ့ပြုံးပြုလာချေပြီ..

တခိုင်တည်းမှာ သီးတဲးငှက်ပျောသီးတိုင်းကောင်းလို့လား..

ပြီးတော့ဗျာ.. တခိုင်လုံးမယ် စာစ် လုံးတည်းကွက်ပြီး ကြွေတဲ့ ပြုတ်တဲ့ သဘော ရှိတယ်မဟုတ်လား..”

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ပြောပြီးရှေ့ထက်လျှောက်သွားလေတော့၏။

www.burmeseclassic.com

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော် မည်သို့မျှ စောဒက မတက်နိုင်ပါ
တော့ချေ...။ လင်းမြင့်လှိုင်နောက်ကလိုက်သွားချေတော့၏။

သို့စမ်းချောင်းလေးအအတိုင်း အထက်သို့ တက်ခဲ့ကြရာမှ
သစ်တပင်ကိုင်းထက်တွင် မျောက်ကောင်ကိုတွေ့လေသဖြင့်

“ဒိန်း”

လင်းမြင့်လှိုင်က လှုပ်တပြတ်ပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော်
က မျောက်ကောင်ကို တွေ့မြင်ရုံရှိသေး လင်းမြင့်လှိုင်က ပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်
တော့၏။

ကျွန်တော်တို့မျောက်ကောင်ကို နံနက်ခင်းစာ စားရပေရော့
မည်။ စမ်းချောင်းအထက်တွင် မည်သည့်သစ်ခွပင်မျှ မတွေ့ပါချေ...။

သို့ဆိုတော့...။

“ကျွန်တော်တို့ ဆာပြီဗျာ... မျောက်ကောင်ကို အသားဖျက်
မီးကင်စားကြတာပေါ့။”

မြင့်မောင်က ပြောလေ၏။

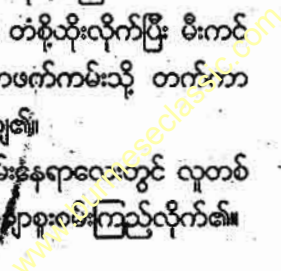
သူပြောလေသည်အတိုင်း ကျွန်တော်တို့နားလိုက်ကြ၏။

စမ်းချောင်းလေးနှင့် မဝေးလောက်သောနေရာရှိ သစ်ပင်
အောက်တွင် စခန်းချလိုက်ကြခြင်းဖြစ်၏။

ထင်းခြောက်များကို စုဆောင်း ရပေမည်။

မျောက်ကောင်ကို အသားဖျက်ပြီး တံစိုသိုးလိုက်ပြီး မီးကင်
ရန်အလို့ငှာ ကျွန်တော်သည် စမ်းချောင်းတဖက်ကမ်းသို့ တက်ကာ
ဟိုသည်လျှောက် ထင်းခြောက်ရှာ လိုက်ချေ၏။

သို့မှ ကျွန်တော်သည် ခပ်လှမ်းလှမ်းနေရာလေးတွင် လူတစ်
ယောက်ကို ရိပ်ကနဲ တွေ့လိုက်သဖြင့် သေချာစူးစမ်းကြည့်လိုက်၏။

ထိုသူ ကျွန်တော်မြင်သွားမှန်းသိသဖြင့် လှည့်ပြေးထွက်သွား
တော့၏။ လှမ်းတားချိန်ပင်မရလိုက်ပါချေ...။

ဘယ်လိုကြောင့် သည်လူ ကျွန်တော်ကို ချောင်းမြောင်းနေတာ
ပါလိမ့်။ ။ ကျွန်တော့်ကို ဒုက္ခပေးမလိုများလား မသိပါချေ...။

သို့ဆိုတော့ သူ၏အကြံအစည်အောင်မြင်နိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်။
ဘယ်တွက်မှု ကျွန်တော့်တွင် ကျည်အပြည်နှင့် သေနတ်ပါနေသည်
ကိုး...။

သို့မှ ကျွန်တော်သည် ထိုသူနောက်သို့ လိုက်ရကောင်းနိနိ
စဉ်းစားနေ၏။ သို့ရှိစဉ်

ကျွန်တော်အမြင်မှ ပြေးထွက်သွားသောသူသည် ရုတ်ခြည်းဆို
သလို ပြေးသွားရာဘက်မှ ရေးကြီးသုတ်ပြာဖြင့် ပြန်လှည့်လာသည်ကို
တွေ့လိုက်တော့၏။

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်ထိုသူကို ဟန်တားလိုက်ရလေတော့၏။
“ဒိန်း”

သေနတ်သံကြောင့် ထိုသူ ပြေးလွှားခြင်းမှ ရပ်တန့်လိုက်ကာ
ကျွန်တော့်အား အကူအညီတောင်းရန် မျက်နှာသေဖြင့် ကြည့်နေလေ
ခြင်းကြောင့်

“သည်ကိုပြေးခဲ့ပါ... အန္တရာယ်မရှိပါဘူး...”

သို့ဆိုတော့ ထိုသူသည် နောက်ဘက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး
ကျွန်တော်ရှိရာသို့ အပြေးကလေးရောက်လာချေတော့၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ။ ကျွန်တော်အမြင်ကနေပြေးကွက်သွား
တာမဟုတ်လား...”

▼ ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

www.burmeseclassic.com

“ဟုတ်ပါတယ်.. ခင်ဗျားကို ကျွန်ုပ်မြင်လို့ ပြေးထွက်သွားတာပါ။ နို့ပေမင့် ခင်ဗျားထက် အန္တရာယ်ပိုပေးနိုင်ခဲ့သူရှိတယ်လေ။ ခင်ဗျားက တော့ လူလေ.. ပြဿနာမရှိနိုင်ဘူးထင်တယ်..”

ထိုသူ့စကားကြောင့် ထိုသူနှင့် ဆုံခဲ့သည်ဘာကောင်ဆိုသည်ကို သိလိုလှသဖြင့် ကမန်းကတန်းလှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း

ထိုသူ ကျွန်တော်အမေးကိုမဖြေ နောက်သို့သာ လှည့်ကြည့်နေလေ၏။ ဘာကောင်ပါလိမ့်.. ကျွန်တော်လည်း စေ့စေ့ကြည့်နေလိုက်၏။

သို့မှ
“ဟာ”

မြင်လိုက်ရသောမြင်ကွင်းကြောင့် ထိုသူ့အား ကျွန်တော် စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ကြည့်လိုက်ချေပြီး..

“ခင်းဗျားထက် အသက်အရွယ်ကြီးကြီး ပိန်လီတဲသူ့ကို ကြောက်ပြီး ပြန်ပြေးလာရတယ်လို့ဗျာ.. အံ့ပါ၊ ခင်ဗျား စိတ်ကော မှန်သေးရဲ့လား။ မသကာဆို ကျွန်တော်ကိုကြောက်ရမှာ.. ကျွန်တော် လက်ထဲမယ် သေနတ်ရှိတယ်.. ပြီးတော့ ခင်ဗျားကိုလှမ်းပစ်တယ်.. ဘယ်လိုတုန်းဗျာ..”

သို့ ကျွန်တော်ကပြောလည်းပြော သူ့နောက်လိုက်လာသူကို လည်းကြည့်လိုက်၏။

ပိန်ပိန်သွယ်သွယ်.. ခါးရှည်ရှည်ဖြစ်ပုံရ၏။ အသက်အားဖြင့် ၇၀ လောက်ရှိချိန်မည်။ လက်ထဲတွင်မတော့ အရိုးနှုတ်ချောင်းတစ်ချောင်းပါ လာ၏။ လူလက်ဖုံရိုးလား.. သတ္တဝါကောင်တစ်ကောင်နှင့် ခြေသလုံး ရိုးလားတော့ဖြင့် မသိချေ.. ထိုသူက ကျွန်တော်ကို မြင်သည်နှင့်

“ဧရာဝတီလူတို့နှင့် လူလိမ္မော်ကောင်”

သူ့သားကောင်နောက် လိုက်နေရာမှ ရုတ်ခြည်းထွက်ပြေးသွားချေတော့
၏။

“တွေ့လား။ ခင်ဗျားကြောက်ရတဲ့သူတောင် ကျွန်တော့်ကို
ကြောက်ပြီး ပြန်လည်ပြေးသွားပြီ။”

သို့ ပြောလိုက်သည်တွင် ထိုသူက

“ခင်ဗျား ဘာမှ မသိပါဘူး။ မင်းသူတို့နဲ့ ဆုံဖူးကြုံဖူးမှ သူတို့
အကြောင်း သိမှာ အင်မတန် ရက်စက်တဲ့လူတွေကွ။
ငါတို့တွေ သူတို့ကို အမြဲရှောင်ကြရတယ်။ ထိတ်တိုက်တွေ့လိုက်တော့
မလွယ်ဘူးနော်။ ကြည့်ရတာသာ ပိန်ပိန်လေးရယ်။ သန်မာသလား
မမေးနဲ့။ ခင်ဗျားမြင်တာ အဖိုးအိုတစ်ယောက်နော်။ ဟုတ်လား။”

“ဟုတ်တယ်။ အသက် ၇၀ လောက်တောင်ရှိမယ်ထင်တယ်”

“သွားစမ်းပါ။ နို့က အမြင်ပဲ။ သူ့အသက်ရှိလှ နှစ်ခယ်ပေါ့”

သို့ပြောလာသည့် သူ့ကို ကျွန်တော် စိတ်ပျက်စွာ ကြည့်မိ
ပြန်၏။ ထိုသူသည် ကျွန်တော့်ထက် အသက်ကြီးပုံရသဖြင့်။

“ခင်ဗျားစိတ်မှန်ပါတယ်နော်။ သည်လူ့ဘယ်သူလဲ။ ဘယ်
ကလဲ။ ဘာလို့သည်လောက်ကြောက်စရာကောင်းတာလဲ။”

ကျွန်တော်အမေးကြောင့် ထိုသူနောက်သို့ တစ်ချက် လှည့်
ကြည့်လိုက်ချေပြီး။

“ခင်ဗျားသိချင်လျှင် ကျွန်တော်ပြောပြမယ်။ သည်မှာပြောလို
တော့ မဖြစ်ဘူး။ တော်ကြာနေ သူ့လူစုနဲ့ ပြန်ရောက်လာနိုင်တယ်။”

“ခင်ဗျားပြောတာ သည်နေရာက မြန်မြန်ခွာကြ
မယ်ဆိုတဲ့သဘောလား။”

“အဲလို မှတ်လိုက်ပါ။”

www.burmeseclassic.com

“ဟုတ်ပြီလေ..”

“ကျွန်တော် ထိုသူအား စိတ်ဝင်စားသလို သူ့နောက်လိုက် သူ့ကိုလည်း စိတ်ဝင်စားသဖြင့် သူ့ပြောသည်အတိုင်း လုပ်ရန် ဆုံးဖြတ် လိုက်၏။

“ဟုတ်ပြီ.. ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်ခဲ့ချေ.. ဟိုမယ် ကျွန်တော် လူ နှစ်ယောက်ရှိသေးတယ်..”

“ခင်ဗျားပြောတာ အဲလူနှစ်ယောက်က သူတို့ကို တားဆီးနိုင် တဲ့သဘောလား..”

သူကသို့ မေးလာချေ၏။

“ဘာလို့မဖြစ်နိုင်မှာလဲ.. သူတို့မှာလဲ သေနတ်ကိုယ်စီရှိတယ်” သို့ ကျွန်တော်ကပြောလိုက်၏။

သို့ဆိုတော့ ထိုသူ တွေဝေသွားလေပြီ..

“အင်းလေ.. သေနတ်ကိုတော့ လူတိုင်းကြောက်ကြသလိုပဲ။ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်.. သည်မှာ ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် နှစ်ယောက်တည်းဆိုတာ ထက် ပိုစိတ်ချလောက်တဲ့နေရာဖြစ်မှာပါ.. သွားကြတာပေါ့..”

သို့မှ ကျွန်တော်သည် ထိုသူကိုခေါ်၍ စမ်းချောင်းနံဘေးစခန်း နေရာလေးသို့ ပြန်သွားလိုက်တော့၏။

သို့ပေမင်း..

“အုဂ္ဂ.. အုဂ္ဂ.. အုဂ္ဂ.. အ.. ဂ..”

“ဟင်”

သို့အသံတို့ကြောင့် အသံလာရာသို့လှည့်ကြည့်မိတော့၏။

“ဘာကြောင်နေတာလဲ.. လာလေဗျာ.. သူတို့လူစုမိသွားပြီ ထင်တယ်..”

“ခင်ဗျားဘာပြောတာလဲ..”

ကျွန်တော်က ထိုသူကို မေးလိုက်၏။

“ခင်ဗျားဘယ်လိုထင်လဲ..”

သူက ပြန်မေးလာပြန်၏။

“ခင်ဗျားသည်အသံတွေကို သိနေတာလား...”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်ပြန်ချေလေ၏။

“သိတာပေါ့..”

“နို့ဖြင့်ပြောပါဦး..”

“စောစောက လူအုပ်စု”

“ဟင်”

ကျွန်တော်ထိုသူကို စိတ်ဝင်တစားကြည့်နေမိလေ၏။

“ဘာလို့ အဲလို စိုက်ကြည့်နေတာလဲ.. ကျွန်တော်ပြောတာ

ခင်ဗျားက မယုံဘူးပေါ့..”

“အား.. အဲလိုမဟုတ်ပါဘူး.. ယုံပါတယ်.. သည်အသံရှင်တွေ ဘယ်သူတွေဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ သိချင်နေတာဗျာ.. နို့ကြောင့် သည်နေရာရောက်လာကြတာ..”

သို့ ကျွန်တော်က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလိုက်လေ၏။

သည်တွင် ထိုသူက ကျွန်တော်အား တအံ့တသံကြည့်လာချေ

ပြီး..

“ကိုယ့်သေတွင်းကိုယ်တူးကြတဲ့သူတွေပဲ..”

သို့ပြောပြီးနောက်.. ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောနေလေ

တော့၏။

“ဟား..ဟား..ဟား..ဟား.. ဟား..ဟား..ဟား..”

www.burmeseclassic.com

“တကယ်ပြောတာကို ခင်ဗျားက လှောင်တယ်လား။”

“အေး လှောင်တာမဟုတ်ဘူး... သဘောကျလို့ရယ်တာ... ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲကွ... ခင်ဗျားတို့အသက်နပျောလျှင်ဖြင့် သည်ကနေ လှည့်ပြန်ကြချေ...”

သို့ပြောလာသည်ကြောင့် ကျွန်တော်သူအား ခပ်စိမ်းစိမ်းကြည့် ဖြင့် ကြည့်နေလိုက်တော့၏။

ထိုသူ့မှာ မျက်လုံးချင်းရင်ဆိုင်မကြည့်ရဲလေသဖြင့် မျက်နှာလွှဲ သွားသည်တွင်

“ကျွန်တော်တို့ကို သူတို့အကြောင်း ပြည်ပြည်စုံစုံသာပြော ပြချေ...”

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ကောင်ပြီလေ... ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်တော် လုံးဝယုံကြည်လိုက် တော့မယ်... ကဲ... ခင်ဗျားတို့နေရာ မရောက်သေးဘူးလား...”

“ရောက်ပြီ... ဟိုမယ်လေ...”

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် မြင့်မောင်က ကျွန်တော်အား စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေရာမှ လက်လှမ်းပြ နှုတ်ဆက်လာနေသဖြင့် ကျွန်တော်ကလည်း လက်လှမ်းပြလိုက်ရချေ၏။ သို့မှ ကျွန်တော်တို့သည် လင်းမြင့်လှိုင်တို့နား ရောက်သွားကြ၏။

“လမ်းမှားလာတဲ့သူလား...”

လင်းမြင့်လှိုင်က ထိုလူကြီးကိုကြည့်ပြီး မေးလာလေသဖြင့် ကျွန်တော်က ပြည်ပြည်စုံစုံပြောပြလိုက်လေ၏။

“ဟာ... နို့ဖြင့်အတော်ပဲဗျ... လုပ်ပါဦးဗျာ... သူတို့အကြောင်း ပြောစမ်းပါဦး... သူတို့ဘယ်မှာနေကြတာတုန့်...”

www.burmeseclassic.com

လင်းမြင့်လှိုင်သည် သို့မှလွန်မင်းစွာ စိတ်ဝင်စားသွားသလို အကူအညီရမည်သူမှန်း သိလေခြင်းကြောင့်များလားမသိ။

“စိတ်ချ... သူတို့အကြောင်းပြည်ပြည်စုံစုံပြောမယ်... ဘယ်မှာ နေကြတာလဲတော့ တိတိကျကျ မသိတော့... နို့ပေမင် ပြောနိုင်တာတစ်ခုက သူတို့ အဲဒီနား ရှိတဲ့ “ဝက်လူး” တိုက်မှာပဲရှိဖို့များတယ်...”

“ဝက်လူးဆိုတာ ဘယ်နားလဲ...”

“သည်စမ်းချောင်းကနေ အထက်ဆက်လျှောက်ပြီး တစ်ဖက် ကမ်းကို တက်လိုက်မယ်ဆိုလျှင် “ဝက်လူး” နေရာရောက်ပြီ...”

“ရွာလား။ ဝက်လူးဆိုတာ”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

“နို့တော့မသိတော့... အကြမ်းဖျဉ်းပဲသိတာ... နို့တောင်မှ ကျွန်တော် တို့ လမ်းမှားရောက်သွားလို့ အဲဒီမယ်နေကြတာသိတာလောက်ပဲ... နို့ကြောင့်လဲ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို သတ်ချင်နေတာ...”

“ဘာလို့လဲ...”

မြင့်မောင်က ဝင်မေးလေ၏။

“သူတို့နေရာ ကျွန်တော် သိသွားတာကြောင့် ဖြစ်မပေါ့...”

“ဟင်”

“အို”

“ဟုတ်ပါပြီ... သိပါပြီ... ကဲ... ခင်ဗျားလည်း ဆာနေလောက် ပြီးသည်မယ်တော့ စားစရာရှိပါတယ်... ပြီးတော့ သောက်တတ်လား”

လင်းမြင့်လှိုင်က စိစကီပြားလေးကို ထုတ်ပေးလိုက်ချေ။

“အင်း... အတော်ကောင်းမယ်အရက်ပဲ...”

ထိုသူက စိစကီပုလင်းပြားလေးကိုကြည့်ကာ ပြောလာလေ၏။

သို့မှ ကျွန်တော်တို့သည် အမြည်းစားရင်း ဝိစကီသောက်ရင်း သူပြောပြလာမည်အကြောင်းအရာကို စိတ်ဝင်တစားနားစွင့်ထားလိုက် တော့၏။

“ကျွန်တော့် နာမည် မြင့်ဆွေ.. ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းက မောင်မောင်.. ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အမဲပစ်သွားကြရင်း ဝက်လူးကို ရောက်သွားကြတာ .. ဝက်လူးဆိုတဲ့အတိုင်း ဝက်ပေါတာပေါ့ ..။ နို့ကလဲ အလျင်က အဲဒီဘက် အမဲလိုက်ဖူးတဲ့ရေသူကြီးတွေပြောခဲ့ကြတာပဲ . ဟုတ်မဟုတ်တော့မသိဘူး..။ အေး ကျွန်တော်တစ်ခုပြောနိုင်တာ ကတော့ ဝက်လူးမယ် ဝက်တွေပေါတယ်။ နို့ကြောင့် အဲဒီကို ကျွန်တော် တို့နှစ်ယောက်သွားကြတာ...”

“သူတို့အဲဒီပတ်ဝန်းကျင်လောက်မှာပဲ ရှိတာသိတယ် . ဘယ်လိုနေကြလဲဘော့ မသိဘူး.. မမြင်ဘူး..”

“အဲ ကျွန်တော်တို့က အဲဒီဘက် ရေကျကို ဆင်းလိုက်မိ ကြတယ် .. တောထဲမရောက်ပါဘူး.. အသက် ၇၀ အဖိုးကြီးက စောစောကခင်ဗျား မြင်လိုက်တဲ့သူပေါ့.. သူက နောက်လိုက်လေးငါး ခြောက်ယောက်နဲ့ ငါတို့နှစ်ယောက် မြောင်သည်ဘက်ခြေချမိတာနဲ့ ရောက်လာပြီ။

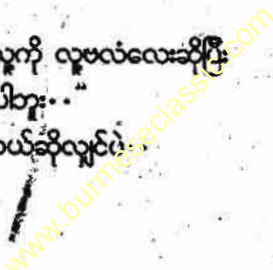
“မင်းတို့ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်သွားကြပါ.. ရှေ့ဝက်သွားလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ကို အဆိုးမဆိုနဲ့..”

အဲလိုသူပြောတယ်. ကျွန်တော့်ကသူကို လူ့ဗလံလေးဆိုပြီး

“ငါတို့ ဘယ်သွားသွား.. မင်းအပူမပါဘူး..”

အဲလိုပြန်ပြောပြီး လက်ရွယ်လိုက်တယ်ဆိုလျှင်ပဲ..

“အား..”

ကျွန်တော်ကော... မောင်မောင်ပါ မြေပြင်ပေါ် ဝမ်းလျားထိုးကျသွားကြတယ်။ နို့ပေမင့် ချက်ခြင်ပဲ ကျွန်တော်တို့ကို ငိုကို တစ်ခုတစ်ယောက်က ကူညီထူပေးတယ်..

ဘယ်သူလဲလို့ ကျွန်တော် ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ကျွန်တော်နားရောက်လာတယ် မောင်မောင်က သေနတ်နဲ့ အဲဒီသူကိုချိန်လိုက်ပြီး..

“မင်းသွားနှင့်... ငါတို့ နောက်ကနေ လိုက်ခဲ့မယ်..”

“အဲလိုပြောလိုက်လျှင်ပဲ..”

“ဝစ်”

“ဘုတ်”

“အား”

“ဟာ”

မောင်မောင် လက်ထဲကသေနတ် ပြတ်ကျသွားတယ်.. တစ်ဦးတစ်ယောက်က အဝေးကနေ လက်ကို လောက်လေးနဲ့ လှမ်းပစ်လိုက်တာကိုး..။

လေးနဲ့ပစ်လိုက်သူကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့

“ဟင်”

“အို..”

သူ့လူ လေးငါးယောက်! တို့ကို လောက်လေးဝွတွေနဲ့ ချိန်ရွယ်ထားကြတယ်...။

“သည်တော့ ကျွန်တော်တို့ သားကောင်ပြန်ဖြစ်သွားတယ်”

“ဖြန်း”

“ဖြန်း”

“သူတို့ ရိုက်တာလက်ဝါးနဲ့ပါဗျာ . . နို့ပေမင့် ပိန်ကြတော့ အရိုးခြောက်နဲ့ အရိုက်ခံရသလိုပဲ . . နာလိုက်တာ . . ”

“ကျွန်တော်တို့ကို ချည်နှောင်ပြီး ပါးရိုက်ကြတာလေ . . ။ သူတို့ အားရအောင် ရိုက်ပြီးလေမှ

“ဟင်း . . မင်းတို့ကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါတော့ ခွင့်လွှတ်ပေးလိုက်မယ် . . နောက်တစ်ခါ သည်နားတိုက်တွေလျှင် အသေပဲလို့ ကြိမ်းကြတာပဲ . . ပြီး သူတို့မြောင်တဖက်ကမ်းလှည့်ပြန်သွားကြတယ် . . ”

“ကျွန်တော်တို့လည်း နာနာကျင်ကျင်နဲ့ ခြေခင်းလက်ခင်းသာတဲ့ နေရာမှာအိပ်လိုက်ကြရတော့တယ် . . နောက်နေ့ကြတော့ ကျွန်တော်က မောင်မောင်ကို ပြောတယ် . .

“မကြေနပ်ဘူး . . သူတို့ကို ပြန်လိုက်ရှာမယ် . . လက်ဦးမှု ယူမယ်ပြောလိုက်တယ် . . ”

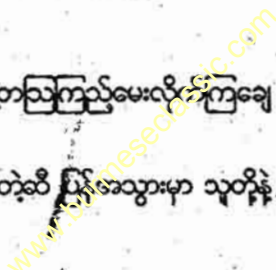
“အေး . . ငါလဲ . . ဘယ်ကြေနပ်ပါ့မလဲ . . နို့ပေမင့် ငါ့စိတ်လေး နေတယ် ပြန်ကြတာပဲကောင်းမယ်” လို့မောင်မောင်ကပြောပါတယ်။

“နို့ပေမင့်ကျွန်တော်က ပြောလွန်းမက ပြောတော့ကာ “ခိုဖြင့်လည်း မင်းသဘောပဲကွာ . . ” အဲလိုပြောပြီးသူက ဦးဆောင်ထွက်သွားတာပဲ . . . ”

“တကယ်တော့ ကျွန်တော်မောင်မောင်ကို သတ်လိုက်သလိုပဲ . . . ”

“ဟင် . . ဘာလို့လဲ . . ”
ကျွန်တော်တို့က ထိုသူကို တအံ့တသြကည့်ပေးလိုက်ကြချေ

တော့၏။
ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် သူတို့ရှိတဲ့ဆီ ပြန်သွားမှာ သူတို့နဲ့

“မျောက်လီလူတို့နှင့် လူလီမျောက်ကောင်”

ပြန်ဆုံ တာပဲ.. ကံဆိုးချင်တော့ အဲဒီလူစုခေါင်းဆောင်က စောစောက လူကြီးပဲဗျ .. သူသိပ်ဒေါသထွက်သွားတယ်.. နို့ကြောင့် ရှေ့ကဦးဆောင် သွားတဲ့ မောင်မောင်ကို သတ်လိုက်တယ်လေ.. ကျွန်တော်ကိုတော့ နောက်အဆုံးအကြိမ် အခွင့်အရေးပေးတာဆိုပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်တယ် လေ..”

x x x x

မြင့်ဆွေ ပြောသည်တို့သိရပြီးနောက်

ကျွန်တော်တို့သည် မြင့်ဆွေဦးဆောင်မှုဖြင့် မျောက်လူတို့ ရှိရာသို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်ကြောင့် စမ်းချောင်းလေးအတိုင်း အထက်သို့ ဆန်တက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့သည် စမ်းချောင်းလေးအတိုင်း လျှောက်ခဲ့ကြရာမှ စမ်းချောင်းငွေ့လေးတစ်ခုနားအရောက်တွင်

“ဟာ... ဟိုမှာ... ဟိုမှာ...”

ရှေ့မှသွားနေသောမြင့်ဆွေက စမ်းချောင်းလမ်းပေါ်သို့ အတန် အကြာ ကြည့်လိုက်လေသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ လှမ်းကဲကြည့်ကြ၏။

“မျောက်ကောင်တွေပဲဗျ။ ဘာများလန့်စရာရှိလို့တုန်း။”

သို့ဆိုသလို ကျွန်တော်ပြောလိုက်၏။

“မျောက်ကောင်မဟုတ်ဘူး လူပါဗျ”

မြင့်ဆွေကပြောလာပြန်သဖြင့် ကျွန်တော် သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်ချေ၏။

“ခင်ဗျား တစ်ယောက်တည်းမြင်တာပါဗျာ။ အမြင်မှားတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“ဟိုရှေ့ သစ်ပင်ကြီးပေါ်က အကောင်တွေက မျောက်မဟုတ် ပါဘူး။ လူဗျ”

“ဘယ်အပင်တုန်း”

“ဟိုရှေ့က တောင်ပိန္နဲပင်လေ”

သို့ဆိုမှ ကျွန်တော်တို့မြင်သောမျောက်သည် သရက်ပင်မှ ဖြစ်ပြီး သူပြောနေသည်မှာ တောင်ပိန္နဲပင်ဆိုသဖြင့် သို့ သရက်ပင်နှင့် ကပ်လျက် တောင်ပိန္နဲပင်ကို ကြည့်လိုက်ပြန်၏။

မျောက်လူလား...။ မသိ ရိပ်ခနဲကိုင်ကူးထွက်သွားသည်ကို သာ တွေ့လိုက်ကြတော့၏။

“နို့ဖြင့် သည်လူကမျောက်လို သစ်ပင်တက်ကျွမ်းကျင်တာ ကလား...။ ခင်ဗျားပြောတဲ့လူပဲဖြစ်ပါဦးတော့”

သို့ ကျွန်တော်ကပြောလိုက်၏။

“အုဂ္ဂ... အုဂ္ဂ... အုဂ္ဂ...”

သို့ရှိစဉ် သို့အသံကြောင့် ကျွန်တော်သည် သရက်ပင်ထက် မှ မျောက်ကိုကြည့်လိုက်ပြန်၏။

မျောက်ကောင် အော်နေခြင်းဖြစ်၏။

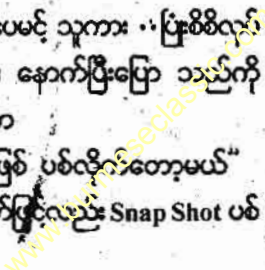
“ကိုလင်းရေ သည်မျောက်တွေက သူ့မူရင်း မျောက်သံ မထွက်ဘဲ လူတွေလိုက်အော်တဲ့ မျောက်သံလို ဖြစ်နေပါကလား”

သို့ ကျွန်တော်ကပြောလိုက်၏။

“မျောက် မဟုတ်လို့ဖြစ်မပေါ့”

မြင့်မောင်ကပြောလာလေ၏။ သို့ပေမင့် သူကား... ပြုံးစိစိလှုပ် နေလေသဖြင့် မြင့်မောင် ကျွန်တော်အား နောက်ပြီးပြော သည်ကို သိလိုက်ရပြန်၏။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်က

“ကဲဗျာ လူဖြစ်ဖြစ် မျောက်ဖြစ်ဖြစ် ပစ်လိုက်တော့မယ်”
ပြောလဲပြော လက်တွင်းရှိသေနတ်ဖြင့်လည်း Snap Shot ပစ်

လိုက်ပြန်တော့၏။

“ဒိန်း”

မျောက်ကောင်သည် ပစ်မှတ်ကျယ်ဖြစ်လေခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်၏ သေနတ်ကျည်ကို ရှောင်တိမ်းခိုနပ်ပင်မရလိုက် ထိုကိုင်ပေါ်မှ မြေပြင်သို့ အရပ်ကဲ့သို့ ပြုတ်ကျသွားတော့၏။

“ကျွန်တော်သွားကောက်မယ်။ ဆရာတို့နေခဲ့ချေ...”

မြင့်ဆွေက သို့ပြောပြီး စမ်းချောင်းကမ်းပေါ် ပြေးတက်သွားတော့၏။

ကျွန်တော်တို့သည် စမ်းချောင်းအစပ်တွင်ပင် နားနေလိုက်ကြ၏။ မြင့်ဆွေပြန်အလာကို စောင့်နေလိုက်ကြတော့၏။

“အုဂ... အုဂ... အုဂ... အုဂ...”

“အုဂ... အုဂ... အုဂ...”

ဘုရားရေ... မြင့်ဆွေ သွားသည့်နေရာဘက်လောက်ဆီမှ မျောက်ကောင်တို့၏ ဆူဆူညံညံအသံကို ကြားလိုက်ရချေ၏။

ကြည့်ရာသည်မှာ မျောက်တစ်အုပ်သည် သို့နေရာတွင် ရှိနေကြပြီး မြင့်ဆွေ (လူသား) ရောက်သွားသည်တွင် သို့ဆူညံလာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

မျောက်တွေအသံကလည်းဗျာ လူအော်နေသံလိုပဲ မျောက်မပီသလိုက်ကြတာ။

မြင့်မောင်က သို့ပြောချေ၏။

သို့မှ

မြင့်ဆွေတစ်ယောက် မောကြီးပမ်းကြီး ပြန်ရောက်လာလေ၏။

မျောက်ကောင်ကား ပါမလာချေ။ သို့ကြောင့်

“ဘာလဲ မျောက်ကောင်ကျသွားတဲ့နေရာ ရှာမတွေ့ခဲ့ဘူးလား”
ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

“တွေ့ပါတယ် တောင်ပိန္နဲပင်ကြီးအောက် ရောက်ခဲ့ပါတယ်”

“နို့ဖြင့် မျောက်ကောင်ကော။ ကျွန်တော်ပစ်လိုက်တာ
မျောက်ပါဗျာ။ ကျွန်တော်ပစ်ချက်ကောင်းကိုထိသွားတာ ဘယ်လိုမှ
ဒဏ်ရာနဲ့ ပြေးမသွားလောက်ပါဘူး။”

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

သည်တွင် မြင့်ဆွေက ကျွန်တော့အား

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျားပစ်တာ အသေပဲ မျောက်ကိုလဲ တွေ့
ပါတယ်။ နို့ပေစဉ် အနားရောက်လေမှ မျောက်တစ်အုပ်က ကျွန်တော်
ကို ဆူဆူညီညီနဲ့ အော်ဟစ်လာကြတယ်။ ကျွန်တော် မျောက်ကောင်
တွေကိုခြောက်လှန့်ပစ်မယ်လုပ်တာမှာ မကြောက်တဲ့အပြင် ကျွန်တော်
ကိုတောင် ကိုယ်ထိလက်ရောက်ဒုက္ခပေးမယ်လုပ်လို့ တုတ်ချောင်းနဲ့
ကာရိုက်နေတုန်း မျောက်ကောင်သေကို သက်ရှိမျောက်တွေက ဝင်ဆွဲ
သွားကြတာ”

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်သဘောပေါက်လိုက်လိုက်ချေပြီ
ဖြစ်တော့၏။

“နို့လည်း ဖြစ်တတ်သည်ပဲလေ။ နို့က မထူးဆန်းပါဘူး။”

“ထူးဆန်းတယ် ထူးဆန်းတယ် ဆရာလေး”

“ဟင်”

“ဟေ”

“ဘယ်လို... ဘယ်လို...”

မြင့်ဆွေက သို့ပြောသည်စကားကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည်

အံ့ဩတကြီးမြင့်ဆွေဘာပြောမည်ကို နားစွင့်နေလိုက်ကြ၏။

“မျောက်တွေကြားထဲမယ် လူတစ်ယောက်ကိုတွေ့လိုက်တယ်။ အဲဒီလူက မျောက်ကောင်ကို ထမ်းပိုးသွားတာဗျာ မျောက်လား အောက် မေ့ရတယ်”

“ဟေ”

“နို့ဖြင့် သည်လူက မျောက်လူပဲဖြစ်မပေါ့”

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ပြောလေ၏။

“ဖြစ်နိုင်တာပေါ့”

မြင့်ဆွေကပြောလေ၏။

“သည်တော့ ကျွန်တော်တို့ သည်မျောက်အုပ်နောက် လိုက် ကြမယ်။ သည်မျောက်လူက သူတို့နေရာကို ထမ်းပိုးသွားတာပဲဖြစ်မယ်။ နို့မှ မျောက်လူကိုတွေ့လျှင် အရှင်ဖမ်းပြီးမေးစမ်းကြည့်တာပေါ့”

လင်းမြင့်လှိုင်၏အကြံကို အားလုံးလက်ခံလိုက်ကြရတော့၏။

“သူတို့နေတဲ့နေရာ တိုက်ရိုက်သွားလျှင်ကောဗျာ”

မြင့်မောင်က သို့ပြောပြလာသေဖြင့်

“ကျွန်တော်အထင် ဝေးသေးတယ် လမ်းမှာ တစ်ညနှစ်ည အိပ်တော့နေရလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

သို့ မြင့်ဆွေပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် မူလအတိုင်း မျောက်ကောင်သေကိုထမ်းပိုးသွားသော မျောက်လူနှင့် အပေါင်းပါ မျောက်တို့နောက်က လိုက်သွားကြတော့၏။

မြေပြင်တွင် ခြေရာတော့ဖြင့် မထင်နိုင်ပါချေ။ သို့ဖောင့် မျောက်သေကို တစ်ချိန်လုံး သစ်ပင်ထက်မှ ထမ်းပိုးပြေးလွှားခြင်းသည် လွယ်သည့်ကိစ္စမဟုတ်သဖြင့် တစ်ရံတစ်ခါ မြေပြင်သို့ဆင်းကာ

www.burmeseclassic.com

ကူးနိုင်သည်ဟု လင်းမြင့်လှိုင်ကပြောသဖြင့် သွားရင်းလာရင်း မြေပြင်တွင် ထင်ကျန်သည့် မျောက်လူ၏ခြေရာကို ရှာကြည့်နေမိချေတော့၏။

သို့မှ

“ဟာ သည်မယ်တွေ့ပြီ မျောက်လူခြေရာ”

အလိုလေးဗျာ ဟုတ်ပါရဲ့ မျောက်လူခြေရာဖြစ်ချေ၏။ ထိုခြေရာသည် မျောက်သေကောင်ကို ထမ်းပိုးပြေးလွှားသွားရခြင်းကြောင့် ထိုခြေရာမြေပြင်တွင် ထင်းထင်းနစ်မြုပ်နေခြင်း ဖြစ်ချေတော့၏။

သို့မှ ကျွန်တော်တို့သည် ခြေရာနောက် လိုက်ကြရာမှ မြောင်တစ်ခုတွင်း ရောက်လာလေတော့၏။ ထိုမြောင်ကို ဖြတ်သွားပုံ ရချေသဖြင့် မြောင်တစ်ဘက်ကမ်းသို့ ကျွန်တော်တို့လိုက်ကြပြန်၏။ သို့မြောင်ကမ်းစပ်သည် အောက်ပေါင်းရှုတ်၏။ နွယ်ပင်တို့ ချုံပုတ်ပင်တို့ ပေါက်နေသလို သစ်ပင်ကြီးများလည်း ခပ်စိပ်စိပ် ပေါက်လျက်ရှိချေ၏။ သို့ဆိုတော့ မျောက်လူ၏ခြေရာကို မြေပြင်တွင်မတွေ့နိုင်ပါတော့ချေ။ မျောက်လူသစ်ပင်ထက်တက်ကာ နွယ်ခိုခရီးဆက်ပေရောမည်ကို သိလိုက်ကြသဖြင့် သစ်ပင်ကိုင်းထက်တို့ဆီကြည့်ရင်း ခရီးဆက်ခဲ့ကြပြန်၏။

သို့မှ

“ဟ... ဟိုမယ်... ဟိုမယ်...”

တစ်ခုသောသစ်ပင်ကြီးကိုင်းထက်တွင် မျောက်သေကောင်ကို တွေ့လိုက်ရပြန်၏။

မျောက်သေကောင်ကို ညွတ်ကျနေသော အကိုင်းအခက်တို့ ပေါ်တွင် တင်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်ချေ၏။ ဘယ်လို ပါလိမ့်။

မျောက်လူနှင့် မျောက်ကောင်တို့ အရိပ်အယောင် လုံးဝ

www.burmeseclassic.com

မတွေ့ရပါချေ။ ကျွန်တော်တက်ယူမယ်...။

မြင့်မောင်ကြီးကပြောကာ သစ်ပင်ပေါ်တက်မည်လုပ်သည်တွင်

“မတက်နဲ့ကိုမြင့်မောင် ကျွန်တော်ပစ်ချမယ်။”

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ပြောလေ၏။

“ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။”

ကျွန်တော်က စောဒကတက်လိုက်၏။

“အလွန်ဆုံး ကျည် ၂ တောင့်ပဲဆုံးရမှာပါ။ တက်နေလျှင် အချိန်ကြာပါတယ်။ ပြီးတော့ ထောင်ချောက်ဆင်ထားတာလဲဖြစ်နိုင်လို့ပါ။”

သို့ဆိုတော့ မြင့်မောင်တစ်ယောက် သစ်ပင်အောက်ခြေမှ ကျွန်တော်တို့ဆီ ပြန်လာခဲ့ချေတော့၏။

“ဒိန်း”

“ဟာ”

“အို”

“ဟင်”

“ဒိန်း”

အလိုလေးဗျာ... ပထမတစ်ချက် မျောက်ကောင်လှုပ်ခါ သွားရ၏။ သို့ပေမင် အောက်သို့ပြုတ်ကျမလာ နောက်တစ်ချက်ပစ်လိုက် လေမှ မျောက်ကောင် မြေပြင်သို့ တစ်ရိန်ထိုးပြုတ်ကျလာလေတော့၏။

ကျွန်တော်တို့သည် မျောက်ကောင်ကို ကြည့်လိုက်သည်တွင် လက်တစ်ဖက်သာရှိပေသည်ကို တွေ့လိုက်ကြ၏။ မျောက်လူတ ထိုမျောက်ကောင်၏ လက်တစ်ဖက်ကို မည်သို့ကြောင့် နှုတ်ပြုတ်၍ သွားရတာပါလိမ့်။

“ဘယ်လိုသဘောလဲသိလား”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော်အထင်ပြောရလျှင်ဖြင့် မျောက်လူက လူလည်ဗျ။ မျောက်သေကောင်ကို ဆက်ပြီးထမ်းပိုးသွားမယ်ဆိုလျှင် သူတို့ကို မိနိုင် တာကြောင့် မျောက်ကောင်သေကို ထားခဲ့ပြီး ထွက်ပြေးသွားတာ။ အကယ်၍ ကျွန်တော်တို့ သူတို့နောက်လိုက်ချင်ဦးတော့ မျောက်ကောင် သေကို တွေ့လိုက်တာကြောင့် ကြာမြင့်လေမှ သူတို့ နောက်လိုက်ဖြစ်မယ် ဆိုလျှင်ဖြင့် သူတို့ ကျွန်တော်တို့ရှေ့အတော်လှမ်းလှမ်းကို ထွက်သွားနိုင် သည်ပဲ နို့ကြောင့် လဲဖြစ်မပေါ့”

“နို့ဖြင့် လက်တစ်ဖက်တည်း ဖြတ်ယူသွားတာကကော”

“ကျွန်တော်ထင်တယ်။ မျောက်ကောင်ကို သူတို့သင်္ဂြိုဟ်ပေးဖို့ ပြန်ယူသွားတာပေမင်္ဂ သူတို့နောက်ကို ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်နေတာကြောင့် မျောက်သေကောင်ကိုမယူနိုင်တော့ လက် တစ်ဖက်သာခုတ်ဖြတ်ယူသွားပြီး အဲဒီလက်ကိုသာ သင်္ဂြိုဟ်ပေးဖို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်ပြောသည်မှာ ဒဏ္ဍာရီဆန်လွန်းသည်ဖြစ်ကြား ကျွန်တော်တို့ ကြုံတွေ့ရကြခြင်းကိုအခြေခံ၍ လက်ခံလိုက်ကြရပြန် တော့၏။

ပြီးတော့ လင်းမြင့်လှိုင်ပြောသည်လည်း ဖြစ်နိုင်ချေရှိလေ သည်ပဲကိုး။

“မထူးပါဘူး သည်မျောက်ကိုပဲ သည်နေရာမှာ မီးကင်စား ကြတာပေါ့။”

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလာသဖြင့်

“မျောက်လူတွေနောက် မလိုက်တော့ဘူး”

www.burmeseclassic.com

မြင့်ဆွေက မေးလာခြင်းဖြစ်ပေတော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က ခေါင်းကိုခါလိုက်ချေပြီး။

“အချိန်မရှိဘူးလေ။ သူတို့အိပ်တန်းဝင်ကြဦးမှာ အာထူးလဲ ကျွန်တော်တို့လဲ မှောင်ကြီးထဲ စမ်းတဝါးဝါးနဲ့ သူတို့နောက် လိုက်သွားကြ မှာမှ မဟုတ်တာချည်း။”

“နို့ကြောင့် နားနေစခန်းချပြီး နက်ဖြန် စောစောသွားကြတာပေါ့”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်စီစဉ်သည်အတိုင်း လုပ်လိုက်ကြချေတော့၏။

မဝေးလောက်သောနေရာလေးတွင် ချောင်းရှိသဖြင့် ဟန်ကျ သေးတော့၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ပင်ပမ်းနွမ်းနနေသည်ဖြစ်သည်ကြောင့် စမ်းချောင်းလေးတွင် ခြေလက်ဆေးကြောလိုက်ကြ၏။ ပြီး စခန်းနေရာ ချရန် စမ်းချောင်းလေးမှခွာခဲ့ကြ၏။ စမ်းချောင်းလေးနံဘေးတွင် မြင့်မောင် ကျန်ခဲ့ချေ၏။ သူနံဘေးတွင် မြင့်ဆွေရှိချေ၏။ သူတို့ ၂ ယောက် မျောက်ကောင်ကို အသားဖျက်မပြီးသေးသဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည်သာလျှင် စခန်းနေရာချနေရာရာ သွားခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။

စမ်းချောင်းလေးနှင့်မဝေးလောက်သောနေရာတွင် သစ်ပုတ် ပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိချေ။ ထိုအပင်အခြေတွင် စခန်းချရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ ၏။

တောစိုဖြစ်ငြား ထိုနေရာကို စခန်းနေရာရွေးလိုက်သည်ကြောင့် ပထမတော့ သူတို့အံ့သြကြတော့၏။ သို့ပေမည် လင်းမြင့်လှိုင်သည် မုဆိုးကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ကြောင့် မည်သို့မျှ စောဒကမတော်ပါ တော့ချေ။ ထိုသစ်ပုတ်ပင်ကြီးအခြေတွင်သာ စခန်းချမည်ဖြစ်လေ၏။ သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော် ထင်းခြောက်များစုဆောင်းရ၏။ မြင့်မောင်က

သစ်ပုတ်ပင်အခြေနှင့် အနီးပတ်ဝန်းကျင်ကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ချေ၏။
လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် မြင့်ဆွေသည် မျောက်ကောင်ကို တံစို့ထိုးပြီးသဖြင့်
ထင်းမိပုံကိုမွှေး၍ မျောက်တံစို့ထိုးတို့ကို မီးပုံကြီးနံ့ဘေးတွင် စိုက်ထူ
လိုက်ချေ၏။

မျောက်ကောင်ကို မီးကင်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ကောင်လုံးဆိုတော့
လူတစ်ယောက်နှင့် တူနေသည်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်က ပြန်နှုတ်ယူ၍
အတုံးခပ်ကြီးကြီးများတုံးကာ တံစို့ပေါင်းများစွာကို လုပ်ပေးလိုက်ရချေ
တော့၏။

သို့ဆိုတော့ မျောက်ကောင်အသားတုံးတို့ မီးကင်ဖြစ်သွား
ချေတော့၏။

ကျွန်တော်တို့သည် မျောက်ကောင်အသားမီးကင်နေစဉ်အတွင်း
ဝိစကီသောက်လိုက်ကြရာ လတ်တလောအမြည်းအလို့ငှာ လင်းမြင့်လှိုင်
က ချစ်အတုံးလေးကို ထုတ်ပေးလာချေ၏။

ကိုမြင့်ဆွေသည် ကျွန်တော်တို့ထင်ထားသည်ထက် အရက်
သောက်နိုင်သူဖြစ်နေသောကြောင့် အရက် သုံးပြားဖြစ်သွားရချေ၏။

စကားပြောနည်းပြီး အရက်များများသောက်သူဖြစ်ချေ၏။

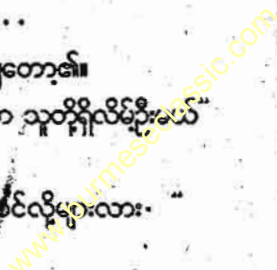
ကျွန်တော်တို့ မျောက်သား က င် ကျက်သည်တွင် အရက်
တပြားကုန်သွားတော့၏။ သို့မှ -

အူဝု.....အူဝု.....အူဝု.... အူဝု....

သို့အသံများ ဆူဆူညံညံထွက်လာချေတော့၏။

“မျောက်အသံတွေ သည်နားတစ်ဝိုက်မှာ သူတို့ရှိလိမ့်ဦးမယ်”
ကျွန်တော်ကပြောလိုက်၏။

“ကျွန်တော်တို့ကို လှည့်ပြန်သွားပြီ ထင်လို့များလား။”

“မောက်လီလူတို့နှင့် လူလီမောက်ကောင်”

မြင့်ဆွေကက ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျနေရင်းမှ ပြောလာလေတော့
၏။

“ဟုတ်ပေဘူးဗျ။ ကျွန်တော်တို့ရှိမယ်ထင်လို့ ခြိမ်းခြောက်
ကြတာဖြစ်မယ်...”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်ကပြောသဖြင့်

“ဘယ်လို ကိုလင်း.. ဘယ်လိုပြောနိုင်လဲ ..”

“သည်နေရာတိုက်ကနေ အော်တာမဟုတ်ဘူး.. ကျွန်တော်တို့
ပတ်ပတ်လည်က အသံတွေလေ.. ငြိတော့ မျောက်စင်စစ်တွေ မဖြစ်နိုင်
ဘူး.. မျောက်နဲ့မတူဘူး...”

“နို့ဆိုတော့...”

“ခွေးလေးခုန်လို့ ဖုန်မထနိုင်ပါဘူး...”

ထိုညတွင် မြင့်ဆွေတစ်ယောက် အလေးအပေါ့ထသွားရာ
မှ မျောက်လူတို့၏ လုပ်ကြံခြင်းကို ခံလိုက်ရ၏။

ကံကောင်းချင်တော့ မျောက်လူတို့ ပစ်လွှတ်လိုက်သော
မြားတံသည် လက်မောင်းကို ရှပ်မှန်သွားသောကြောင့် ဖြစ်ချေတော့၏။

“သည်မျောက်လူတွေ လူကိုတောင်း ချောင်းမြောင်းလုပ်ကြံ
တဲ့အဆင့်ဖြစ်လာကြပါကောလား...”

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ကောက်ချက်ချလေတော့၏။

မြင့်ဆွေကိုလုပ်ကြံပြီးနောက် မျောက်လူတို့ ပတ်ဝန်းကျင်တွင်
ရှိလိမ့်ဦးမည် မဟုတ်တော့ချေ...။

သူတို့လုပ်ကြံမှု အထမမြောက်လေပြီဆိုတာ သို့ သူတို့
တွက်ဆမိပေလိမ့်မည်။

“ကိုလင်း သည်ကိစ္စဘယ်လိုထင်လဲ...”

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော်က မြင့်ဆွေကို ဆေးထည့် ပတ်တီးစည်းပေးနေရင်း မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ကျွန်တော့်အထင်ပြောရလျှင် သူတို့အဓိက ရန်ပြုချင်တာကို မြင့်ဆွေပဲဖြစ်လိမ့်မယ်ဗျာ..”

“ဘာလိုလဲ..”

မြင့်မောင်က မေးလေ၏။

“မြင့်ဆွေက သူတို့နေရာကို ကျွန်တော်တို့ကို ဦးဆောင်ခေါ်လာတဲ့လူကိုဗျာ..”

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ဖြစ်နိုင်ချေကို ပြောလာပေမည်..

“နို့ ကျွန်တော်တို့တွေဘာလို့ သူတို့ဆီ ရောက်လာမှာကြောက်ရတာတုန်း..”

“နို့က ကျွန်တော်တို့မယ် သေနတ်တွေရှိနေတာကိုး...”

သို့လည်း အဟုတ်သားကလား.. သေနတ်ကိုတော့ လူတိုင်း သတ္တဝါတိုင်း ကြောက်ကြသည်ချည်းပါကလား..။

“ကဲ ကိုမြင့်ဆွေ.. ဘယ်လိုလဲ.. သူတို့ကတော့ ခင်ဗျားကို လုပ်ကြံကြပြီ.. ခင်ဗျား မသေမှန်းသိလျှင် ထပ်လုပ်ကြံကြံလိမ့်ဦးမယ်၊ သည်တော့ သည်လိုလုပ် ကျွန်တော်တို့ကို လမ်းညွှန်လိုက်ချေ.. ခင်ဗျားနေခဲ့တော့ပေါ့.. ရှေ့လျှောက် ခင်ဗျားတွက် အန္တရာယ်တွေ ပိုရှိလာနိုင်တယ်..”

သို့လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလေ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာလဲ သူတို့ကို လုံးဝမကြေပုံဘူး၊ ငါ့ကို ဖော်ကားလာတာကြောင့်ပဲကွ..”

သို့ဆိုတော့..

“ဈေးကလီလူတို့နှင့် လူလီဈေးကကောင်”

“လိုက်ခဲ့မယ်ဆိုလျှင် လိုက်ခဲ့ပေါ့ . . ပိုကောင်းတာပေါ့ . . အချိန်ပေးရာစရာမလိုတော့ဘူးပေါ့ . . ခင်ဗျားသူတို့နေတဲ့ နေရာကောင်းကောင်းသိတာကိုး . . နို့မေးရဦးမယ် . . ဝက်လူးမြောင် အလွန်လေးရော ရောက်ပြီလား . . ”

လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလိုက်ချေ၏။

“နက်ဖြန်ဝံ့ကိုက်မြောင်ကိုရောက်မယ် . . နို့ဆိုတော့ တစ်ဖက်ရေကျ ဆိုလျှင် ကူးလိုက်လျှင် သူတို့နေရာရောက်ပြီလို့ ပြောလို့ တောင်ရနေပြီပေါ့ . . ဟုတ်လား . . ”

“ကောင်းတယ် . . မြန်မြန်ကိစ္စပြီးပြတ်တာပေါ့ဗျာ . . ”

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ပြောပြီးသစ်ပင်ကိုကျောမီ မျက်စိမိုတ်လိုက်သဖြင့် သူအိပ်တော့မည်ဟု ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်ကြောင့် မြင့်ဆွေ မြင့်မောင်နှင့် ကျွန်တော်သည် မီးပုံနံ့ဘေး တစ်ဘက်သို့ သွားရောက်စကားပြောကြပြီးလျှင် သစ်ပင်ကျောမီ အိပ်လိုက်ကြတော့၏။ သို့မှ အိပ်ပျော်သွားတော့၏။

မည်မျှကြာကြာအိပ်ပျော်သွားလေသည်မသိ။

“ဒိန်း”

ပြင်းထန်သော ယမ်းအားပေါက်ကွဲသံကြောင့် လန့်ဖျတ်နိုးလာရပြန်တော့၏။

ကျွန်တော် မီးပုံရှိရာလှမ်းကြည့်လိုက်၏။

မြင့်ဆွေကို တွေ့ရသည်ကြောင့်

“ခင်ဗျား ဘာကိုပစ်လိုက်တာလဲ”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် မြင့်မောင်တို့လည်း အိပ်ရာမှ နိုးလာကြချေ

တော့၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ... ဘာဖြစ်တာလဲ... မေးလာကြသဖြင့် ကျွန်တော်က မြင့်ဆွေကို မေးထားခြင်းကိုပြောလိုက်ချေ၏။ သည်တွင် မြင့်ဆွေက ကျွန်တော်တို့အား လှမ်းကြည့်လာချေ

ပြီး

“ကျွန်တော်အိပ်နေတုန်း စိတ်ထဲကထင်ကနဲဖြစ်ပြီး လန်နိုး လာတော့ သည်မီးပုံနားမယ် မျောက်လူတစ်ယောက်ကိုတွေ့တယ်။ သူ့လက်ထဲမလဲ ရဲဒင်းကြီးနဲ့ ကျွန်တော်ကိုကြည့်နေတာကြောင့် သူ ကျွန်တော့်ကို လုပ်ကြံဖို့လာတာများလား။ ကျွန်တော်ကိုယ်စောင့်နတ်က နိုးဆော်လိုက်တာကြောင့် ကျွန်တော်နိုးလာသိရတာကိုး နို့ကြောင့် ကျွန်တော် လက်ဦးမှုရယူပစ်လိုက် တာ..”

“မှန်သွားလား”

မြင့်မောင်က မေးလာသဖြင့်

“ကိုမြင့်မောင်ရယ် မှန်သွားမှတော့ အဲဒီမျောက်လူကို အဲဒီ နားမယ်တွေမပေါ့။”

သို့ ကျွန်တော်ကပြောလိုက်၏။

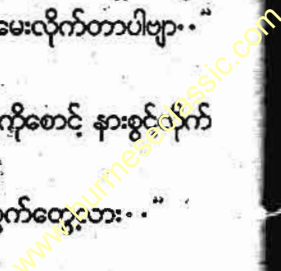
သည်တွင် မြင့်မောင်က

“ဆရာပိုက်ရယ် ပစ်ချက် ချက်ကောင်းမထိပဲ ရှုပ်ထိသွား သလား.. နို့ကြောင့် ထွက်ပြေးသွားတာလားလို့ မေးလိုက်တာပါဗျာ..”

သို့လည်းအဟုတ်သားကလား...။

သည်တော့ မြင့်ဆွေ ဘာပြောလာမည်ကိုစောင့် နားစွင့်လိုက် ရချေတော့၏။

“ထိသွားတယ်.. သည်မယ် သွေးစွက်တွေ့လား..”

“မျောက်လံလှတို့နှင့် လှလှမျောက်တောင်”

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့သည် မီးပုံနားသွားလိုက်ကြ၏။

မြင့်ဆွေပြောသလို မီးပုံနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် သွေးအိုင်ကြီးကိုတွေ့လိုက်ရ၏။

“ဒဏ်ရာမပြင်းပေမင့် • သွေးထွက်များတာကြောင့် သူဝေးဝေးပြေးနိုင်မယ်ထင်ဘူး • •”

“လိုက်သွားကြမယ် • •”

မြင့်ဆွေက ပြောလေ၏။

သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို တချက်ဝေဝိုက်ကြည့်လိုက်ချေပြီးနောက် ခေါင်းကိုသာ ခါယမ်းလိုက်ချေပြီး • •

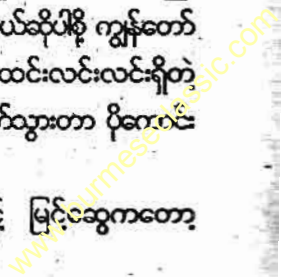
“သိပ်မှောင်နေသေးတယ် • ကျွန်တော်တို့တွက် ထောင်ချောက်မိသွားနိုင်တယ် • သူတို့ကို လျော့တွက်လို့ မရဘူး • •”

သို့ပြောလာ၏။ သည်တွင် မြင့်ဆွေက လင်းမြင့်လှိုင်ကို နားမလည်နိုင်စွာကြည့်ချေပြီး

“ကျုပ်တို့မယ် သေနတ်ကိုယ်စီရှိတယ်လေ • •။ သေနတ်ကို လူတိုင်းကြောက်ကြတာကလား • • ဘာလို့လည်းကိုလင်း • •”

“ဟုတ်ပါတယ် • ခင်ဗျားပြောတာ ဟုတ်တယ်ဆိုပေမင့် တိုက်ပွဲတစ်ခုဆိုတာ ပရိယာယ်သုံးကြတာချည်းဗျာ • • သည်လောက်ဒဏ်ရာနဲ့ ပြေးသွားနိုင်တာရယ် • ပြီးတော့ သည်နားတဝိုက် သူတစ်ယောက်တည်း ရှိမှာမဟုတ်ဘူး • • သူ့ကို ငါးစာအဖြစ်လွှတ်လိုက်တယ်ဆိုပါစို့ ကျွန်တော်တို့ လုံးဝကို ခံသွားရလိမ့်မယ် • နို့ကြောင့် ထင်းထင်းလင်းလင်းရှိတဲ့ မနက်အချိန်မှ ခြေရာကောက် သွေးစက်ကြည့် လိုက်သွားတာ ပိုကောင်းလိမ့်မယ် • •”

လင်းမြင့်လှိုင်သို့ပြောလိုက်သည်ကြောင့် မြင့်ဆွေကတော့

မကြေမနပ်ဖြင့် နှုတ်ဆိတ်ငြိမ်သွားလေတော့၏။

သို့ဆိုတော့ သူသည် သစ်ပုပ်ပင်ကြီးအခြေသို့ သွားကာ အပင်ကို ကျောမိုငြိမ်နေလိုက်ချေတော့၏။ သို့မှ

လင်းမြင့်လှိုင်းက သူ့နားသွားလိုက်ကာ...

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို စာနာပါတယ်... ခုဟာက ခင်ဗျားကို သူတို့လုပ်ကြံဖို့ဆိုတာ သေချာပြီ... သည်တော့ ခင်ဗျားကလည်း သူတို့ကို ထိုးနှက်ချင်တယ်... ဟုတ်လား... နို့ပေမင်း တစ်ခုတော့ရှိတယ်ဗျာ... စိတ်ရှည်စမ်းပါ... စိတ်ချပါ... သည်ကောင်တွေကို လုံးလုံးကြီးကို လက်စားချေပြပါမယ်...”

လင်းမြင့်ထိုင်ကာ သို့ပြောလိုက်ချေ၏။

မြင့်ဆွေကတော့မှ မျက်လုံးမှိတ်ထားကာ အိပ်ပျော်ရန်ထက် မည်သူနှင့်မျှ အပြောအဆိုမလုပ်လိုသည်သဘောဖြင့် နေလေ့ခြင်းဖြစ်တော့၏။

သို့မှ လင်းမြင့်လှိုင်း၊ ကျွန်တော်နှင့် မုဆိုးကြီးမြင့်မောင်သည် ပြန်၍ အိပ်မပျော်ကြနိုင်သည်ဖြစ်သည်ကြောင့် စိစကီပုလင်းတပြားဖြင့် မီးပုံနံ့ဘေးထိုင်ကာ သောက်ရင်းစားရင်း စကားစမြည်းပြောနေကြချေ၏။

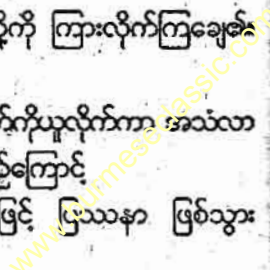
သို့မှ

“အခု... အခု... အခု... အခု...”

လေးဘက်လေးတန်မှ သို့အသံတို့ကို ကြားလိုက်ကြချေ၏။ မျောက်လူအုပ်စုဖြစ်ချိန်မည်။

မုဆိုးကြီးမြင့်မောင်က သူ၏ သေနတ်ကိုယူလိုက်ကာ အသံလာရာဘက်ဆီသို့ လှမ်းပစ်ပေးမည်ပြုလေသည်ကြောင့်

“မျောက်ကောင်တွေမဟုတ်လျှင်ဖြင့် ငြိသာနာ ဖြစ်သွား

နိုင်တယ် . . . ခြောက်လှန့်မယ်ဆိုလျှင်ဖြင့်လည်း မိုးပေါ်ထောင်ပစ်ချေ
ဗျာ . . .”

“ဒိန်း”

လင်းမြင့်လှိုင်ပြောသည့်အတိုင်း မုဆိုးကြီးမြင့်မောင်က သစ်ပင်
တို့ထိတ်ဖျား ပစ်မှတ်ထားပစ်လိုက်ချေတော့၏။

“အာဂု . . . အာဂု . . . အာဂု . . .”

အဲလိုလေးဗျာ . . . အသံတို့ ပျောက်ကွယ်မသွားသည့်အပြင်
ပိုလို့ပင် ဆူညံလာသည်ဟု ထင်ရချေ၏။

“ခက်ချေပြီကွာ . . . ဟင်း . . . တောက် . . . ကျွန်တော်တော့
တည်ဆော်လိုက်ရလေမှ . . .”

သို့ မုဆိုးကြီးမြင့်မောင်က မချင့်မရဲဖြင့် ပြောလေတော့၏။
သို့ဆိုတော့ . . .

“ကိုမြင့်မောင် ရှေ့က သစ်ပင်ကိုင်းမယ်မျောက်ကောင်တွေ
တယ်။ ပစ်မလား ကျွန်တော်မီးထိုးပေးမယ် . . .”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

“ကောင်းတာပေါ့ဗျာ . . .”

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်သည် လက်နိပ်ခါတ်မီးဖြင့် မျောက်
ကောင်ရှိရာသစ်ပင်ကိုင်းထက်သို့ လှမ်းထိုးလိုက်ချေတော့၏။

မျောက်မကြီးဖြစ်၏။ မီးအလင်းရောင်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့
အား မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်လာလေ၏။ နှုတ်မှလည်း အာဂု . . . အာဂု . . .

အာဂု . . .” လို့ အော်နေချေ၏။

“ဒိန်း”

မုဆိုးကြီးမြင့်မောင်က ကျွန်တော်ပင် စိတ်ကူးရုံရှိသေး ပစ်လိုက်

www.burmeseclassic.com

တော့၏။

“ဝေါ..ဘရော..ဝေါ..ဘုတ်”

တစ်ချက်တစ်ကောင်မြင့်မောင်ပေ.. မျောက်ကောင်မြေပြင် သို့ ပြုတ်ကျလာချေ၏။

ကျွန်တော်တို့ စခန်းနှင့်မဝေးလှသောနေရာဖြစ်ခြင်းကြောင့် မြင့်မောင်သည် သေနတ်ကို ထားခဲ့ကာ ထိုမျောက်ကောင်ရှိရာသို့ ထွက်သွားလေ၏။ ကျွန်တော်က သူ့သွားလမ်းထင်သာခြင်သာ ရှိစေရန် ဓါတ်မီးလှမ်းထိုးပြနေလိုက်၏။

သို့မှ

“ဟာ”

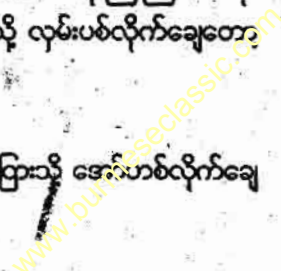
ကျွန်တော်သည် မြေပြင်သို့ ထိုးနေသော ဓါတ်မီးကို သစ်ပင် အထက်တွဲအုံနေရာလောက်ဆီသို့ ဘာရယ်မဟုတ် ထောင် ထိုးလိုက် သည်တွင်မတော့ ကျားသစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ချေတော့၏။ မြင့်မောင်နှင့် ထိတ်တိုက်တိုးပေပြီ.. ကျားသစ်ကောင်က မြင့်မောင်ကို ချောင်းနေခြင်းဖြစ်၏။

လင်မြင့်လှိုင်သည်လည်း ကျွန်တော်၏ မီးရောင်ဖြင့် ကျားသစ် ကောင်ကို တွေ့သွားခြင်းဖြစ်တော့၏။

သည်တော့ မြင့်မောင်သည် သူ့တွင်လည်း သေနတ်မပါလေ ခြင်းကြောင့် မြေပြင်သို့ ရုတ်ခြည်းကုန်းလိုက်ကာ ခဲလုံးကြီးကြီးတစ်လုံး ကို ကောက်ယူကာ ကျားသစ်ကောင်ရှိရာသို့ လှမ်းပစ်လိုက်ချေတော့ ၏။ သည်တွင်

“ဂီး..ဂရား..ဂီး..”

ကျားသစ်ကောင်က ခဲလုံးမမှန်ပေပြောသို့ အော်ဟစ်လိုက်ချေ

“မျောက်လုံလုံနှင့် လုံမျောက်ကောင်”

ပြီး ခြေလှမ်းဆယ်လှမ်းမျှသာရှိသော မြင့်မောင်ကြီးဆီသို့ ကိုက်ခဲရန် ခုန်အုပ်ပေတော့မည်အချိန် နောက်ထပ်ခဲတစ်လုံးကို မြင့်မောင် ရှာမတွေ့ပဲ ပင်...သို့ဆိုတော့..

“ဂါ...ကရား...ဂူး...ဂါ...”

ကျားသစ်ကောင်သည် လက်တကမ်းတွင်ရှိ မြင့်မောင်ထံသို့ ခုန်လွှားလာချေတော့၏။

“ဟာ”

“ဟင်”

ကျွန်တော်တို့ပျက်လုံးပြုသွားရတော့၏။ မြင့်မောင်တစ်ယောက် ကျားသစ်ကောင်၏ ခုန်လွှားတိုက်ခိုက်လာခြင်းကို ရှောင်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါချေ..

သို့အချိန်လေးမှာပင်...

“ဒိန်း”

ဘုရားရေ... တော်ပါသေးရဲ့... ကျွန်တော်ထင်ထားသည်မှာ မြင့်မောင်ကြီးတစ်ယောက် ကျားသစ်ကောင်နှင့် သူ့သေကိုယ်သေ နပမ်းလုံးရပြီးရယ်လို ထင်ခဲ့ခြား လင်းမြင့်လှိုင်၏ Snap Shot ပစ်ချက် က မလွဲလေသည်ကြောင့် မြင့်မောင်တစ်ယောက် ကံအကောင်းကြီး ကောင်းသည်ဟု ဆိုရခြိမ်မည်။

သို့ဖြစ်ပျက်ပြီးသည်နှင့် သစ်ပင်တို့အထက် သစ်ကိုင်းသစ်ခက် တို့တွင်မှ ပြေးလွှားခုန်လွှားထွက်သွားသံများ ကြားရလေတော့၏။

ဘာတွေပါလိမ့်... ကျွန်တော်နားမလည်နိုင်ဖြစ်ပေမည်...။

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟား...ဟား...ဟား... ရယ်ရယ်ကွာ”

ကိုလင်းရဲ့ သေနတ် ပစ်ချက်က ကျွန်တော်တို့ကို ချောင်းမြှောင်အုက္ခ

www.burmeseclassic.com

ပေးဖို့ကြံနေကြတဲ့ မျောက်လူတွေ ထွက်ပြေးသွားကြပြီ..”

မြင့်မောင်ကြီးက သို့ပြောပြီး ကျားသစ်ကောင်ကို ကောက်ထမ်းလာလေ၏။

“ဘုတ်”

မီးပုံနံ့ဘေးတွင် ပစ်ချလိုက်ကာ တစ်ဖက်ပြန်လှည့်မည် အလုပ်တွင်..

“မျောက်ကောင်ကို သွားယူမလိုလား.. မယူပါနဲ့တော့ဗျာ.. သည်ကျားသစ်ကောင်ကိုတောင် ကုန်အောင် ရက်အတော်များများ စားရမှာ..”

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလေသဖြင့် မြင့်မောင်နေရင်းနေရာသို့ ပြန်ထိုင်လိုက်ချေတော့၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ကျားသစ်ကောင်ကို အရေဆုတ်လိုက်ချေ၏။ အသားတို့ကို တုံးတစ်၍ တံစို့ထိုးလိုက်၏။

အတန်ကြာတွင် လုပ်ငန်းများအားလုံးပြီးစီးသွားသလို ဝိတပြားလည်းကုန်သွားချေပြီဖြစ်လေ၏။

ကျားသစ်ကောင်မီးကင် အကျက်ကို ထိုင်စောင့်နေကြချေတော့၏။

အတန်ကြာကြာတွင် အသားကင်ရန် သင်းပျံ့ထွက်လာလေတော့၏။ သို့ဆိုတော့

“မွှေးလိုက်တာဗျာ.. ဘာကောင်ပါလိမ့်..”

မြင့်ဆွေတစ်ယောက် အိပ်ယာမှ ထလာပုံပင်.. သို့ပေမည် ထင်းမီးပုံဘေးမှ ကျားသစ်အသားတံစို့တို့ကို ကြည့်မေးလာလေ၏။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်က ကျားသစ်ကောင်တွေခြင်း၊ ပစ်ခတ်

www.burmeseclassic.com

လိုက်ခြင်းတို့ကို ပြောပြလိုက်၏။ သို့မှ မျောက်လူတွေပြေးလွှာသွားကြ ပုံပါ ပြောလိုက်၏။

“ကဲ... မပြောပေဘူးလား... မျောက်လူတွေ ကျွန်တော် တို့ကို ဝိုင်းပတ်ထားတာ... အလစ်အငိုက်စောင်ပြီး တိုက်ခိုက်ကြမယ် လို့ပြောထားတယ်လေ... ဟုတ်ပြီလား... လက်ခံပြီလား...”

သို့ အောင်နိုင်သူလေသံဖြင့် ပြောလာလေတော့၏။

“ကဲပါဗျာ... နက်ဖြန်ကျ ခင်ဗျားတွက် ခြေရာခံလိုက်ပြီး မဖြစ်မနေ ကလဲ့စားချေပေးပါမယ်...”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလိုက်ချေတော့၏။ စိတ်ထဲမှ အမှန် တကယ်ပြောလေခြင်းလား... ဟန်ဆောင်နေခြင်းလားဆိုတာကိုတော့ စောင့်ကြည့်ရပေဦးမည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ကျားသစ်သားမီးကင်စားရန် အခြေ အနေဖြစ်လာသည်ကြောင့် ပုပ္ဖလောင်လောင်အသားတို့ကို ကိုက်ဝါးစား လိုက်ကြတော့၏။

သို့မှ -

“ကိုလင်း... ဘယ်လိုလဲ...”

“ဘာတုန်း...”

ကျွန်တော်က လက်ဝါးလေးကို ဖြန့်ပြလိုက်သည်ကြောင့်

“ဆောရီးဗျာ... မသောက်နိုင်ကြတော့ဘူးထင်လို့ပါ...”

သို့ပြောပြီး ဝီစကီပုလင်းပြားလေး ထုတ်ပေးလာချေတော့၏။

သို့ဆိုတော့ မြင့်ဆွေသည်လည်း ကျွန်တော်တို့နှင့် လာဦး

လေတော့၏။

သို့မှ တစတစ အလင်းရောက်လာလေ၏။ ဝါသနာဆီတင်နေ

www.burmeseclassic.com

သောတောသည် ကျေးငှက်ငယ်တို့ အသံစာစာမှနေ၍ တောတိရိစ္ဆာန်
တို့ အိပ်ယာထ ပြေးလွှားလေခြင်းကို ကြားလိုက်ကြရချေတော့၏။

တနေ့တာ လုပ်ငန်းခွင်ဝင်ကြလေခြင်းဖြစ်ချိန်မည်။ ကျွန်တော်
တို့သည် စားသောက်ပြီးနောက် နားနေကြပြီသည်နှင့် ထိုစခန်းမှ ထွက်ခဲ့
ကြလေ၏။ သို့ဆိုတော့ ညက မျောက်ကျသွားသော သစ်ပင်အခြေသို့
ရောက်ခဲ့ကြသည်တွင်

“ဟင်”

“ဟာ”

“မျောက်မရှိတော့ပါကလား...”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ...”

ကျွန်တော်က တအံ့တဩဖြင့် မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ညက သားစားသားရဲတစ်ကောင် ချီသွားတာဖြစ်မပေါ့”

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ပြောပေမည် ကျွန်တော် မယုံပါချေ...။

သို့မှ ကျွန်တော်တို့သည် ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်တွင် မြင့်ဆွေ

သွားလိုသည် နေရာသို့ ဦးတည်သွားကြခြင်းဖြစ်တော့၏။

သူ့အားမျောက်လူတို့က သတ်ဖြတ်ဖို့ကြိုးစားသည်ကို မခံမရပ်
နိုင်ဖြစ်နေပုံပင်...

“သည်ကောင်တွေကို ကောင်ကောင်ပညာပြန်ပေးရလိမ့်မယ်”

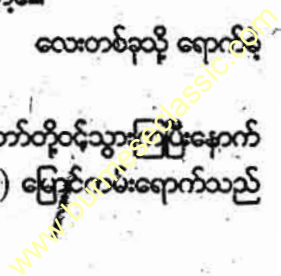
သို့ ကြိမ်းဝါးသွားလေခြင်းဖြစ်တော့၏။

သို့မှ ကျွန်တော်တို့သည် မြောင် လေးတစ်ခုသို့ ရောက်ခဲ့

ကြပြန်၏။

မြောင် လေးအတွင်း ကျွန်တော်တို့ဝင်သွားကြပြီးနောက်

အဆင်ပြေမည့် (အတက်လွယ်သည်နေရာ) မြောင်လမ်းရောက်သည်

တွင် တက်လိုက်ကြ၏။

ပျဉ်းမရွက်ကြီးပင်းများပြောက်များစွာပေါက်ကာနေသည့် ပျဉ်းမ
တော ဖြစ်နေချေ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ပျဉ်းမတောတွင်း တောတိုးခဲကြရာမှာ
“ဟိုမယ်...ဟိုမယ်...”

မှဆိုးကြီးမြင့်မောင်က ညွှန်ပြရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြ၏။
အလိုလေးဗျာ... မြေပြင်တွင် လူတစ်ယောက်မှောက်ခုံကြီး
လဲနေပါကောလား... ဘာဖြစ်တာပါလိမ့်... ဝါးခုတ်သမားဖြစ်ချိန်မည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ထိုသူနားရောက်သည်တွင် ဝိုင်းထိုင်
လိုက်ကာ ထိုသူအား ဆွဲလှန်လိုက်၏။

ဘုရားရေ... သေနေပါကောလား... ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်။
လင်းမြင့်လှိုင်က ထိုသူခန္ဓာကိုယ်အနံ့ ဒဏ်ရာတို့ကို ရှာဖွေနေပုံပင်

“ဘာဒဏ်ရာမှ မရှိဘူးဗျ...”

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

“ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်သွားတာလား...”

မြင့်မောင်က သို့ပြောလာ၏။

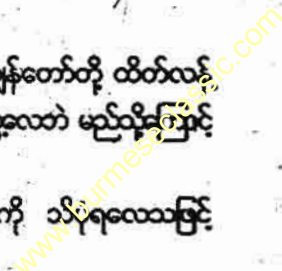
“ဘယ်လိုကြောင့်ပါလိမ့်...”

မြင့်ဆွေက ပြောလေ၏။

“သူ့အသတ်ခံလိုက်ရတာဗျာ ...”

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ပြောလေသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ထိတ်လန့်
သွားကြတော့၏။ မည်သည် ဒဏ်ရာမျှလည်းမတွေ့လေဘဲ မည်သို့ကြောင့်
လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ပြောတာပါလိမ့်...။

ကျွန်တော်စိတ်တွင်း သို့ဖြစ်နေသည်ကို သိပုံရလေသဖြင့်

ကိုလင်းက ထိုသူ၏ လည်တိုင်ကို ထိုးပြလေပြီ။

“သည်မယ်..တွေ့လား.. လည်ပင်းညှစ်သတ်ခံရတာ ..”

အလိုလေးဗျာ..ဟုတ်ပါ..လည်ပင်းတဝိုက်..ညှိမဲ့နေချေ

တော့၏။

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ..”

ကျွန်တော်တို့ ကံဆိုးခြင်းပင်..တောနက်ထဲတွင် လူသေ
အလောင်းတစ်လောင်းနှင့် ကျွန်တော်တို့ရှိနေသည်ကို..

“ဟေး.. ဟေး.. ဟေး.. ဝိုင်းထား.. ဝိုင်းထား..

တစ်ယောက်မှ မလွတ်စေနဲ့”

အလိုလေးဗျာ..သို့အသံနှင့်အတူ လူအုပ်ကြီး ရုတ်တရက်
ကျွန်တော်တို့ကို ဝိုင်းပတ်ထားချေလေ၏။ သူတို့လက်ထဲတွင် တုတ်
ချောင်းများ၊ ဓါးများ၊ လှံများ၊ ဝါးချွန်များ၊ ဒူးလေးများကို ကိုယ်စီကိုင်
ထားကြချေ၏။

ကျွန်တော်တို့ ၎င်းလေးယောက်တွင် သေနတ်ကိုယ်စီကိုင်ထား
ကြသော်လည်း ခုခံပစ်၍မရပါချေ..ဘယ်တွက်မူ ကျွန်တော်တို့ကို
ဝိုင်းထားသူများသည် သာမန်ရွာသားများဖြစ်နေခြင်းကြောင့်ပင်..။

သို့မှ လူကြီးနှစ်ယောက်သည် ကျွန်တော်တို့နား ကပ်လာချေ

ပြီး ..။

“သူက ငါတို့ရွာသားပဲ ပျောက်နေလို့ လိုက်ရှာတာ.. မင်းတို့
ဘာလို့ သတ်လိုက်တာတုန်း..”

သို့မေးလာသောသူကို ကျွန်တော် စေ့စေ့ကြည့်မိ၏။

အရပ်အမောင်းထောင်ထောင်မောင်းမောင်းဖြစ်၏။ မေးရိုးကား၏။

မှတ်ဆိတ်မွှေးဗလပျစ်ရှိချေ၏။ နှုတ်ခမ်းမွှေးထူထူရှိချေ၏။ မျက်လုံးသည်

“မျှော်လင့်လို့လူတို့နှင့် လူလို့မျှော်ကောင်”

စူးရှလွန်း၏။ သန်မာပုံရ၏။ ပြီးတော့ ပြတ်သားပုံရ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က ထိုသူ့ရှေ့ရပ်လိုက်ချေပြီး

“ကျွန်တော်တို့သည် သွားရင်းလာရင်းတွေ့တာ.. ဘယ်သူ သတ်သွားလဲမသိဘူး..”

သို့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပြောလိုက်၏။

သည်တွင် ထိုမှတ်ဆိတ်ဗရပျစ်နှင့်လူက လင်းမြင့်လှိုင်က မထိလေးစားမှုကံ့နာဖြင့်ကြည်လိုက်ပြီး

“လူသတ်သမားကတော့ သူသတ်ပါတယ်လို့ ပြောကြတာမှ မဟုတ်တာချည်း..”

ဘုရားရေး.. သူပြောပုံအရ ကျွန်တော်တို့သည် သူတို့ရွာသား ကိုသတ်လိုက်သည်ဟု စွပ်စွဲလာခြင်းပါကလား..။

“သည်တော့ ခင်ဗျားဘာဖြစ်ချင်လဲ..”

“မင်းတို့ကို ဖမ်းရမယ်..”

“ဟုတ်ပြီ.. ကျွန်တော်တို့ကို ဖမ်းမယ်ဆိုတော့ ခင်ဗျားက ဘယ်သူများလဲ..”

မည်သို့ပင်ဆိုစေ.. လင်းမြင့်လှိုင်တစ်ယောက်ဒေါသထွက်ပြီး ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်းမရှိပေဘဲ ထိုသူကို တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာ ပြောနေခြင်းကို ထိုသူ ရွံသွားပုံရချေ၏။ သို့ကြောင့်

“အေး.. ငါက ရွာလူကြီးပဲ.. ငါတို့ရွာက သည်နားလေးမှာ ရှိတယ်.. ငါတို့နောက်လိုက်ခဲ့ကြပါ.. ငါ မင်းတို့ကို သေသေချာချာ စစ်ဆေးရလိမ့်ဦးမယ်..”

သို့ပြောလည်းပြော သူ့လူတွေကိုလည်း လှည့်ကြည့်လိုက်ချေ၏။ သည်တွင် လူတစ်စုက ကျွန်တော်တို့အနားကပ်လာချေ၏။

www.burmeseclassic.com

“မင်းတို့ကို ငါယုံတယ်ဆိုတော့ မင်းတို့သေနတ်ကို မသိမ်းဘူး။ မသိမ်းဘူးဆိုတာလဲ မင်းတို့က ပေးမှာမှမဟုတ်တာချည်း.. နို့ကြောင့် သည်ကိစ္စကို အေးအေးဆေးဆေးဖြေရှင်းလိုတာကြောင့် ငါတို့နဲ့ အေးအေးဆေးဆေးလိုက်ခဲ့ကြ..”

သို့မှ ကျွန်တော်တို့သည် ထိုလူစဉ်းဆောင်မှုဖြင့် ရွာဆိုသော နေရာသို့ ရောက်လာခဲ့ကြချေတော့၏။

အိမ်ခြေသိပ်ရှိလှသည်မဟုတ်သော တဲစုလေးဟုဆိုရမည်။ သို့ပေမင့် တဲစုလေးတို့ ဝန်းရံထားသည့် အစုလေး အလယ်လောက်တွင် ခန့်ခန့်ညားညားဆောက်ထားသော အိမ်ကြီးတစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ကြ တော့၏။

ကျွန်တော်သတိထားမိသလောက်ပြောရမည်ဆိုပါလျှင် တဲလေးများစွာရှိသည်ဆိုရာတွင် အမိုးထန်းရွက် (သို့မဟုတ်) ငှက်ပျော ရွက်နှင့် အကာကိုမူ အချို့တဲတန်းတွင် ဝါးကို ခြမ်းယက်ထားခြင်းဖြစ်ပြီး အချို့သည် ငှက်ပျောရွက် ထန်းရွက်များကိုသာ အကာအဖြစ် အသုံး ပြုထားခြင်းသာဖြစ်ချေ၏။ ထိုတဲစုလေးတွင် သို့ဆိုသလို သစ်ကြီး ဝါးကြီး ဖြင့် ဆောက်ထားသော အိမ်တစ်လုံးကို တွေ့ခြင်းကြောင့် အံ့ဩမဆုံး ဖြစ်ရတော့၏။

“သည်အိမ်က ကောင်းလှသည်လား.. ပြီးတော့ ဝန်းနဲ့ခြံနဲ့ ပါကလား”

ကျွန်တော်က သို့ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်တော်တို့ကို ဦးဆောင်သောသူက

“သည်ဝန်း သည်ခြံက ကျုပ်အိမ်ဗျ..”

“ဗျ..”

“ဟင်”

သို့ပြောလာသည်သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ စေ့စေ့ကြည့်မိချေ၏။
ခင်ဗျားက သည်တဲစုလူကြီးမဟုတ်လား..”

ကျွန်တော်အမေးကြောင့် ထိုသူက ကျွန်တော်တို့အား ခပ်စိမ်း
စိမ်းကြည့်လာချေပြီး

“ဟုတ်တယ်လေ..ဘာဖြစ်လို့လဲ..ပြောလေ..ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာ..ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး..”

ကျွန်တော်ပြောလိုသည်စကားကို မပြောပါတော့ချေ..။ သို့
ပေမည် သူကမူ..

“ကျုပ်က လူကြီးပဲ.. သည်တဲစုလူတွေရဲ့ ခေါင်းဆောင်ပဲ..
သည်တဲစုလူတွေရဲ့ ဘဝနဲ့ အသက်ဆိုင်ဆုံးပဲ.. ကျုပ်တဲစုကို ထိန်းချုပ်
ထားရတယ်လေ.. သည်တဲစုလူတွေရဲ့ လုံခြုံရေး၊ စားဝတ်နေရေး..
ကျုပ်တာဝန်ချည်းပဲဗျ.. နို့ဆိုတော့ ကျုပ်က သည်တဲစုအတွက် မရှိမဖြစ်
လိုအပ်တဲ့သူလေဗျာ.. သည်တော့ ကျုပ်မရှိလျှင် မဖြစ်ဘူးပြောလို့
ရတယ်.. နို့ကြောင့် ကျုပ်ရဲ့လုံခြုံရေးက အရေးကြီးပြီလေ.. သည်တော့
လေဒဏ်မိုးဒဏ်မက သားရဲကောင်တွေရဲ့ ဒဏ်ပါခံနိုင်အောင်၊ ပြီးတော့
ကျုပ်မိသားစု နွေးနွေးထွေးထွေးရှိဖို့ အဓိကလိုအပ်ချက်ပဲ.. နို့ ကြောင့်
ကျုပ်မိသားစု နေအိမ်ကို ခုလိုဆောက်ထားရတာပေါ့..”

“ဗျာ”

“ဟင်”

“အို”

“အင်းလေ.. လူကြီးဆိုတာလဲ.. သူများထက်ပိုပြီး ခံစားခွင့်

ရှိရမပေါ့..”

သို့မြင့်ဆွေက ပြောလိုက်လေ၏။ ဘယ်လိုသဘောနှင့် ပြောသည်ကိုတော့ဖြင့် ကျွန်တော်သိလိုက်၏။ ကျွန်တော်တို့ သိကြပေမည် ထိုလူကြီးဆိုသူသည် သိလိမ့်မည်မဟုတ်ပါချေ။

ကျွန်တော်တို့သည် ထိုလူကြီးအိမ်ခြံဝန်းရှေ့တွင် ခေတ္တမျှ ရပ်၍ ပတ်ဝန်းကျင်သို့ လေ့လာကြည့်နေစဉ် လူအချို့ ယောက်ျား၊ မိန်းမတို့သည် သစ်ကိုင်းခြောက်များထမ်းပိုး၊ ရေများထမ်းပိုး၊ သစ်သီးများ ထမ်းပိုး၍ လူကြီးအိမ်ဝင်ထွက်သွားလာနေကြသည်ကြောင့်။

“ခင်ဗျားအိမ်မှာ အလှူအတန်းလုပ်ဖို့များလား။”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

“ဘာမေးလိုက်တယ်။ ရှင်းအောင်မေးဗျာ။”

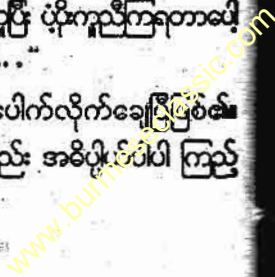
သို့ဆိုသူက ပြောလာလေ၏။

“အော်။ အိမ်ခြံဝင်းထဲကို စားစရာတွေ၊ ထင်းခြောက်တုံးတွေ၊ ရေတွေကို လူတွေက သယ်ယူဝင်သွားလာကြတာကြောင့် အလှူလုပ်စရာရှိလို့လားမေးတာပါ။”

သို့ဆိုတော့ ထိုသူက ကျွန်တော်တို့အား ခပ်စိမ်းစိမ်းကြည့်နေချေပြီး။

“ကျုပ်က သည်တဲစုက လူတွေကို အုပ်ချုပ်နေတာလေဗျာ သည်တော့ ကျုပ်မိသားစုအတွက် စားဝတ်နေရေးကို လစ်လျူရှုထားရတာကြောင့် ကျုပ်မိသားစု တွက် သူတို့တာဝန်ယူပြီး ပံ့ပိုးကူညီကြရတာပေါ့။ ကျုပ်ကတဲစုလူတွေရဲ့ ကိစ္စအဝဝလုပ်ရတယ်။”

ဘုရားရေ။ ကျွန်တော်သဘောပေါက်လိုက်ချေပြီဖြစ်၏။ လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် မြင့်မောင်။ မြင့်ဆွေတို့ကိုလည်း အိမ်ပျံ့ပိတ်ပါ ကြည့်လိုက်၏။

သူတို့သည်လည်း ကျွန်တော်လို သဘောပေါက်သွားသည် ဆိုရခြင်းမည်။

“ကဲ...လာကြချေ...သည်ထဲမယ် အသုဘတစ်ခုရှိတယ်... ခင်ဗျားတို့ လိုက်ခဲ့ကြချေ... ကျုပ်သည်တဲစုလူတွေအတွက် ဘာလုပ်ပေးရ မယ်ဆိုတာလဲ ခင်ဗျားတို့သိရမပေါ့...”

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့သည် ထိုသူဦးဆောင်ရာနောက်လိုက် သွားကြပြန်တော့၏။

“အုဂ္ဂ... အုဂ္ဂ... အုဂ္ဂ...”

“ဟင်”

“ဟာ”

ကျွန်တော်တို့သည် ထိုသူ့နောက်လိုက်ခဲ့ကြရာမှ သို့ဆိုသလို လူငယ်တစ်ယောက်က အော်ဟစ်နေလေခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် မျောက်လူကို သတိရလိုက်ကြချေတော့၏။

ထိုသူငယ်သို့ မျောက်လိုအော်ဟစ်သွားလာနေသည်ကို ရွာလူကြီးဆိုသူ သိလိုက်သဖြင့် မျက်နှာပျက်သွားကာ...

“မင်းတို့တွေ... အဲဒီကောင်လေးကို ဖမ်းချုပ်ထားလိုက်ကွာ”

သူ့နောက်ပါလူတို့ကို ပြောလေသဖြင့် သူတို့သည် ထိုမျောက် လိုအော်ဟစ်နေသည့် လူငယ်နောက်လိုက်သွားကြချေတော့၏။

ထိုလူငယ်ကို သူတို့တာလုပ်ကြမည်ကိုတော့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ မသိပါချေ... ဘယ်တွက်မှ

“ခင်ဗျားတို့တွေကျွန်ုပ်နောက်လိုက်ခဲ့ကြချေ...”

သို့ဆိုသလို ထိုလူကပြောဆိုသဖြင့် သူ့နောက် နားလောတကြီး လိုက်ခွားရသောကြောင့်ဖြစ်ချေတော့၏။

သို့ပေမံလို ကျွန်တော်က

“သည်လူငယ်က မျောက်လိုအော်တတ်တယ်နော်။ ဘယ်လို သဘောလဲ။”

မေးလိုက်ချေ၏။

“အေးဗျာ ကျုပ်က သူတို့ဘဝမြင့်တက်အောင် ဦးဆောင်ပြီး ပြုပြင်ပေးပေမံ သူတို့က လူ့ဘဝထဲကနေ တိရိစ္ဆာန်ဘဝကို သွားချင် နေပုံပဲဗျာ။ ဘယ်နယ်ဗျာ .. လူသားဖြစ်လာပြီး တစတစ ပျော့ပြောင်း ယဉ်ကျေးလာရမှာကို သူက ပြောင်းပြန် တိရိစ္ဆာန်လိုဖြစ်ချင်တယ်။ သည်တဲရမယ် အဲဒီလူတွေအများကြီးရှိတယ်။ ကျုပ်သူတို့ကိုလေ .. မနည်းနိပ်ကွပ်နေရတယ်...”

“ဗျာ”

“ဟင်”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို ဘယ်လိုနားလည်ရ မှန်း မသိဖြစ်ရချေတော့၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်ကို အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ကြည့်လိုက်ချေတော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြုံးပြလိုသာရှိချေ၏။

သို့မှ ကျွန်တော်သည် လွန်စွာမျှ သေးသိမ်လှသော တဲအိမ် လေးများကျော်လွန်ခဲ့ပြီးနောက် အမိုးအကာနှင့် လူကြီးအိမ်လောက် မကောင်းပေမံ တဲရိုတဲများနှင့် ကောင်းလွန်းလှသော အိမ်ပိုင်တဲနှင့်သို့ ရောက်ခဲ့ကြတော့၏။ တဲအိမ်တို့မှ လူအချို့သည် ကျွန်တော်တို့အား ခေါ်ဆောင်လာသည့်သူ့ကို တွေ့သည်နှင့် တရိုတရို သလက်ဆံကြချေ ၏။ ဦးညွတ်မတက် ဆက်ဆံနေကြခြင်းကြောင့်

“သည်လူတွေ ခင်ဗျားကို အင်မတန် ရိုသေကြပုံပဲဗျ”
သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုသူတို့၏ တဲစုမှ ယောက်ျား မိန်းမအားလုံး “ဆရာကြီး
ဆရာကြီး” ဟုသာ ခေါ်ဝေါ်နေကြတော့၏။

“သည်လူတွေ ကျုပ်ရဲ့ စိတ်ချယုံကြည်ရဆုံးသူတွေပဲ”

“အော်”

“အင်း”

စိန်နားကပ်ရောင်နှင့် ပါးပြောင်ဆိုသလို ကျွန်တော်တို့သည်
ထိုလူကြီးနှင့် ပါလာကြသူများဖြစ်ခြင်းကြောင့် သူတို့သည် ကျွန်တော်ထံ
အားလုံးဖြတ်သန်းခဲ့ရာ တဲစုလေးမှ လူတွေကဲ့သို့ အမြင်မကြည်ပုံ
ကြည့်လာခြင်းမရှိကြချေ။

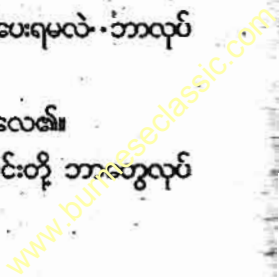
“ညှော်သည်တွေ ညှော်သည်တွေ ငါတို့လူကြီး ညှော်သည်တွေ၊
မျက်နှာမပျက်ကြစေနဲ့...ဟဲ့...ဟဲ့...လုပ်ကြစမ်း... လူကြီးဘယ်မှာ
တည်းမလဲမသိကြဘူး...ဘာစားမလဲမသိဘူး...ဘာပြောမလဲမသိဘူး...”

ထိုအိမ်စုခေါင်းဆောင်ဟုထင်ရသည့်သူက ပြာပြာသလဲဖြင့်
ပြေးလာ၏။ သူ့နောက်လိုက်များဟု ယူဆရသူများသည် ရိုက်ခွဲစွာဖြင့်
ပြောဆိုလှုပ်ရှားနေကြချေပြီ။

“လူကြီး...လူကြီး...ကျုပ်တို့တွေ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ...ဘာလုပ်
ပေးရမလဲ...”

ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီဖြင့် ပြေးလာလေ၏။

“ကတုံးအိမ်ဝင်းထဲ လိုက်ခဲ့ကြချေ... မင်းတို့ ဘာတွေလုပ်
ရမယ်သဘောပေါက်တယ်နော်...”

လူကြီးပြောလိုက်သည်တွင် သူတို့သည် လှစ်ခနဲ အနားမှ ပြေးထွက်သွားကြတော့၏။ သည်တွင် လူကြီးနှင့် ပါလာသူများမှ အချို့သည် ထိုလူတို့နောက်လိုက်သွားကြချေပြီး ကျွန်လူအချို့သည် ကျွန်တော်နှင့်အတူပါလာကြပြန်တော့၏။

သို့မှ

“ကတုံးအိမ်မှာမရှိဘူးလား..”

လူကြီးအိမ်တစ်အိမ်ရှေ့ အရောက်တွင် အိမ်ရှင်ကဲ့သို့ ဝင်သွားသဖြင့် ကျွန်တော်တို့လည်း လိုက်ဝင်ကြချေတော့၏။

ထိုအိမ်ဝန်းမှ ထွားထွားကျိုးကျိင်း အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ထွက်လာပြီး

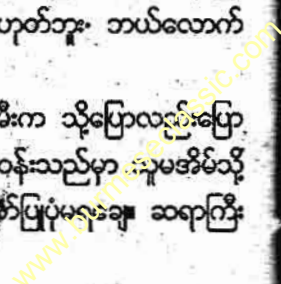
“ဟင်..ဆရာကြီးပါလား.. လာပါရှင့်..လာပါ..ဆရာကြီး တပည့်ကတော့မရှိဘူး.. သည်ကနေ့ တောထဲဝင်သွားတယ်.. ဆရာကြီးတို့တွက် ရိက္ခာစိုသွားရာမယ်ပြောသွားတာပဲ..”

“အေး.. ကတုံးမရှိလျှင်လည်း မင်းရှိနေတာပဲကွာ.. ငါတို့သည်မယ်နားမယ်.. ဖြစ်တယ်လား..”

လူကြီးသို့ပြောလိုက်သည်ဆိုပေမည် လူကတော့မူ သူမနားရောက်သွားလေ၏။

“အလိုလေ..ဆရာကြီးရယ်.. ဘယ်နှယ်ပြောပါလိမ့်၊ ဆရာကြီးရဲ့ လက်ရင်းတပည့်ကြီးပဲ..ဆရာကြီး ခဏမဟုတ်ဘူး.. ဘယ်လောက်တည်းတည်း ရတာပဲဟာကို..”

ထိုထွားထွားကျိုးကျိင်း အမျိုးသမီးက သို့ပြောလျှင်ပြော ဆရာကြီးဆိုသူကိုလည်း ပြီးပြလေ၏။ ထူးဆန်းသည်မှာ သူမအိမ်သို့ ကျွန်တော်တို့တွေပါလာသည်ကို အသိအမှတ်ပြုပုံမလှချေ။ ဆရာကြီး

ဆိုသူလူကြီးကိုသာ ဂရုတစိုက်ရှိလွန်းလှချေ၏။

“ဘယ်လိုသဘောပါလိမ့်..”

“ငါ့မယ် အသားတွေပါတယ်. စားဖို့ လုပ်ချေ..”

သို့ပြောလိုက်သည်နှင့် အမျိုးသမီးသည် အိမ်နောက်ခန်းသို့ ပြေးဝင်သွားချေတော့၏။

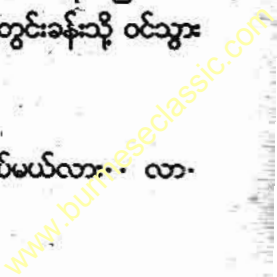
“သူက ကျွန်လက်ရုံးတပည့်ကြီးမိန်းမလေ . . ကျွန်က ဘာလုပ်ချင်တယ်၊ ဘာဖြစ် ချင်တယ်ဆို ပြောစရာမလိုဘူး..။ ကျွန်ရဲ့ အရိပ်အကဲကိုကြည့်ပြီး သူ့ဆုံးဖြတ်တယ်၊ သူ့ယောက်ျားက ငမူးကောင် လေးတစ်ယောက်ပါကွာ.. အမြူးနေတတ်တယ်.. နို့ပေမင့်လို သူမက ကျွန်ခိုင်းထားတဲ့သူ့ယောက်ျားအလုပ်တွေကိုသူမလုပ်ပေးနိုင်တယ်။ အားကိုးလောက်တယ်လေ.. ပြီးတော့ အချိန်အားတိုင်း တောထဲဝင်တာပဲ.. အမဲပစ်တော့တာပဲ.. အဲတစ်ခုတော့ရှိတယ်.. ကျွန်တို့မိသားစု တွက် သူက ရိက္ခာစိုရှာပေးတယ်လေ၊ ကျွန်တို့အိမ်မယ် ရိက္ခာစိုပြတ် တယ်ဆိုတာမရှိရလေအောင် သူရှာပေးနိုင်တယ်.. အဲဒီတစ်ခုတော့ သူကောင်းကောင်းတာဝန်ယူနိုင်တယ်၊ ပြီးတော့ သူတို့က ကျွန် သဘောကိုသိတာကြောင့် ကျွန်ရဲ့ လက်ရင်းတပည့်ကြီးလို ဖြစ်နေရတာ ပေါ့..ဟဲ့..ဟဲ့..”

“ကဲ..ကဲ.. ခင်ဗျားတို့တွေ နားကြံချေဦး.. ကျွန်လဲ ခဏ တပြုတ်နားလိုက်ဦးမယ်၊ လိုတာရှိ သူတို့ကိုပြောလေ.. ဟုတ်ပြီလား”

လူကြီးက သို့ပြောပြီး အိမ်ရှေ့ခန်းမှ အတွင်းခန်းသို့ ဝင်သွား လေတော့၏။

သူဝင်သွားသည်နှင့် အိမ်ခန်းအတွင်းမှ

“ဟာ..ဆရာကြီး နားမယ်လား.. အိမ်မယ်လား.. လာ..”

လာ.. သည်မယ်.. အိပ်ပါ.. မဟုတ်တာလူကြီးရယ်.. သက်သောင့်
 သက်သာ အိပ်စမ်းပါ.. ဆရာကြီးရဲ့ ညေသည်တွေကို ကျွန်မ တာဝန်ယူ
 ပါတယ်.. ဆရာကြီး သာ စိတ်ချလက်ချနားပါ.. အိပ်ပါ.. ဟင်း..
 ဟင်း.. ဘာမှ အားမနာပါနဲ့ ဆရာကြီးရယ်.. သူ့အိပ်ယာမယ် ဆရာ
 ကြီးအိပ်ပါ.. ရပါတယ်.. သူက ဆရာကြီးရဲ့ လက်ရင်းတပည့်ကြီးပဲ
 ဟာ.. ဟင်း.. ဟင်း.. ”

သို့အသံကြောင့် ကျွန်တော် အံ့သြမိသေးတော့၏။ ဘယ်လို
 ကြီးပါလိမ့်.. သူများအိပ်ယာတွင်ဝင်အိပ်လေသည်ပဲ။

ပြီးတော့ ရွာတွင်းသွားလာနေသည့်ကိစ္စလေးကို ပင်ပန်းလွန်း
 သည်ဟု လူကြီးထင်နေသည်လား.. ဝိုးကျရွှေကိုယ်များဖြစ်နေသည်
 လား.. လူကြီးက သန်သန်မာမာ တောင့်တောင့်တင်းတင်း..။

သို့ကျွန်တော်တွေးတောနေစဉ်
 “စားကြပါရင်.. စားပါ.. ဘာမှ အားမနာပါနဲ့.. ”

သို့အသံနှင့်အတူ အိမ်ရှိ အမျိုးသမီးကြီး ကျွန်တော်တို့ထံ
 ရောက်လာချေ၏။

သူ့နောက်တွင် မိန်းမပျိုများပါလာလေ၏။ သူတို့တွင်
 စားစရာသီးနှံ မျိုးစုံပါလာကြ၏။

အလှူပယ်ဟု ပြောရခိုမည်။

“ကျုပ်အမျိုးသားတောထဲသွားတယ်ဆိုပေမယ့် သည်မယ် ဘာမှ
 လိုလေသေးမရှိဖြစ်ရပါ့မယ်..။ ကျုပ်တို့က ဆရာကြီးရဲ့ တပည့်ရင်းတွေ
 ပါရင်..။ ဘာမှ အားမနာနဲ့ စားကြချေ.. ”

ထိုအမျိုးသမီးကသို့ပြောပြီး သူ့နောက်လိုက်အမျိုးသမီးများကို
 မျက်စိပြဘာတွေပြောသည်မသိ သူမတို့အနီးလုံးက ခေါင်းဆတ်ညိတ်

နာခံကြချေ၏။

“ကဲ . . ကဲ . . ကျုပ်ဆရာကြီးကို ညဉ့်ခံရဦးမယ် . . ရှင်တို့ အာမနာနဲ့နော် . . အိပ်ချင်တယ် နားချင်တယ်ဆို ကြိုက်တဲ့နေရာမယ် သက်သောင့်သက်သာ နေလို့ရတယ်၊ လိုအပ်တာရှိလျှင် သူတို့လုပ်ပေး လိမ့်မယ် . .”

ထိုအမျိုးသမီးက သို့ပြောသလို လူကြီးဝင်သွားသည် အခန်း တွင် ဝင်သွားလေတော့၏။ သူမ၏ ပုံပန်းသဏ္ဍန်က လွန်စွာ မြူးကြွ နေသည်ပင် . .။

လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကျွန်တော်ကြည့်လိုက်၏။ လင်းမြင့်လှိုင်က သူ့ဝသီအတိုင်း သွားတက်လေးပေါ်ရုံပြုပြုလာချေတော့၏။ ပြီး

“ကိုပိုက် ဘာတွေမှ တွေးမနေနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့သာ လာစားချေဗျာ . . .”

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်ထံသို့ သွားလိုက်ချေဟော့၏။ မြင့်ဆွေ၊ မြင့်မောင်တို့သည် အမျိုးသမီးများနှင့် အရောတဝင် ရယ်မောစကားပြောဆို သစ်သီးတို့ကို စားသောက်နေ ချေတော့၏။ ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် သစ်သီးမျိုးစုံကြားမှ ငှက်ပျောသီးတို့ကို အခွံခွာစားလိုက်ကြချေတော့၏။

“ကိုပိုက် ဘယ်လိုလဲ . .”

ငှက်ပျောသီးစားနေစဉ် လင်းမြင့်လှိုင်က သို့မေးလာသဖြင့် ကျွန်တော် ဘာပြောရမှန်းမသိဖြစ်သွားရချေ၏။ ဘာသဘောနှင့် မေးတာ ပါလိမ့် . .။ ကျွန်တော် နားမလည်ဖြစ်နေသည်ကို သိဟန်တူသော လင်းမြင့်လှိုင်က

“အော် . . ကျွန်တော်မေးတာက သည်တစ်ခုလေးက

www.burmeseclassic.com

သည်လောက် စားစရာတွေရတာထူးဆန်းမနေဘူးလား..”

သို့ဆိုလေမှ

“အင်း.. ဟုတ်တယ်ကိုလင်း.. အင်မတန်စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတယ်ဗျာ.. ကျွန်တော်စိတ်ဝင်စားတာ မျောက်ကောင်လိုလူ ကိစ္စ၊ သူတို့ သူ့ကို ဘာလုပ်မလဲမသိဘူး..။ ငြိတော့ သည်လူထူးဆန်း မျောက်ကောင်လိုအူရတာလဲဗျာ . . နောက် တခြားဘယ်သူ မှ သူ့လိုအော်တာ မတွေ့မိဘူး.. မကြားဘူး..။ ကျွန်တော်တို့တွေ မျောက်လူတို့ တဲခု ရောက်လာပြီထင်တယ်.. မဟုတ်လောက်ပေဘူး ဗျာ..”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်က ပြုံးပြလှာချေပြီး

“သူတို့ အတတ်နိုင်ဆုံး ဖုံးကွယ်နေကြတာဖြစ်မယ်”

“ဘာရယ်..”

“အော် . သည်နေရာကမျောက်လူတဲခုဖြစ်နိုင်ပါတယ် . . ကျွန်တော်တို့ရောက်လာတော့ သူတို့ရဲ့ မူရင်သဏ္ဍန်ကို ဖုံးကွယ်နေထိုင် ကြတာဖြစ်မယ်လို့ ပြောတာပါ..”

“နို့ဆိုတော့ ကိုလင်းပြောချင်တာ သည်တဲခုက မျောက်လူတွေ တဲခုအမှန်ပဲလို့ပေါ့ ဟုတ်လား..”

“ကျွန်တော်ထင်တာလောက်ပါဗျာ.. သေချာပြောလို့ မရသေး ပါဘူး..”

“သည်တော့ ကိုလင်းဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူးလဲ..”

“ဘာစိတ်ကူးမလဲ ကျွန်ကတော့ ကျွန်ကို သတ်ဖြတ်ဖို့ ကြိုးစားတဲ့သူတွေကို ပြန်ပြီး ကလဲစားချေရမှာပဲ..”

သို့အသံနှင့်အတူ မြင့်ဆွေတစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့နား

“မျောက်လုံလူတို့နှင့် လူလိမျောက်ကောင်”

ရောက်လာလေ၏။ သူ့နားတွင် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် ပါလာချေ၏။
မြင့်ဆွေစကားကြောင့် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် ထိတ်လန့်သွားပုံရချေ၏။

“ခင်ဗျားစကားကို ပြန်ပြင်ပြောစမ်းပါ။ ပြီးတော့ တိုးတိုးတိတ်
တိတ် ပြောပါဗျာ..”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလိုက်ချေတော့၏။

“အေးဗျာ.. ကျုပ်ကလည်း သူတို့ကို မကြေမနပ်နိုင်သေးလို့
ပါ.. ကဲပါလေ.. ကျုပ်ကို သူတို့က တစ်နေရာခေါ်သွားကြမလို့တဲ့..
အံ့ဩစရာတစ်ခုရှိတယ်.. နို့ကြောင့် ကျုပ်လိုက်သွားမယ်လို့ လာပြော
တာ..”

သို့ဆိုတော့ လင်းမြင့်လှိုင်က သူတို့နှစ်ယောက်ကို စေ့စေ့ကြည့်
လိုက်ချေပြီး

“သတိထားနေ.. သတိထားသွား... သတိထားစား..”

သို့ တိုညှင်းသောလေသံဖြင့် မြင့်ဆွေကို ပြောလိုက်လေတော့
သည်။

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်တို့အနားမှ မြင့်ဆွေသည် ထိုအမျိုး
သမီးနှစ်ယောက်နှင့်အတူ ကျွန်တော်တို့အနားမှ ထသွားလေတော့၏။

သို့မှ မကြာလိုက် မြင့်မောင်ကြီး အနားရောက်လာလေ၏။

“ဘာလဲ.. ခင်ဗျားလဲ.. သူတို့နောက်လိုက်သွားမှာ လား..”

မြင့်မောင်ကြီးနောက်မှ ကပ်ပါလာသည့် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်
ကိုကြည့်ကာ ကျွန်တော်က မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ချေ၏။

“ဟာ.. ဘာများလဲလို့ ဘယ်မှလိုက်မသွားပါဘူး.. သူတို့က
သူတို့ကို သူတို့ဆရာကြီးက မှာထားလို့ပါတဲ့.. ကျွန်တော် တို့ကို လိုလေ
သေးမခိုဉ်းညှိခံဖိုက်စွဲပုံရှိပါတယ်တဲ့.. အဲ.. ပျက်ကွက်ခဲ့လျှင်ဖြင့် သူတို့ကို

www.burmeseclassic.com

ဆရာကြီးက သေလုမျှော့ပါးရိုက်နက်ပါလိမ့်မယ်တဲ့ . . နို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့အတွက် အတတ်နိုင်ဆုံး ညှော်ဝတ်ပြုဖို့နေကြတာဗျာ..”

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော့်နောက်ပါးနှင့် လင်းမြင့်လှိုင်နောက်ပါး ရို အမျိုးသမီးတို့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ချေပြီး..။”

“ညည်းတို့ကော အဲ့လိုလား..” မေးလိုက်ချေ၏။

သူမတို့က ပြုံး၍ပြုလာချေ၏။ စကားတော့ဖြင့် မပြောကြပါ

ချေ..။

“ကဲ..ကဲ.. ညည်းတို့ သက်သာသလိုနေပါ.. ငါတို့တွက် သည်လောက်ဆို လုံလောက်ပါပြီ.. ငါတို့ မင်းတို့လူကြီးပြန်ထွက်လာလျှင် သွားကြတော့မှာပါ.. ရပါပြီ..”

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော့်နောက်ပါးမှ အံ့မျိုးသမီးနှစ်ယောက်မှ တစ်ယောက်က

“လူကြီးသည်မယ် အိပ်လိမ့်မယ်.. ရှင်တို့ သူ့ကို စောင့်ရလိမ့် မယ်..”

“ဟင်”

“အို”

ဘယ်လိုပါလိမ့်..။ ကျွန်တော်တို့ကို ဘာမှ မပြောပါကလား။

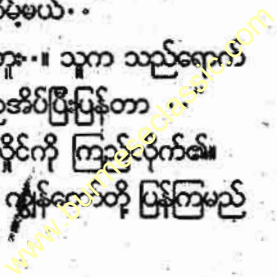
သို့ကြောင့်

“မဖြစ်နိုင်ဘူး.. သူပြန်ထွက်လာလိမ့်မယ်..”

“သူထွက်လာမယ်ဆိုတာမဖြစ်နိုင်ပါဘူး..။ သူက သည်ရောက်မှ ပြီးလျှင် အေးအေးဆေးဆေး တညအိပ်ပြီးပြန်တာ ..”

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကြည့်လိုက်၏။

ကျွန်တော့်သဘောမှာ သူမပါလည်း ကျွန်တော်တို့ ပြန်ကြမည်

ဖြစ်၏။ သို့ဆိုတော့ လင်းမြင့်လှိုင်က

“ဟုတ်ပြီလေ.. ခဏတော့ စောင့်ကြည့်တာပေါ့.. ပြန်ထွက်
မလာလျှင် ကျွန်တော်တို့သွားကြတာပေါ့.. မြင့်ဆွေလည်း ပြန်ရောက်
မလာသေးဘူးလေ..”

သို့ကြောင့် ကျွန်တော် နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်ရချေတော့၏။

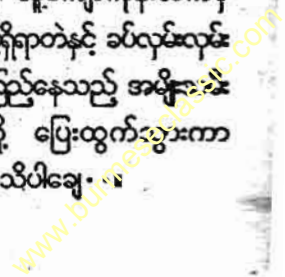
လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် အဖန်ရှည်လေးသောက်ရင်း
စကားစမြည်းပြောနေကြ၏။ ကျွန်တော်တို့ကို ညှဉ်ခံဝတ်ပြုရန်ဆိုသည့်
အမျိုးသမီးတို့သည်လည်း ကျွန်တော်တို့က သူတို့အား အရေးမထား
ကိုယ်ဘာသာ သီးသန့်နေကြသည်ကြောင့် သူတို့က ခပ်လှမ်းလှမ်း
တဲထောင့်လေးတွင် ထိုင်နေကြချေ၏။ သို့ပေမည်လို့ ကျွန်တော်တို့
နှစ်ယောက်ကို မျက်ခြေမပြတ် ကြည့်နေကြလေ၏။ သို့ပေမည် ကျွန်တော်
တို့ ဇိုအပ်သည်ကို ဖြည့်ဆီးပေးရန် အသင့်အနေအထားဖြင့်နေကြခြင်း
သာဖြစ်ချိမ့်မည်။

သို့ရှိစဉ်

“ဟာ ဟိုမယ်.. ဦးကတုံးပြန်လာပြီ..”

တစ်ယောက်သော အမျိုးသမီးက ပြောလေသဖြင့် ကျွန်တော်
နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်က လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

အသားမည်းမည်း၊ ဝဝ၊ မျက်ခုံးမွှေးထူထူ၊ မျက်လုံးပြူးပြူး
ဦးပြည့်ကတုံးနှင့် လူကြီးတစ်ယောက်သည် သူ့ကျောကုန်းထက်မှ
ဂျီကောင်သေကိုထမ်းပို့လာချေ၏။ ကျွန်တော်တို့ရှိရာတဲနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း
နေရာအရောက်တွင် ကျွန်တော်တို့ကို စောင့်ကြည့်နေသည့် အမျိုးသမီး
များမှ တစ်ယောက်သောသူက တဲပြင်သို့ ပြေးထွက်သွားကာ
ကတုံးဆိုသူကို ဘာတွေ ပြောနေလေသည်မသိပါချေ..”

သည်တွင် ကတုံးဆိုသောလူကြီးသည် သူထမ်းပိုးလာသော
ဂျီကောင်ကို မြေပြင်သို့ ပစ်ချလိုက်ကာ ကျွန်တော်တို့ထံ လျှောက်
လာလေ၏။

ဘယ်လိုပါလိမ့်။ ကျွန်တော်တို့အား ဒုက္ခပေးလာမည့် ပုံပါက
လား။ သူ့လက်တဲတွင်လည်း လုံ့ရှည်တစ်ချောင်း ဆုပ်ကိုင်လာ၏။
သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်က နံဘေးရှိ သေနတ်ကို ဆုတ်ကိုင်လိုက်သည်
တွင်

“ကိုပိုက်။ မလုပ်နဲ့ သေနတ်ကို မကိုင်နဲ့။”

“အလို ကိုလင်း။ ဟိုမယ်။ ကျွန်တော်တို့ဆီ ပြေးလာနေပြီ
လေ။ သူ့လာနေပုံက ရန်သူကို တိုက်ခိုက်တော့မဲ့ဟန်ဗျ။ နို့ကြောင့်
လိုရမယ်ရ သေနတ်ကိုင်ထားမလိုပါဗျာ။”

“အဲလိုလည်းမဟုတ်လောက်ဘူး။ ကိုပိုက်ရဲ့ ခဏစောင့်ကြည့်
ပါဦး။ သူ့လျှောက်လာတာ ကျွန်တော်တို့ဆီ မဟုတ်လောက်ဘူးဗျ။”

ကျွန်တော်တို့ပြောနေစဉ်

“ဝုန်း”

ဘုရားရေး တဲပေါ် ခုတ်တက်လာပါကောလား။ သို့ဆိုတော့
ကျွန်တော်က သေနတ်ကို လင်းမြင့်လှိုင် ခွင့်မပြုပေမင့် လိုအပ်သော
လုံခြုံရေးအရ သူ့ရပေမည်မဟုတ်ပါကလား။

သို့ပေမင့်လို့

“ဟာ။”

“ဟင်။”

ကတုံးသည် ကျွန်တော်တို့ကို တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်ပြီး လူကြီး
ဝင်သွားသော အခန်းတွင် ဝင်သွားလေတော့၏။

“မျှော်လင့်လို့တို့နှင့် လှူလို့မျှော်ကောင့်”

အလိုလေးဗျာ.. ဘာများ ဖြစ်လာဦးမှာပါလိမ့်..။

သို့အတွေးနှင့် ကျွန်တော်စောင့်ကြည့်နေစဉ်.. လူကြီးအခန်း
တွင်းမှ သတ်ပုတ် ရိုက်သံများ ကြားရချေတော့၏။

“ဟာ.. လုပ်ပါဦး.. လုပ်ပါဦး.. ဘာဖြစ်တာလဲ မသိဘူး..”

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်သည် လူကြီးဝင်သွားသော အခန်း
တွင် ဘာတွေဖြစ်နေသည်ကိုလည်း သိလိုသည်ကြောင့် သေနတ်ကို
ဆွဲထသွားလိုက်ပေမည် လူကြီးဝင်သွားသော အခန်းသို့ မသွားသင့်သည်ကို
သိလေခြင်းကြောင့် အပေါက်ဝမှနေ၍ အခန်းတွင်း လှမ်းကဲကြည့်
လိုက်၏။

“အလိုလေးဗျာ..”

လူကြီးနှင့် ကတုံးဆိုသူတို့ သတ်ပုတ်နေကြပါပြီကော
လား..။

လူကြီးနှင့် ဝင်သွားသောအမျိုးသမီးသည် အခန်းထောင့်တွင်
ရိုရိုလေးထိုင်နေချေ၏။ ကြောက်လန့်နေပုံပင်..

“ဟိတ်လူတွေ .. ဘာဖြစ်နေကြတာတုန်း...”

သဲကြီးမဲကြီး သတ်ပုတ်နေကြသည်ကြောင့် ကျွန်တော်သည်
အခန်းတွင်းဝင်လိုက်ကာ သူတို့ သတ်ပုတ်နေခြင်းကို ရပ်တန့်စေလေ
တော့မှ

“ဟိတ်.. ဟိတ်.. ဟိတ်ကောင်တွေ ဘယ်ရောက်နေလဲ..”

တိုက်ပွဲကိုသာရပ်လိုက်သော်လည်း လူကြီးက တဲဖြင့်သို့
ထွက်ကာ သို့လှမ်းအော်လေသည်ကြောင့် ပိန်ရှည်ရှည် လှုပ်ရှားသွား
သည် ကျွန်တော်တို့နား ရောက်လာလေတော့၏။

“ဆရာကြီး.. ဘာဖြစ်လို့လဲ..”

www.burmeseclassic.com

“ဟိုကောင်...ငါ့ကို ပြဿနာရှာတယ်...”

သို့ဆိုတော့ ထိုပိန်ပိန်ရှည်ရှည်လူသုံးယောက်က ကျွန်တော် တို့ကို ကျော်၍ ကတုံးကို စူးစူးဝါးဝါးကြည့်နေကြချေတော့၏။

“မင်း...သည်ကနေ မြန်မြန်ထွက်လာချေ... ငါလာခေါ်ရမလား မင်းဘာသာမင်းလာမလား...”

သို့ဆိုတော့ မဆိုးပါကလားဟု တွက်လိုက်ပေမင်း...

ကတုံးသည် မပြောမဆိုပင် သူ၏ လုံ့ရှည်ဖြင့် ထိုလူကို ပြေးထိုးလေတော့၏။ ပိန်ရှည်ရှည်လူ အဝိုက်မိသွားသည်လား။ သူ့ကိုယ် နှိုက်က မစွမ်းသည်ကြောင့်လာတော့ မသိပါချေ။ ကတုံး၏ လုံ့ဖျားသည် သူ၏ ရင်ဝသို့ စူးဝင်သွားချေတော့၏။

“အား...”

ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် နောက်ပြန်လဲကျသွားတော့၏။ သို့ဆို တော့ ကတုံးသည် တဲမှ ထွက်ပြေးသွားချေတော့၏။

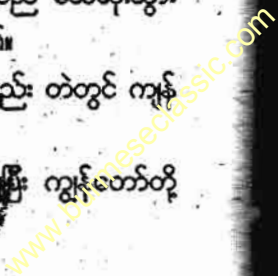
လုံ့ဖြင့် အထိုးခံရသူသည် အသက်စီပိန်ချုပ်သွားလေတော့၏။

“မင်းတို့တွေ သည်ကောင်အလောင်းကို ယူသွား... သုဿန် ထဲ ပစ်ထားခဲ့ပြီး တောကျီးစာကျွေးလိုက်... အေးမင်းတို့နှစ်ယောက် တ ပြေးသွားတဲ့ကတုံးကို မိအောင်လိုက်ဖမ်းကြချေ... ငါ့သူ့ကို အရှင်လိုချင်တယ်... ကြားတယ်လား...”

သို့ဆိုတော့လည်း လူအိုကြီးဟုထင်ရသူသည် သေဆုံးသွား သူ့ကို ထမ်းပိုးကာ တဲပြင်သို့ ထွက်သွားကြတော့၏။

သူတို့ထွက်သွားသည်တွင် ကျွန်တော်တို့ချည်း တဲတွင် ကျန် ရစ်ခဲ့လေတော့၏။

လူကြီးသည် အခန်းပြင်သို့ ထွက်လာချေပြီး ကျွန်တော်တို့

“မျောက်လံလူတို့နှင့် လူလံမျောက်ကောင်”

နှစ်ယောက်ကို ကြည့်၍

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး . . . သည်လောက်ကလေးဖြစ်နေကြပါ”
ပြောလေသဖြင့် သဘောကျမိလေတော့၏။

“သည်ကောင် ကတုံးကလူဆိုး . . . ကျုပ်သူ့ကို ဘယ်လိုမှ
ကယ်တင်နိုင်လိမ့်မယ်မထင်ဘူး။ ကြည့်လေ သူ့ဇနီးငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့
သနားပါတယ် . . . သည်ကောင် သောက်စားမှူးယစ်ပြီး မိန်းမမှန်း
ဘာမှန်းမသိ နို့စို့ခွံမှူးနေတော့တာပဲ . . . သည်လိုဝန်ကန်မြေလေးကောင်
ကို သတ်ပစ်ဖို့ကောင်းတယ် . . .”

သို့ ကြိမ်းဝါးလိုက်ပြီးနောက် . . .

“ကဲ ကဲ . . . ခင်ဗျားတို့လဲ စိတ်အနောက်အယုက်ဖြစ်သွားရပြီ
ပေါ့ . . . နို့ဆိုတော့ သည်လိုလုပ် . . .”

“ခင်ဗျားတို့ပြန်လိုက်ကြတော့ . . . ကျုပ်တော့ သည်အမှုကို
ရှင်းပေးရမှာပဲ . . .”

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့သည် ဖိုးကျိုင်းတုတ်ဖြစ်သွားရတော့
၏။

“ကိုပိုက် . . . ကျွန်တော်တို့ သွားလို့မဖြစ်သေးဘူး . . . ဘာလို့လဲ
ဆိုတော့ မြင့်ဆွေပြန်မရောက်သေးဘူးလေ . . .”

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ထိုင်နေရုံသာရှိတော့သည်ပေါ့ . . .”

လူကြီးက ကျွန်တော်တို့ကိုကြည့်ပြီး

“နို့ဖြင့်လည်း စောင့်ကြည့်ပေါ့ဗျာ . . . ကျုပ်တော့ သူနဲ့ဆွေးနွေး
စရာတွေရှိတယ် . . .”

သို့ဆိုလျက် လူကြီးသည် အိပ်ခန်းတွင်ပြန်ဝင်သွားချေတော့
၏။

www.burmeseclassic.com

“ကိုပိုက်...သူ့ကို ဘယ်လိုထင်လဲ...”

ကျွန်တော်ကို မေးလာလေ၏။

“ကြာကူလီတစ်ယောက်လို့ မြင်တယ်...ဘယ်နှယ်ဗျာ...
လင်သားမရှိတုန်း အခန်းထဲလည်းဝင်တယ်။ လင်သားရောက်လာတော့
လည်း သူ့ကို ဂရုမစိုက်တဲ့ပုံပေပဲဗျ...ပြီးတော့ လင်သားဖြစ်သူကို
(ကတုံးကိုဆိုလိုခြင်းဖြစ်၏)လည်း ပြဿနာရှာတယ်လေ... ဘယ်လို
လူကြီးလဲ မသိဘူး...”

“ဟား...ဟား...ဟား... ဘယ်လိုလူကို လူကြီးလို့ ခေါ်နေကြ
တာတုန်း...”

သို့အသံနှင့်အတူ လူတစ်ယောက်ကျွန်တော်တို့နား ရောက်လာ
လေ၏။

“ဘယ်သူပါလဲ...”

ကျွန်တော်က ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးမေးလိုက်၏။

“ကျွန်ုပ်ဘယ်သူလဲ သိချင်လား...”

ထိုသူက ပြန်မေးလာ၏။ ပြီးလေမှ ကျွန်တော်တို့ကို ဧည့်ခံရ
မည်ဆိုသည် အမျိုးသမီးဘက်လှည့်လိုက်ကာ

“ဟိတ် ညည်းငါ့ဘယ်သူဆိုတာ ပြောလိုက်စမ်း...”

သို့ပြောပြီး ခြံပြင်သို့ ပြန်ပြေးထွက်သွားပြန်လေ၏။

“ညည်းတို့သိတယ်ထင်တယ်... ပြောစမ်း သူက ဘယ်သူလဲ
ဘာလဲ... မှန်မှန်ပြောစမ်း...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ...”

“သူ့နာမည်ဖိုးလှဒင်တဲ့...သည်ရွာမယ် လူကြီးက သူတစ်
ယောက်ပဲကြောက်တယ်... အဲ နို့ပေမင့်...”

အဖိုးသမီးက သို့ပြောပြီး တံခါးသို့ ပြန်ကြည့်လိုက်ချေ၏။ သူမထိတ်လန့်ဖွယ်မြင်လိုက်သည်ထင်၏။ လွန်မင်းစွာ ထိတ်လန့်သွားရာ ချေ၏။ သို့ကြောင့် မည်သို့ဖြစ်နေသည်သိလိုသဖြင့် သူမလှမ်းကဲကြည့် ရာသို့ ကြည့်လိုက်ချေ၏။

“ဟင်”

ဖိုးလှဒင်ဆိုသူပြန်ရောက်လာပါကလား...။ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။ သူ့မြင်သည်နှင့် ကောင်မလေးဘာကြောင့် ကြောက်နေပါလိမ့်...။

ကျွန်တော်က သူ့အား ဘယ်တွက်ပြန်ရောက်ရပါသနည်းရယ် လို့ မေးချင်ပေမည် သူက ကျွန်တော်တို့အား သူ့အကြောင်း ရှင်းပြနေ သည်ကောင်မလေးနားသွားလိုက်ကာ...

“ဖြန်း”

“ဟင်”

“ဟာ”

ဘယ်လိုပါလိမ့်... ကောင်မလေးကို အသားလွတ်ရိုက်လာ ပါကလား...။

“မင်း... ငါ့နာမည်ပဲပြောလိုက်လေ... ဘာလို့ မဆိုတာတွေ ပြောဖို့ စဉ်းစားလိုက်တာလဲ...”

“ဟာ”

“ဟင်”

အလိုလေးဗျာ... အံ့ဖွယ်ပင်ကောင်းသေးတော့၏။ ကောင်မလေးအတွင်းစိတ်ကို သူ့ဘယ်လိုသိနေပါလိမ့်...။

လင်းမြင့်လှိုင်ကတော့မူ

“ခင်ဗျား အဝေးကြီးရောက်သွားမှ ပြန်လာတာဟာ ဘယ်လို

ကြောင့်လဲဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ကို ရှင်းပြနိုင်မလား ..”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်အမေးကြောင့် အံ့ဩတကြီးဖြစ်သွားရလေ
တော့၏။ အာဂ လင်းမြင့်လှိုင်ပါကလား...။

လင်းမြင့်လှိုင်တော့ ပြဿနာတက်ပြီဟု ထင်လိုက်ပေမင့်..

“ကျုပ်က အဝေးကြီးက ပြန်လှည့်လာတာမဟုတ်ဘူး ..။

ဟိုရှေ့က သစ်ပင်ပေါ်မှာရှိတာ သူမကို စိတ်မချလို ချောင်းမြောင်းနေတာ
ပေါ့ကွ... အေး... ငါက သူမအတွင်းစိတ်လဲ သိချင်တယ်လေ ..။

နို့ကြောင့် ငါကြည့်နေတာ သူပါးစပ်လှုပ်တာနဲ့ ဘာပြောချင်တယ်ဆို
တာ သိတာပေါ့... နို့ကြောင့် ခုလို ရောက်လာရပြန်တော့ ငါ့မယ်
အပြစ်မရှိလောက်ပါဘူးနော်... ဟုတ်ပြီလား...”

“ဟုတ်ပါတယ်... နို့ပေမင့် တစ်ခုပြောချင်တယ်... မိန်းမတွေ
ကို ပါးရိုက်၊ ရိုက်ပုတ်၊ ကန်ကျောက်တယ်ဆိုတာ မကောင်းပါဘူး။
ပြောစရာရှိ ပါးစပ်နဲ့ပဲပြောပေါ့ဗျာ... ယောက်ျားဆိုတာ အဲလိုမျိုး ဖြစ်ရ
မှာ...”

သို့ဆိုတော့ သူသည် ကျွန်တော့်အား ပြုံး၍ ကြည့်လာချေ၏။

“ကြိုက်သွားပြီ... နို့ပေမင့် သည်ကောင်ကို အလွတ်ပေးလို
မရဘူး...”

သို့အသံနှင့်လူကြီး ကျွန်တော်တို့နားရောက်လာလေ၏။

သို့ပေမင့်လို ဖိုးလှဒင်သည် လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားတော့၏။

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ...”

“သူ့ဘာသာသွားပါစေ... သူ့အကြောင်းပြောတာကြိုက်လို့
ဖြစ်မပေါ့... နို့ကြောင့် အဲလိုလုပ်ပြီး သွားတာဖြစ်နဲ့...”

လူကြီးကို လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော် အံ့သြမိသေးတော့၏။

သို့ကား ကျွန်တော်အထင်ဖြစ်၏။ တကယ်တမ်းမူ လင်းမြင့်လှိုင် ကျွန်တော်အား အသာနေရန် မျက်စိပုံပြုလေသဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင် သို့ ပြောလိုက်ခြင်းသည် အကြောင်းထူးရှိလိမ့်မည်ဟု တွေးလိုက်မိချေ၏။

လူကြီးကတော့မူ လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကြည့်ပြီး

“မင်းဘယ်လိုထင်လဲ...သည်မယ် အမျိုးသမီးကို ယောက်ျား လေးက ပါးရိုက်ပြီး ထွက်သွားတာကို ငါတို့ ယောက်ျားတွေရှိလျက် လက်ပိုက်ကြည်နေရမှာလား...။ နို့ဆိုလျှင် ငါနဲဘေးက မိန်းကလေး ရဲ့ လုံခြုံမှုကိုတောင် ငါမပေးနိုင်လျှင် ငါလူကြီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဘယ်လိုနေရမှာလဲ...”

သို့ပြောလာသည်ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်က

“ဟုတ်ပါတယ်... ပြန်စဉ်းစားကြည့်လျှင် နှစ်ဦးနှစ်ဖက် မှားတာ

ပါ...”

သို့ ပြောလေသည်တွင် လူကြီးက ဒေါသထွက်သွားလေပြီး

“ဘာကွ... သည်မိန်းကလေးက ဘာမှားလို့လဲ...”

“သူ့ဘာလို့ တပါးသူအကြောင်းပြောရတာလဲ...”

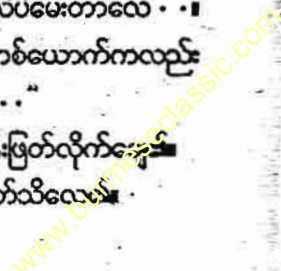
“နို့ကတော့ မင်းတို့ မေးလို့မဟုတ်လား...”

“ကျွန်တော်တို့မေးတာ သူ ဘယ်သူလဲပဲမေးတာလေ...။

သူ့ဘယ်လိုလူစားလဲလို့မေးတာမဟုတ်ဘူး... ဟိုတစ်ယောက်ကလည်း သူ့မှာမည်ပဲပြောလိုက်လို့ပြောခဲ့တာလေ... သူက...”

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့စကားကို တန်လန်းဖြတ်လိုက်၍

လင်းမြင့်လှိုင်ဘာပြောမည်ကို ကျွန်တော်သိလေ၏။

“သူက လျှာရှည်ပြီး လျှောက်ပြောတာကိုး . . .” ဆိုသည် စကားမှလွဲ၍ အခြားမဖြစ်နိုင်သည်ကိုး . . .။ သို့ပေမင်္ဂ လင်းမြင့်လှိုင်က သူ့စကားကွဲသွားမည်စိုး၍ တပိုင်းတလက်စ စကားကို ရပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်တော့၏။

“သူက ဘာဖြစ်လဲ ကဲ ပြောစမ်း . . . ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း . . . ပြော စမ်းကွာ . . .”

လူကြီးကလဲ ဘာဆက်ပြောမည်ကို သိသည်ဖြစ်၍ ဒေါသ ထွက်ကာ လင်းမြင့်လှိုင်အား စူးစူးရဲရဲ ကြည့်ပြောလာတော့၏။

အခြေအနေ တင်းမာလာချေပြီ ဖြစ်သည်ကြောင့်

“ကဲပါ . . . တော်ကြပါတော့ . . . ကျွန်တော်တို့ ဘာဆက်လုပ်မလဲပဲ ပြောကြတာပေါ့ . . .”

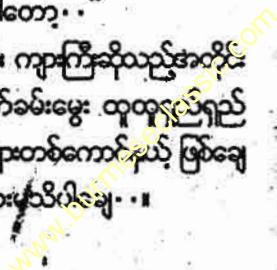
သို့ ကျွန်တော်က ကြားဝင်ပြောလိုက်၏။

“ဘာမှ ဆက်လုပ်စရာမလိုဘူး . . . မင်းတို့သည်ကနေ သွားကြ တော့ . . . ငါသည်တဲစုလူကြီးပဲ . . . သည် ကောင့်ကို ငါအလွတ် မပေးနိုင်ဘူး . . . ဟိတ် ကျားကြီး . . . လာစမ်း . . . သူတို့ကို ရွာပြင်ပြန်ထွက် ခိုင်းတော့ကွာ . . .”

လူကြီးက သို့ပြောပြီး ထွက်သွားလေ၏။ ကတုံးဝန်းသည်နှင့် အမျိုးသမီးများသည်လည်း သူ့နောက်လိုက်သွားကြတော့၏။

“ကဲ . . . ကဲ . . . ခင်ဗျားတို့ ပြန်ကြပါတော့ . . .”

ကျားကြီးဆိုသူက သို့ပြောလာလေ၏။ ကျားကြီးဆိုသည်အတိုင်း သူ၏ မျက်နှာသည် တင်းမာလွန်းလှ၏။ နှုတ်ခမ်းမွှေး ထူထူလှည့်ရှည် ရှိချေ၏။ သူ၏ ခန္ဓကိုယ်အခိုးအစာသည် ကျားတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ဖြစ်ချေ ၏။ သို့ကြောင့် ကျားကြီးဟုဆိုလေသည်လား ဟုသိပါချေ . . .။

“မင်းလုပ်ရောဂိုတာသွားလုပ်ပါ။ နို့မဟုတ် မင်းလူကြီးနောက်
ထိုက်သွားပါ။ ငါတို့ဘာသာသွားမယ်။”

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့အေးဆေးစွာပြောပြီး ကျွန်တော်တို့အား
ချောက်ရိပ်ပြု၍ ရေမှ ဦးဆောင်ထွက်သွားလေတော့၏။

လမ်းတွင် ကျွန်တော်က

“ကိုလင်း .. ကျွန်တော်တို့ ဘယ်သွားကြမလဲ ..” မေးလိုက်

“ဖိုးလှဒင်နဲ့ ကတုံးတို့နောက် လိုက်ကြမယ် ..”

“ဟင် .. ဘာလို့လဲ .. နို့ဆိုလျှင်ဖြင့် လူကြီးတို့နဲ့ ထိတ်တိုက်
တွေ့နိုင်တယ်လေ .. လုပ်မနေပါနဲ့ကိုလင်းရယ် .. ကျွန်တော်တို့ဘာ
သာ အဲဒီပစ်သွားကြတာပေါ့ ..”

သို့ဆိုတော့ လင်းမြင့်လှိုင်က

“ဘာလဲကိုပိုက် .. မျောက်လူတွေကို မေ့သွားပြီလား ..”

သို့ဆိုတော့မှ ကျွန်တော်မျောက်လူတို့ကို သတိရလိုက်တော့၏။
ထိုစဉ်ပြောတယ် ကျွန်တော်တို့ ဝက်လူးမြောင်တစ်ဖက်ဆင်းလိုက်လျှင်
မျောက်လူတို့နေတဲ့နေရာ ရောက်နိုင်တယ်ဆို .. နို့ဆိုတော့ အဲလိုပဲ
သွားကြမလား ..”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

“သွားကြမယ်လေ ..”

“ဟင်း ဟင်း .. အဲလိုလုပ်ပါ ကိုလင်းရယ် .. ဘာလို့များ

ထိုစဉ်နဲ့ ဖိုးလှဒင်ကိုတွေ့ချင်ရတာတုန်း .. သူ့ဘာသာသူတို့ လူကြီးနဲ့
အတူတူပဲလိမ့်မယ် .. ခုလို ကိုလင်း ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်တာကို ဝမ်းသာပါ
အော်ရ ..”

သို့ ကျွန်တော်က ပြောသည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က သူ့သံ အတိုင်း သွားတက်လေးပေါ်ရုံ ပြုံးပြလိုက်ချေပြီး...။

“ကျွန်တော် ခုသွားမယ်လမ်းကလည်း ကတုံးနဲ့ ဖိုးလှဒင်တို့ တွေ့နိုင်မယ်လမ်းမို့လို့ပေါ့ဗျာ ..”

“ဟင်”

“ဟာ”

“အို”

ကျွန်တော်လင်းမြင့်လှိုင်ကို နားမလည်နိုင်ပါကလား...။ ဘယ်လို တွေ့ စိတ်ကူးစိတ်သန်းရနေလေသည်မသိပါချေ...။

“ကဲ...လာကြချေဗျာ...ရေတကြောလေးကျလျှင် နားပြီး စားကြသောက်ကြတာပေါ့...”

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့သည် လင်းမြင့်လှိုင်ဦးဆောင်ရာ နောက်လိုက်ခဲ့ကြတော့၏။ လမ်းတွင် မြင့်ဆွေနှင့်တွေ့သဖြင့် အကျိုး အကြောင်းပြောပြကာ ခေါ်သွားလိုက်၏။ ကျွန်တော်တို့သည် တောင်ကြောနှစ်ခုကို ဆင်းတက်ပြုလုပ်ပြီးနောက် ပျဉ်းမတောလေးတစ်ခု သို့ ရောက်လာလေ၏။

ပျဉ်းမတောလေးတွင် ချောင်းလေး တစ်ခုတွေ့ကြရတော့၏။

“ကိုမြင့်မောင်ကြီးသိလား... ဒါဘာချောင်းလဲ...”

လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလေ၏။

“ပြောတတ်ပေဘူးဗျာ...”

မြင့်မောင်ကြီးက သို့ပြောလေ၏။ လင်းမြင့်လှိုင်သည် ထိုရေဦး ချောင်းလေးကို ကြည့်နေချေပြီး

www.burmeseclassic.com

“သည်ချောင်းအတိုင်း ဆန်တက်သွားကြတာပေါ့..”

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့သည် ထိုချောင်းလေးအတိုင်း ဆန်
တက်သွားကြလေတော့၏။ သို့မှ

“အာဂု..အာဂု..အာဂု..”

စမ်းချောင်းနား ခပ်လှမ်းလှမ်းတောင်ကြောပေါ်မှ သို့ဆိုသလို
မျောက်ကောင်တို့သည် အစုလိုက်အော်သံကြောင့် လှမ်းကဲကြည့်လိုက်၏။

သို့အသံသည် အရေအတွက် နည်းမည်မဟုတ်သည်ကို ကြည့်
ခြင်းအားဖြင့် တနေရာသို့ တစ်စုတစ်ဝေးတည်းသွားနေသည့် အသံ
ဖြစ်ချေ၏။

“သည်ကောင်တွေ အရေးတကြီး ဘယ်သွားကြတာလဲ မသိဘူး

ဗု..”

“သူတို့ကို ရန်သူကလိုက်လို့ ပြေးကြတာမဟုတ်လား..”

ကျွန်တော်က လူတတ်ကြီးလုပ်မေးလိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က ခေါင်းကို ခါယမ်းပြလာချေပြီး

“သေချာနားထောင်လေဗျာ.. ညာသံပေးပြီး တစ်စုံတစ်
ထောက်နောက် လိုက်နေသံမဟုတ်ပေဘူးလား..”

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်နားစွင့်လိုက်၏။ တကယ်တော့
ထင်းမြင့်လှိုင်ပြောသလို ဖြစ်နိုင်လေသည်များလား..။

“ကျွန်တော်တို့တွေ အဲဒီနောက်လိုက်ကြလျှင် မကောင်းပေ
ဘူးလား..”

“ကောင်းတယ်လေ.. နို့ဖြင့် မနားကြတော့ဘူးလား..”

မြင့်မောင်က ဆာလောင်နေပြီဖြစ်ချိန်မည်။ သို့ပြောလာလေ

သဖြင့်

“မြင့်လည်း သူတို့နဲ့ နီးတဲ့တောင်ကြောပေါ်တက်လိုက်ကြတာပေါ့... ပြီးမှ စီစဉ်တာပေါ့...”

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့သည် ချောင်းကမ်းပေါ်တက်လိုက်ပြီး တောင်ကြောအခြေသို့ သွားလိုက်ကြ၏။ ထိုတောင်ကြောသို့ တက်မည့် လုပ်လေပြီးမှ လင်းမြင့်လှိုင်က

“ဟုတ်ပြီ... ကျွန်တော်တို့ သည်တောင်ကြောအတိုင်း မလိုက်ဘူး... ရှေ့ကတောင်ကြောကနေ သွားကြတာပေါ့... ကျွန်တော်အထက် သည်တောင်ကြောက ရှေ့တောင်ကြောနဲ့ တစ်ဆက်တည်း ဖြစ်နိုင်တယ်... နို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ သူတို့ရှေ့တောင် ကြိုရောက်သွားနိုင်တယ်”

လင်းမြင့်လှိုင်ပြောသလိုပင်... ကျွန်တော်တို့ မငြင်းမဆန် လုပ်လိုက်ကြချေတော့၏။

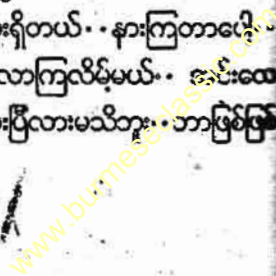
သို့ဆိုတော့ လင်းမြင့်လှိုင်၊ မြင့်ဆွေ၊ မြင့်မောင်နှင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုတောင်ကြောပေါ်သို့ ရောက်သွားကြတော့၏။

တောင်ကြောပေါ်တွင် မြက်ရိုင်းပင်နှင့် ဝါးသန်းပင်ပေါက်လေးများရှိချေ၏။ သစ်ပင်ကြီးရှိသည်ဆိုငြား ခပ်ကြဲကြဲဖြစ်၏။

အောက်ခြေတွင် ထိကရုံးကဲ့သို့ ဆူးပင်ငယ်လေးများ ရှိချေ၏။ ကျွန်တော်တို့သည် ဝါးသန်းနှင့်မြက်ရိုင်းတောကို ဖြတ်ကျော်ကာ အလယ်လမ်းအတိုင်း ဆက်လျှောက်ခဲ့ကြသည်တွင်...။

“ဟိုရှေ့မယ် မြေကွက်လပ်လေးရှိတယ်... နားကြတာပေါ့... ကျုပ်အာပင် သူတို့ ရှေ့ကလမ်းအတိုင်း လာကြလိမ့်မယ်... ဇင်းထေ နို့မှမဟုတ် သူတို့ သည်ကိုဖြတ်ကျော်သွားပြီလားမသိဘူး... ဘာဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တို့နားဖို့လိုတယ်လေ...”

သို့ဆိုတော့ မြင့်မောင်က

“ကျွန်တော် ဟိုနားသည်နား စားစရာသွားရာကြည့်ဦးမယ်”
သို့ဆိုလျက် ထွက်သွားချေတော့၏။

“ကျုပ်လဲ လိုက်ခဲ့မယ်..”

မြင့်ဆွေကပါ မြင့်မောင်နောက်လိုက်သွားချေ၏။

ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် သစ်ပင်အောက်ခြေကို
ရှင်းလိုက်ကြပြီး ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်တော့၏။

သို့မှမကြာမီအချိန်ကလေးတွင်

“ဒိန်း”

မြင့်မောင်တို့ထွက်သွားရာဘက်မှ သေနတ်သံကြောင့် သူတို့
ဝေးဝေးလံလံ မသွားရသေးဘဲ သားကောင်တွေလိုက်ပြီဟု တွက်မိလိုက်
ချေတော့၏။

ကျွန်တော်တွက်ထားသလိုပင် မြင့်မောင်ကြီးနှင့် မြင့်ဆွေ
ပြန်ရောက်လာကြချေ၏။ သူတို့လက်ထဲတွင် ဖွတ်ကြီးတစ်ကောင်ပါလာ
၏။ ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး ကြေမွနေခြင်းအားဖြင့် ဦးခေါင်းကို ချိန်ရွယ်ပစ်
လေခြင်းဟု ဆိုလိုရပေတော့၏။

မြင့်ဆွေက ဖွတ်ကောင်ကို အသားဖျက်ရန် ကြောအစပ်သို့
လျှောက်သွားလေ၏။ မြင့်မောင်က ထင်းခြောက်များ စုဆောင်းကောက်
နေချေ၏။ သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်သည်လည်း မြင့်မောင်ကို ကူညီလိုက်
တော့သဖြင့် ထင်းမီးပုံတွင် လိုအပ်သော ထင်းခြောက်များကို
မကြာလိုက်သောအချိန်တွင် ရရှိလိုက်ကြချေတော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင်တစ်ယောက် သစ်ပင်ကျောမှ မိုန်းနေချေးဘာ

၏။

“ကိုလင်း.. နေမကောင်းဘူးလား..”

ကျွန်တော်က သူ့နားသွားထိုင်ကာ မေးလိုက်၏။

“ကောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော်စဉ်းစားနေတာ။”

“ဘာကိုလဲ။”

“ပျောက်လူတွေနဲ့ ဟိုတဲစုလူကြီးအကြောင်းပေါ့။”

“ဘယ်လိုလဲ။”

“အော်။ သူတို့ ပတ်သက်မှု ရှိနိုင်ပါ့မလားလို့ပေါ့။”

“နို့ကတော့။ ပျောက်လူတို့နဲ့တွေ့လျှင် ရှင်းသွားမှာပါ။ ကံကိုလင်း။ ကျွန်တော်ရေသွားချိုးမလို့ လိုက်မလား။”

“ဘယ်သွားချိုးမှာလဲ။” လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလေ၏။

“ကျွန်တော်တို့ လာခဲ့တဲ့ ချောင်းလေးဆီပဲပေါ့။”

“မဝေးလွန်းဘူးလား။”

သို့မေးလာသည့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကျွန်တော်က ပြုံးပြလိုက်ချေပြီး တောင်ခြေအစပ်သို့ သွားလိုက်ကာ။

“ဟိုမယ် ချောင်းမဟုတ်လား။ နီးနီးလေးပါ။”

“အလိုလေးဗျာ။ ဟုတ်ပါရဲ့။ ချောင်းကမ်းသည်ဘက်ကို ကွေ့လာတာပဲ။ သည်အောက်ကို ဆင်းလိုက်တာနဲ့ ချောင်းကို ရောက်နေပြီပဲ။ နို့ဖြင့် ကျွန်တော်လဲ လိုက်ခဲ့မယ်ဗျာ။”

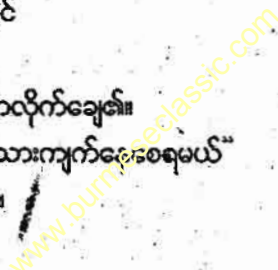
သို့ဆိုတော့ လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ရေချိုးရန် အလိုတူ ချောင်းသို့ သွားလိုက်ကြသည်တွင်

“လိုက်ခဲ့ကြဦးမလား။”

မြင့်မောင်နှင့် မြင့်ဆွေတို့ကို ပြောလိုက်ချေ၏။

“သွားကြပါ။ ပြန်လာလျှင် ဖွတ်သားကျက်စေရမယ်”

မြင့်ဆွေက ပြုံးပြပြောလာလေ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် တောင်ကြောအောက်သို့
ခက်ခက်ခဲခဲတွယ်ဆင်းခဲ့ကြ၏။ လမ်းကောင်းကို လိုက်ရှာဆင်းမည်ဆို
ပါလျှင် ချောင်းနှင့် ဝေးသွားမည်စိုးရိမ်၍ ဖြစ်ချေ၏။

သို့ဆင်းသွားသည်ဆိုရာ၌ ကျွန်တော်တို့က အပြန်သက်သာစေ
ရန် ဓါးဖြင့် လမ်းဖောက်ခုတ်၍ ဆင်းသွားကြခြင်းဖြစ်တော့၏။

သို့မှ ကျွန်တော်တို့သည် တောင်ကြောအောက်သို့ ရောက်ခဲ့
ကြပေ၏။ တောင်ကြောတွင် သစ်ပင်ချုံပုပ်နွယ်ပင်များ ရှုတ်ထွေးစွာ
ရှိချေ၏။

“ကျွန်တော်တို့ အဆင်းလမ်း မှားလာပြီဗျာ..”

“ဟင်.. နို့ဖြင့် ချောင်းကိုမရောက်ဘူးပေါ့..”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

“အဲလိုဟုတ်ဘူး.. ကျွန်တော်ပြောတာ မှားသွားတာ .
အဆင်းလမ်း မဟုတ်ခဲ့တာကြောင့် အောက်ပေါင်းရှုတ်တံကြားက တော
တိုးသွားရဦးမှာကြောင့်ပါ..။ မှားတော့မမှားပါဘူး.. ရေစပ်တောင်
ရောက်နေကြပြီပဲ..”

သို့လည်း အဟုတ်သားကလား..

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ချုံပုပ်နွယ်ပင် ဆူးခြံတို့ကို
ခုတ်ထွင်းရှင်းလင်းခဲ့ရာမှ ချောင်းစပ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြတော့၏။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် ချောင်းရှိရာသို့ ခပ်သွက်သွက်
ခြေလှမ်းဖြင့် သွားလိုက်ကြသည်တွင်မတော့..

“ဟာ”

“ဟင်”

ချောင်းရေထဲတွင် လူတစ်ယောက် မှောက်ခံ၍ လဲနေသည်

ကြောင့် ကမန်းကတန်းသွားကာ ထိုသူအားပွေ့ထူလိုက်၏။

“ဟာ”

“ကိုလင်းသူက ဖိုးလှဒင်မဟုတ်လား..”

“အေးဗျာ.. ဘယ်လိုဖြစ်ရတာပါလိမ့်.. သူ့မျက်နှာမှာလဲ ကုတ်ခြစ်ခံရတဲ့ ဒဏ်ရာတွေနဲ့ဗျာ.. မေ့နေတာဖြစ်မယ်..”

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ပြောလည်းပြော။ ဖိုးလှဒင်အားလည်း သတိရလာစေရန် ရေဖြင့် မျက်နှာကို ပက်ဖျန်းပါးကို လက်ဝါးဖြင့် ညင်ညင်သာသာပုတ်ခတ်နေသည်ကြားမှ ဖိုးလှဒင်သတိရလာတော့၏။ သတိရရခြင်း ..

“ဟို..ဟိုမယ်လေ.. မျောက်ကောင်”

မျက်လုံးပြူး.. မျက်ဆံပြူးဖြင့် ပြောလာချေ၏။ သို့ကြောင့် “ဘာလဲ.. ခင်ဗျားကို မျောက်ကောင်က ကုတ်ခြစ်သွားတာလား” ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

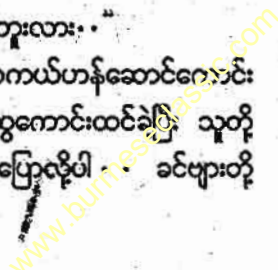
“မျောက်ကောင်ဆိုတာ.. တိရိစ္ဆာန်မျောက်မဟုတ်ဘူး.. လူဗျာ သူက ကတုံး.. ခင်ဗျားတို့သိသလားမသိဘူး..”

“..” လူကြီးခေါ်သွားတဲ့ ဟိုတဲရအိမ်က လူကိုပြောတာလား” လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်”

“ခင်ဗျားနဲ့သူက မိတ်ဖက်မဟုတ်ဘူးလား..”

“ဟုတ်တယ်.. နို့ပေမင့် သူက တကယ်ဟန်ဆောင်ကောင်း တယ်ဗျာ.. ကျွန်တော်က သူ့ကို မိတ်ဆွေကောင်းထင်ခဲ့ပြီး သူတို့ လူကြီးကိုတောင်သွားတွေ့ခဲ့တာ.. သူ့ကိုစွဲပြောလို့ပါ.. ခင်ဗျားတို့ ရှိနေပါတယ်..”

“ဟုတ်တယ်.. သိတယ်.. ခင်ဗျားနဲ့လူကြီးက တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အမြင်မကြည့်ဘူးမဟုတ်လား.. ကျွန်တော်တို့ နားထည် ပါတယ်.. ခုဖြစ်တဲ့ကိစ္စကို အသေးစိတ်ပြောပြနိုင်မလား ..”

သို့ဆိုတော့ ဖိုးလှဒင်က ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အား စေ့စေ့ ကြည့်လာချေပြီး

“ခင်ဗျားတို့လူကြီးနဲ့ မိတ်ဆွေတွေ မဟုတ်ဘူးလား..”
မေးလာလေ၏။

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့က မျောက်လူတို့နှင့် ပတ်သက်၍ စုံစမ်းလိုက်နေကြပုံ၊ ဝက်လူးမြောင်တောင်ခြေက သူတို့တစ်စုရောက်လာ ပုံကို ပြောပြလိုက်ချေ၏။

“ဟုတ်ပြီ.. သိပြီ.. နိုဆိုတော့.. ကျုပ်အားလုံးကို ဖွင့်ပြောလို ရပြီဗျာ.. ခင်ဗျားတို့ကို ယုံလိုက်မယ် ဟုတ်လား..”

“စိတ်ချပါဗျာ.. ပြောမှာပြောပါ.. ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ သိချင်တာ တစ်ခုရှိတယ်.. အမှန်အတိုင်း မချွင်းမချန်ပြောပြနော်”
သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလိုက်ချေ၏။

“နိုဆိုတော့ ကျုပ်နဲ့ ကတုံးပတ်သက်မှုကို အလျင်ပြောရမယ် ပြီးမှ ကျုပ်အခုလို ဘာကြောင့်ဖြစ်ရတယ်ဆိုတာပြောတာပေါ့..”

“ဟုတ်ပါပြီ.. နို့ဖြင့် သည်လိုလုပ် ကျွန်တော်တို့ရှေ့တောင်ကြော လေးမယ် စခန်းချကြမယ်.. အဲဒီမယ် မိတ်ဆွေနှစ်ယောက် ကျန်ခဲ့တယ်.. ကျွန်တော်တို့ ရေချိုးထွက်လာကြတာ ခင်ဗျားလဲ ဘာမှ စားရလေအံ့ မပေါ်ဘူး.. သည်တော့ သည်လိုလုပ်ရေချိုးပြီးသွားကြမယ် လိုက်ခဲ့ ချေဗျာ..”

သို့ဖြင့် ဖိုးလှဒင်တစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့နှင့် ပါလာချေ၏။

ဖွတ်ကောင်ကိုမျှကာစားလိုက်ကြ၏ဆိုရာတွင် ဝိစကီသောက်
ရင်း အမြည်းလုပ်လိုက်ခြင်းသာဖြစ်ချေ၏။

သူပြောမည်စကားမပြောမီ -

သူတို့နှစ်ယောက်ကကောဟု မေးလာလေ၏။

“ဘာမှ မပူနဲ့ ကျွန်တော်တို့ မိတ်ဆွေရင်းတွေပဲ၊ သည်ကို
တူတူလာခဲ့ကြတာ..”

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ပေမည်..

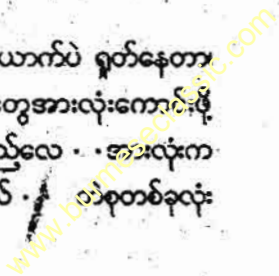
“ဟိုတစ်ယောက်က မဖြစ်နိုင်ဘူး..”

သူသည် လူပါးတစ်ယောက်ဖြစ်ချေ၏။ မြင့်ဆွေကိုကြည့်၍
ပြောလာခြင်းဖြစ်၏။ သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်က မြင့်ဆွေ ကျွန်တော်တို့နှင့်
လမ်းတွင် ဆုံ၍ လိုက်လာပုံ.. သူဦးဆောင်ခေါ်လာသဖြင့် လူကြီးတို့
တဲစုရောက်ခဲ့ကြရာမှ မျောက်လူနှင့် သူ့အဆင်မပြေသဖြင့် မျောက်လူတို့
နေရာကို လမ်းပြလိုက်လာပုံပြောပြလိုက်လေမှ သူနှင့် ကတုံးပတ်သက်
ပုံကို ပြောပြလာချေတော့သည်။

x x x x x

လူကြီးအုပ်ချုပ်သော တဲစုလေးတွင် အားလုံးက လူကြီးကို
တရိုတသေ လေးလေးစားစား ဆက်ဆံကြပေမည် ဖိုးလုဒင် တစ်
ယောက်ကတော့မှ လုံးဝသိပ္ပံမှုခြင်းမရှိပါချေ.. လူကြီးက ဝဆိုလျှင်
သူက ဝိလုပ်သူဖြစ်ချေ၏။ သို့ကြောင့်လည်း

“ဝါးခုတ်တဲစုမယ် သည်ကောင်တစ်ယောက်ပဲ ရှုတ်နေတာ
ဘယ်လိုကောင်လဲမသိဘူး.. ။ ငါတဲစုလူတွေအားလုံးကောင်းဖို့
ငါလုပ်နေတာကို သူမသိဘူးပဲ.. ခုလည်းကြည့်လေ.. အားလုံးက
ငါပြောသလိုလုပ်တယ်.. ငါခိုင်းသလိုလုပ်တယ်.. ဝါးခုတ်တဲစုလုံး

လိုလိုလားလား သစ်ပင်တက်ကျွမ်းကျင်ကြတယ်လေ... နွယ်ကြီးနို့သွား
လာတက်ကြတယ်... ငါတို့ တဲစုက လူတွေ သာမန်လူတွေနဲ့ မတူတော့
ဘူး... နို့ကလည်း အတတ်ပညာတစ်ခုပဲ... မဟုတ်လား...။ ပြီးတော့
လူသားအချင်းချင်းတောင် လှည့်စားနိုင်ကြတယ်။ ငါတို့ကို မမြင်ကြပဲ
အသံသာ ကြားရမယ်ဆိုလျှင် ငါတို့ကို လူတွေက မျောက်တွေလိုပဲ
ထင်ကြမှာလေ...”

သို့ တဲစုလူကြီးက ပြောတတ်၏။ လူသားစင်စစ်ကနေ
မျောက်ဖြစ်ခြင်းလို ဖိုးလှဒင်က ခံယူထား၏။

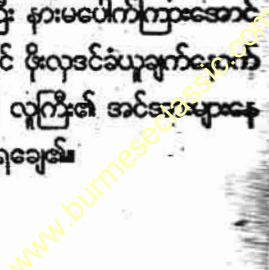
“ဘယ်နှယ်ကွာ မျောက်တကောင်ကို လူလိုပြုမှုနေထိုင်တတ်
အောင် သင်လျှင်ဟုတ်သေး... ခုဟာက ပြောင်းပြန် လူကို မျောက်လို
ဖြစ်အောင် ပြန်သင်တာပဲ...”

“သူ ဘာသဘောနဲ့ လုပ်သလဲဆိုတာ ငါသိပါတယ်ကွာ”

ဖိုးလှဒင်ကလည်းသို့နယ် လူကြီး၏ သဘောတရားနှင့်
ပတ်သက်၍ ပြောတတ်၏။ သို့ဆိုတော့ အချို့သော တဲစုနေလူတို့သည်
ဖိုးလှဒင်ကို ခေါင်းထဲထည့်တွက်လာကြ၏။

“သူပြောတာလဲ ဟုတ်တယ်ကွ... နိမ့်ရာကနေ မြင့်ရာကို
တက်တာသာဘာဝကျတယ်လေ... မြင့်ရာကနေ နိမ့်ရာဆင်းတာကြတော့
မဟုတ်သေးပါဘူး...”

သို့ဆိုသလို အချို့ကလည်း လူကြီး နားမပေါက်ကြားအောင်
တီးတိုးပြောလာတတ်ကြချေ၏။ ပြောရပါလျှင် ဖိုးလှဒင်ခံယူချက်ပေးလျက်
လိုက်လိုသူတွေ အတော်များများရှိကြပေမည် လူကြီး၏ အင်အားများနေ
သည်ကြောင့် ငြိမ်သက်စွာ ခေါင်းငုံ့နေကြရချေ၏။

ထိုသည်ကလည်း ကတုံးကြောပျံဖြစ်ချေ၏။ ကတုံးသည် လူကြီး၏ လက်ရင်းတပည့်ကြီးဖြစ်ချေ၏။

သို့ကြောင့်လည်း လူကြီးကွယ်ရာတွင်သာမက ကတုံး၏ ကွယ်ရာတွင်သာပြောကြခြင်းဖြစ်၏။

ကတုံးသိသွားလို့ကတော့ လူကြီးနားပေါက်ပြီသာမှတ် . . သို့ကလည်း ထိုသို့ပြောသောသူတို့သည် ထိုနေ့မှ မကြာသော အချိန်တွင် အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် လူလောကမှ ထွက်သွားရချေတော့၏။

သို့ဆိုတော့ တဲစုနေလူတို့သည် လူကြီးကို ထူးဆန်းသော လူကြီးဟု သတ်မှတ်လာကြတော့၏။

“လူကြီးအကြောင်း မကောင်းမပြောနဲ့ကွ . . ပြောတဲ့လူက ကြာကြာမနေရတော့ဘူး . . သည်လူကြီးက ငါတို့ထက် ပါဝါမြင့်လွန်းတာ ဖြစ်မယ်ကွ . . ”

ဘယ်တွက်မှ သို့ပြောလာကြသည်မှာ ထိုအတင်းပြောသူတို့သည် တောတောင်ထဲတွင် သားရဲကိုက်ခံရ၍ လည်းကောင်း၊ မြွေကိုက်ခံရ၍လည်းကောင်း၊ သစ်ပင်ပေါ်မှ ပြုတ်ကျ၍လည်းကောင်း၊ သေဆုံးကြရလေခြင်းကြောင့် ဖြစ်ချေ၏။ သို့ဆိုတော့

“ဟိတ်လူကြီးက ငါတို့ထက် ပါဝါမြင့်တယ် . . သူ့အတင်းပြောတဲ့သူ ဥပေစ္စေတကကံထိုက်ပြီး သေရတာချည်းကွ . . ”

သို့ကြောင့် လူကြီးက -

“ငါက ခွင့်လွှတ်ပေမည် သက်ဆိုင်ရာတွေက ခွင့်မလွှတ်ကြတော့ ငါလည်း မတတ်နိုင်ဘူးကွာ . . စိတ်မကောင်းပါဘူး . . အေး ငါ့ဘဝပေးနိုင်တာက သူ့အသုတမြေချတဲ့ကိစ္စတွေတော့ ငါ့နှုတ်ပေးနိုင်တယ်”

www.burmeseclassic.com

သို့ လူကြီးသည် စိတ်မကောင်းဖြစ်ဟန်ဖြင့် ပြောလာတတ်လေ၏။

“မင်းတို့တွေ ငါပြောသလိုလုပ် ငါပြောသလိုနေ မင်းတို့တွက် ငါ အားလုံးတာဝန်ယူတယ်..”

သို့ဆိုတော့ တဲခုနေလူတို့သည် လူကြီးပြီးလျှင် ပြီးတတ်ကြရ၏။ လူကြီးခိုင်းလျှင် လုပ်ကြရတော့၏။ လူကြီးပြောလျှင် နားထောင်ကြရချေ တော့၏။

“ငါတို့တွေ စည်းလုံးညီညွတ်ဖို့လိုတယ်..” ဆိုပြီး လူကြီးက အားလုံးကို တစ်စုတစ်ဝေးတည်း နေစေ၏။ သွားစရာလာစရာရှိလျှင် ကတုံးမှတဆင့် တင်ပြရ၏။ လူကြီးခွင့်ပြုမိန့်ရမှ သွားရ၏။

နိစ္စဒူဝ စားဝတ်နေရေးတွက် ကိုယ်ကျွမ်းကျင်ရာလုပ်ကိုင် ရှာဖွေ ကြရသော်လည်း ရရှိလာသည်ကို လူကြီးအား အကုန်အပ်ရ၏။ ဆိုပါစို့ မုဆိုးတစ်ယောက် အမဲရလာလျှင် လူကြီးကို ပေးရ၏။ သီးနှံစိုက်ပျိုး သူက စိုက်ပျိုး၍ ဖြစ်ထွန်းသီးနှံတို့ကို လူကြီးအားပေးရ၏။ ကိုယ်စီ ဝမ်းစာရှာဖွေ၍ ရလာလျှင် လူကြီးအား အပ်ရ၏။ သို့မှ လူကြီးက

ကတုံးကို ဦးစီးစေ၍ နိစ္စဒူဝ စားရေးသောက်ရေးအတွက် ချက်စေ၏။ သို့ဆိုတော့ ကတုံးက တဲနေလူစုမှ လူတွေဖြင့် အိုးကြီး ချက်ပြတ်လေ၏။ ပြီးလျှင် တဲခုနေ လူတို့ တစုတဝေးတည်း စားသောက် ကြရ၏။ သို့ဆိုတော့ အစားကြီးသူ အစားသေးသူမခွဲခြား ပုံစံဖြင့် စားကြရ ၏။ သို့ဆိုတော့

မုဆိုးတစ်ယောက်မကြေမနပ်ဖြစ်ခဲ့၏။

“ဘယ်နှယ်ကွာ.. ငါ ဂျီတစ်ကောင်လုံးဖမ်းရတာကိုး.. ဂျီပာစ လေးတစ်တုံးသာစားရတယ်.. အကုသိုလ်အလုပ်နဲ့ ဝမ်းစာရှာဖွေတာ ကိုယ်ကြီးစားသလောက် အနစ်နာခံသလောက် မစားရဘူးကွာ..”

ကတံးနဲ့ လူကြီးတို့ကတော့ ဗိုက်ကားအောင် စားရတယ် နို့တော့
မတရားဘူး..”

သို့ပြောခဲ့သည်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်နောက်ကွယ်ဖြစ်ပြား
ဘယ်လိုက ဘယ်လိုဖြစ်သွားသည်မသိ

နောက်နေ့ မုဆိုးတာတီးအမဲပစ်ထွက်သည်တွင် ဝက်ပက်ခံရ၍
သေဆုံးသွားရချေ၏။

“နို့ကြောင့်ပြောတာပေါ့.. လူကြီးက လူကောင်းလေ.. ဘာလို့
အထင်လွဲမကောင်းပြောရတာလဲ.. လူကြီးက ခွင့်လွှတ်ပေးမင့် သက်ဆိုင်
ရာတွေက မနေဘူးဆိုတာ တွေ့တယ်လား.. မင်းတို့တွေ မှတ်ထား
ကြချေ.. လူကြီးအကြောင်း မကောင်းမပြောကြနဲ့ကွာ.. ဟုတ်ပြီလေ..
မင်းတို့အကျိုးအတွက် ငါပြောရတာ..”

သို့ဆိုလာချေတော့၏။

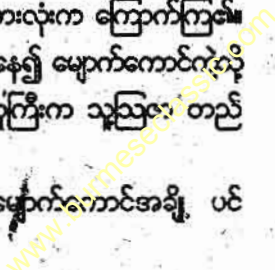
အံ့ဖို့အကောင်းသားကလား.. ဖိုးလူဒင်ပင် ဝေဝေဝါးဝါးဖြစ်
မိ၏။ သူတို့ပဲ မှန်နေသည်လား..။

သူသည်ပင်လူကြီးကို မကြေနှပ် မကောင်းပြောပေမင့် သူ
သွားသတိ၊ စားသတိ၊ အိပ်သတိ လုပ်နေရတော့၏။

သူတွက် ကံကြမ္မာဆိုးက ယနေ့တိုင်မရောက်လာသေးသဖြင့်
သူ အံ့ဩပြန်သေး၏။

သို့ဆိုသလို တဲစုတွင် လူကြီးကို အားလုံးက ကြောက်ကြ၏။
ရှိသေကြတော့၏။ သို့ကြောင့် လူသားစင်စစ်မှနေ၍ မျောက်ကောင်ကဲ့သို့
နေထိုင်ကြရချေတော့၏။ ဘယ်လိုပါလိမ့် လူကြီးက သူ့ဩဇာ တည်
မတည် စမ်းသပ်နေခြင်းများလေလား..။

သို့ထက် အံ့ဖွယ်ကောင်းသည်က မျောက်ကောင်အချို့ ပင်

လူကြီးက မျောက်တို့၏ သဘာဝနေထိုင်ခြင်း၊ ပြုမူခြင်း စားသောက်ခြင်းကို ပြောင်းလဲနိုင်ခဲ့ချေ၏။

ဆိုပါစို့ မျောက်သည် မျောက်စင်စစ်ဖြစ်ပေပြေး သူ၏ အော်ဟစ်နေသောအသံသည် မျောက်ကောင်တို့ အသံစင်စစ်မဟုတ်တော့ဘဲ လူတို့မျောက်လို တုအော်ဟစ်သည်အသံဖြစ်လာရချေတော့၏။

မျောက်ဇာတ်ပျက်၏ ဟု ပြောရပေမည်လား...။

လူကြီးသည်သာမန်စိတ်ကောဟုတ်ပါရဲ့လား...သို့ ဖိုးလုဒင်စဉ်းစားမိ၏။ မူမမှန်ဖြစ်လေသည်ကို...။

ကြည့်စမ်း၊ ငါတို့အဖေ ဟုသူ့ကို နောက်ပိုင်းခေါ်စေ၏။ သို့ဆိုတော့

ငါတို့အဖေ...ငါတို့အဖေ...ငါတို့အဖေ...ရယ်လို့ဖြစ်သွားကြ၏။ သည်တော့ ဖိုးလုဒင်တစ်ယောက် တဲစုနေလူတို့ကို သူ့လူကြီးကို နားလည်သလို သိသလို နားလည်အောင် သိလေအောင် ပြောဆို၍ မရပါတော့ချေ... သို့ဆိုတော့ သူ့တစ်ယောက်တည်း တကောင်ကြွက်လိုဖြစ်သွားရတော့၏။

သို့ဆိုတော့ သူက လူကြီးမကောင်းကြောင်း မကြေမနပ်ပြောမိပြေပြေ

“သည်ကောင် သူတစ်ယောက်အားနဲ့ ဘာအံ့တုလို့ရမှာလဲ ကွာ... ပြောစမ်းပါစေ သူပဲမော့ပြီး ပက်လက်လန်မှာ...”

သို့ လူကြီးက ပြော၏။ သည်တွင် တဲစုနေလူ တစ်ယောက်က “ငါတို့အဖေကို မံသိလို့မေးချင်တယ်...” ဟု အရေးဆိုလာ၏။

“မေးလေဗျာ...”

“သူကတော့ ဘာလို့ ငါတို့အဖေကို စော်ကားမော်ကား မဟုတ်

မမှန်ပြောပေမည် ကာလနာတိုက်မသေတာတုန်း..”

အလိုလေးဗျာ..ဟုတ်ပါရဲ့..ဟုတ်ပါရဲ့..လို့ တဲစုနေလူတို့ စဉ်းစားမိလိုက်ကြချေတော့၏။

ငါတို့အဖ ဘာများပြောမလဲ နားစွင့်နေလိုက်ကြတော့၏။ သို့ဆိုတော့..

“ဘာပြောပြော သည်ကောင်ရှိနေတာဟာ အဖရဲ့ အစွမ်းပို သထက်ပိုအောင်လုပ်သလိုဖြစ်နေလို့ပဲ.. နားလည်လား နားမလည် လျှင်ပြောပြမယ်.. သူက သည်လိုပဲ အဖကို အပုပ်ချပြောလေလေ အဖက ဘာမှမပြောပဲနေလိုက်တာဟာ သူ့ကိုယ်သူ သူ့ရဲ့မနာလိုစိတ် ကို ဖော်ပြလိုက်တာသလိုဖြစ်သွားတာပဲကွ.. ဟင်း ဟင်း..ဟင်း.. နို့ကြောင့် သူ ငါ့ကြောင့် ကာလနာမတိုက်စေချင်လို့ သက်ဆိုင်ရာတွေကို အဖကြိတ် ပြီးပြောဆိုထားရတာလေကွာ..ဟဲ..ဟဲ..ဟဲ..”

သို့ဆိုတော့ တဲစုနေလူတို့သည် လူကြီးအား ပို၍ ယုံကြည်ကိုး စားလာကြချေတော့၏။ ယခင်မကြေနှပ်သူတို့သည်ပင် ငါတို့အဖ ငါတို့အဖဟူ၍ တဖတည်းဖနေချေတော့၏။

ထိုသည်ကို ဖိုလုဒင်တစ်ယောက် နာကြည့်မြင်ပြင်းကပ်လွန်းလှ ချေတော့၏။ သို့ ပေမည် လည်း သူ့ဘာတတ်နိုင်တော့မည်နည်း..။

သို့ပေမည်လို့ ဖိုလုဒင်သည် ခုန်အုပ်တော့မည် ကျား နောက်ခြေ တလှမ်းဆုတ်သလို နေလိုက်၏။

နှုတ်က ဖွင့်ဟခြင်းမရှိတော့ဘဲ လူကြီး၏ အမှားကို စောင့်ကြည့် နေလေတော့၏။

သို့မှ တနေ့လူကြီး၏ မသမာမှုကြီးတစ်ခုကို သူ့နှုတ်ဝါးထင်ထင် မြင်လိုက်သည်ကြောင့် သူဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်သွားရတော့၏။

“ဧမျာကလီလူတို့နှင့် လူလီမျာကကောငါ”

ကံအားလျော်စွာပင် တဲစုနေလူတစ်ယောက် ဝက်ပက်ခဲရ
သေဆုံးသည်ကို သင်္ဂြိုဟ်ပေးရန် ကတုံးတာဝန်ယူရာသလို ဖိုးလုဒင်သည်
လည်း ထိုသူနှင့် ပတ်သက်နေရသဖြင့် ကတုံးနှင့် တောတောင်ထဲတွင်
နှစ်ယောက်ထပ်ဆုံ ခွင့်ရခဲ့ချေတော့၏။

သို့တောင်မှ

“တွေ့လား ဖိုးလုဒင် သည်ကောင်လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်လောက်က
ကတွတ်ချောင်းထဲမယ် လူကြီးမကောင်းကြောင်းပြောခဲ့တာကြောင့် ခုလို
ကာလနာတိုက်ခဲရတာပဲ . . .ဟင်း . . .ဟင်း . . .မင်းတောင်မှ လူကြီးက
သက်ဆိုင်ရာတွေကို တောင်းပန်ထားလို့ ကာလနာမတိုက်သေးတာကွ”
ဟု ပြောလာလေ၏။

ဖိုးလုဒင်ဒေါသထွက်သွားပေမင့် သူ၏ ဒေါသကို ထိန်းချုပ်
လိုက်နိုင်၏။ ဘယ်တွက်မှ သူလုပ်ချင်သူမှာ လူကြီးဖြစ်၏။ လူကြီး
နောက်လိုက်ကိုလုပ်လို့ သူတွက် မည်သို့အကျိုးရှိမည်မဟုတ်သလို
တဲစုနေ လူတို့အတွက်လည်း အကျိုးမရှိနိုင်သည်ကိုး . . .။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ . . .ကျေးဇူးတင်ပါတယ် . . .နို့ကြောင့်လည်း
ကျွန်တော်က သည်နောက်ပိုင်း လူကြီးမကောင်းကြောင်းပြောတာ ခင်ဗျား
တို့ကြားလို့လား . . .။ သိလို့လား . . .”

သို့မျှန်နာချိုသွေးပြောလိုက်ချေ၏။

သည်တွင် ကတုံးတစ်ယောက်မျှန်နာပြုသွားရင်းက

“အေး . . .ဖိုးလုဒင် မင်းအတော်ကလေးကို သိနားလည်လာ
ပြီပဲကွ . . . သည်လိုလုပ်ပါလား . . . မင်းငါနဲ့အတူ ငါတို့အဖ နာအယ်
ခြေဆုပ်လက်နယ်ပြုနေပါလား . . . ငါပြောပေးမယ်လေ . . . မင်းကို
ငါတို့အဖက လက်ခံမှာပါ . . .မင်းလိုရဲရင့်တဲ့သူမျိုးကို ငါတို့အဖက

သူ့အောက်မှာ ရှိစေချင်တာလေ... ငါ့ကိုပြောဖူးတယ် ..”

သို့ဆိုတော့ ဖိုးလှဒင်တစ်ယောက်ကတုံးကို ထထိုးသတ်လိုက်ချင်စိတ်ဖြစ်သွားရပေပြား သူ့အကြံနှင့်သူမို့ -

“အေးပါကွာ... ငါလဲ မင်းတို့အဖနားနေချင်ပါတယ်... အလုပ်အကျွေးပြုချင်ပါတယ်... နို့ပေမင့် ငါ့မယ် ဘာမှအစွမ်းအစရှိသေးတာမဟုတ်ဘူးလေ... ဆိုပါစို့ကွာ မင်းလို့ သားကောင်းဖမ်းတတ်တဲ့ မုဆိုးလည်းမဖြစ်သေးဘူး... နို့ကြောင်မင်းငါ့ကို မုဆိုးကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် သင်ပေးပါကွာ...”

သို့ ဖိုးလှဒင်က ပြောလိုက်ချေ၏။

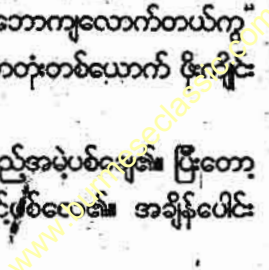
သည်တွင် ကတုံးတစ်ယောက် လွန်မင်းစွာသဘောကျသွားချေတော့၏။ ဘယ်တွက်မှ ကတုံးတစ်ယောက် မုဆိုးအလုပ်ကို လွန်မင်းစွာလုပ်လိုသူတစ်ယောက်ဖြစ်ခြင်းကြောင့်ပင်... သူ့အမဲလိုက် ဝါသနာပါသည်ကို ဖိုးလှဒင်လည်း သိထား၏။ သူ့အမဲလိုက်လိုခြင်းသည် လူကြီး၏ နှလုံးပြူးသေနတ်ကြီးကို ပစ်လိုခြင်းဖြစ်ချေ၏။

သို့ဆိုတော့ လူကြီးသည် သူ့လက်ရင်းတပည့်ရင်းကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ကြောင့် သူ့နှစ်လုံးပြူးသေနတ်ကိုပေး၍ အမဲပစ်ထွက်စေ၏။ သို့ဆိုရာတွင်

“ဟိတ်ကောင် မင်း ညအိပ်ညနေသွားချေ... ညဘက် လင့်စင်ထိုးသားရဲကောင်ပစ်ရတဲ့အရသာကို မင်းသဘောကျလောက်တယ်ကွ”

သို့နယ်ပြောလိုက်၏။ သို့ဆိုတော့ ကတုံးတစ်ယောက် ဖိုးလှဒင်တုတ်ဖြစ်သွားရတော့၏။

တနေကုန် တနေခန်း တောထဲလှည့်အမဲပစ်နေဖူး၏။ ပြီးတော့ တညှို့လင့်စင်ထိုး သားရဲကောင်ကို စောင့်ဖို့ပင်လေ၏။ အချိန်ပေါင်း

“မျှော်လင့်လို့လည်း ငါ့လို့မျှော်လင့်ကောင်”

မျှားစွာဆိုတော့ သူ့သားကောင်ကို ရအောင်ပစ်နိုင်ခဲ့၏။ မုဆိုးတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့၏။

သားကောင်ရလာလျှင်သူဝမ်းသာမိ၏။ သို့မှ သားကောင် မဟုတ်ဘဲ သားရဲကောင်ရလျှင် သူ့ကိုယ်သူ လူစွမ်းကောင်းကြီးဟု ထင်မိချေ၏။ ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်စွာ သားရဲကောင်အသေကို ထမ်းပိုးကာ တဲစုသို့ ပြန်လာရခြင်းအရသာကို သူခံစားတက်လာတော့၏။

သူတို့တဲစုနေသူတို့ကလည်း မုဆိုးကြီးတစ်ယောက် မုဆိုး ကောင်းတစ်ယောက်ဟု သတ်မှတ်လာကြတော့၏။

သို့ကလည်း

“အဖမင်းတို့ကို ပြောတယ် . . . ငါတို့တဲစုမယ် ကတုံးက အတော်ဆုံးမုဆိုးပေပဲကွ . . . နို့ကြောင့် ငါသူ့ကို သည်နှစ်လုံးပြီးသေနတ် ကို အပိုင်ပေးထားတာမဟုတ်ပေမင့် သူသဘောရှိ သူသုံးခွင့်ပြုလိုက် ပြီလေ . . .”

သို့နည်း တဲစုနေသူတို့ကို ကြေငြာခဲ့သည်မဟုတ်ပါကလား။

ယခုလည်းကြည့် သူတို့ကို အမြင်မကြည်သော ဇိုလှအင်ကပင် သူ့ကို တပည့်ခံလာရပြီဆိုတော့ ပိုလို့ပင် ဝင့်ကြွားနေချေတော့၏။ သို့ကြောင့်လည်း

“ဟာ . . . သိပ်ဖြစ်တာပေါ့ကွာ . . . ငါနက်ဖြန် . . . သဘက်ခါလောက် တောထဲသွားမယ် . . . မင်းလိုက်ခဲ့ချေ . . . သေနတ်ပစ်နည်းကော . . . သားကောင် ခြေရာခံလိုက်နည်း။ ဒီကွာ မုဆိုးတို့တတ်အပ်တဲ့ ပညာအားလုံး ဆရာ စားမချန် ပေးမယ် . . . ဟုတ်ပြီလား . . . အေး . . . မင်းလောလောလယ် စိတ်မခိုင်သေးလို့ ငါတို့အဖ လက်အောက်မှာ မလုပ်ချင်တောင် မင်းနဲ့ငါ တူတူ ငါ့စုပညာအနေနဲ့နေပါလား . . . ဟင်း . . .”

www.burmeseclassic.com

သို့ဆိုတော့ ဖိလှဒင်တစ်ယောက် ရင်မှာကြိတ်၍အံ့ကြိတ်မိ၏။
သို့ဖြား

“ဟာ..ဆရာကတုံးရယ်.. သိပ်ဟုတ်တာပေါ့.. လောလော
ဆယ် ဆရာကတုံးရဲ့ တပည့်လုပ်ကြည့်ဦးမယ်ဗျာ..ဟုတ်လား”

သို့ သူ့ရင်တွင်းမပါပေမင့် သရုပ်ပါပါပြောလိုက်ချေ၏။

သည်တော့ကာ နောက်နှစ်ပတ်လောက်တွင် ကတုံးနှင့်သူ
အတူ အမဲပစ်ထွက်ခဲ့ကြတော့၏။

ကတုံးက သူ့ကို သင်ကြားပြသလေ၏။ သူ့နာခံခဲ့ပါသည်။
ကြိတ်မိုက်ပြီးတော့ပေါ့..။

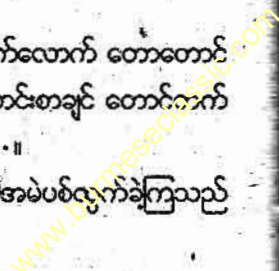
သို့မှ ညဘက်ရောက်သည်တွင်

“ငါတို့ လင့်စင်ထိုးပြီး ညဘက်သားရဲကောင် စောင့်ဖမ်းကြမယ်။
ဟိုနားက ပျဉ်းမတောလေးမယ် ဆားကျင်းရှိတယ်.. အဲဒီကို ညဘက်ဆို
သားရဲကောင်တွေ ရောက်လာနိုင်တယ်.. မုဆိုးဆိုတာ ကိုယ့်ကို
အန္တရာယ်ပေးနိုင်လောက်တဲ့ သားရဲကောင်တွေကို သတ်ဖြတ်တယ်
ဆိုတာ ကိုယ့်ကို အချိန်မရွေး အန္တရာယ်ပေးနိုင်တဲ့သားရဲကောင်ကို
ပစ်ခတ်သတ်ဖျတ်နိုင်တာ မုဆိုးလောကမှာ နာမည်ကောင်းရစေတယ်
ကွ.. မင်းကြံ့ဖူးတယ်ရှိအောင်ပေါ့”

သို့ကတုံးကပြောလေ၏။ သူ လွန်မင်းစွာ ကြွနပ်ကျေးဇူးတင်
ဟန်ပြလိုက်၏။

သို့မှ သူ ကတုံးနှင့် နှစ်ယောက် နှစ်ရက်လောက် တောတောင်
ထဲလိုက်သွားခဲ့၏။ သူ့သဘောမှာ လက်ဖက်ကောင်းစာချင် တောင်တက်
နှေးနေခြင်းဖြစ်သည်ကို ကတုံးမသိပါချေ..။

သို့မှ တတိယပတ် သုံးကြိမ်ပြောက် အမဲပစ်လွှက်ခဲ့ကြသည်

တွင် မတော့

“ဆရာကတုံးကို ကိုယ့်ဆရာမို့ ပြောစရာရှိတယ်”

သို့ သူက ခရီးစစခြင်း စကားစလိုက်၏။

“ပြောလေကွာ... တပည့်ကြီးရဲ့...”

“ဟိုလေ... ဆရာကတုံးက ကျွန်တော်ကို အမှန်ပြောပါ။
ဘယ်လိုမြင်လဲ...”

“ဟေ... မင်းဘာကိုဆိုလိုတာလဲ...”

ဖိုးလှဒင်စကားကြောင့် ကတုံးအံ့အားသင့်သွားတော့၏။

“သည်လိုပါ ဆရာကတုံးက ကျွန်တော်ကို တပည့်အရင်း
အချာလို မြင်တယ်... ပြီးတော့ ကျွန်တော် ပြောစကားကို ယုံကြည်လက်
ခံမယ်ဆိုလျှင် ဆရာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုပြောချင်လို့ပါ...”

“ဟေ”

သို့ဆိုတော့ ကတုံးစိတ်ဝင်စားသွား၏။

“တကယ်တော့ ကျွန်တော်သည်ကိစ္စကို သိတာကြာပါပြီ။
ဆရာကတုံးကိုပြောသင့်မပြောသင့် ပြီးတော့ ဆရာကတုံးက ကျွန်တော်
ပြောတာယုံပါ့မလားလို့ သံသယတွေကြောင့် မပြောဖြစ်တာပါ...”

“ဟာ... မင်းကလဲ... ပြောပါကွာ... ငါ မင်းကိုယုံပါတယ်။
ရှင်းရှင်းပြောကွာ... ငါ့မိန်းမစကားထက် မင်းစကားကိုပိုယုံတယ်ကွာ...
ဟုတ်ပြီလား...”

သို့ဆိုတော့ ဖိုးလှဒင် ကြေနပ်သွားချေတော့၏။ စိတ်တွင်
ဝမ်းသာမိချေ၏။

“ဆရာ သည်ကနေ လင်စင်မစောင့်နဲ့တော့ ကျွန်တော်တို့
အတွက်လည်း ဒီရယ်တစ်ကောင်ရထားပြီးပဲ... ပြန်ကြမယ်...”

www.burmeseclassic.com

“ဟေ...ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“ဆရာကတုံးအကျိုးအတွက်ပြန်မှာ...”

“ဟေ...ရှင်းအောင်ပြောကွာ...”

“ဆရာကတုံးအိမ်ရောက်လျှင်ပြောမယ်...”

“မင်း...ဘာတွေ သိထားလို့လဲ... အေး... ငါက မင်းသဘောပါ။ မင်းက ငါ့အယုံကြည်ရဆုံးတပည့်ကြီးပဲကွ... ဟုတ်ပြီလား... ပြန်ကြတာပေါ့...”

သို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ညမှောင်စပျိုးတွင် ရွာသို့ ပြန်ခဲ့ကြ၏။

သို့ဆိုတော့ ရွာတွင်းသို့ ညဥ့်နက်သန်းခေါင်လောက်တွင် ပြန်ရောက်ခဲ့ကြတော့၏။ သို့ဆိုတော့ ကတုံးအိမ်သို့တန်း၍ တန်းတန်းမတ်မတ် ပြန်လာခဲ့ကြသည်ဆိုပေမင့် တိုးတိတ်ညင်သာစွာ ခြံဝင်းတွင်းဝင်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။ သို့ကလည်း ဖိုးလှဒင်၏ အကြံပြုချက်ဖြင့် တိတ်တဆိတ် ပြန်ဝင်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။

“ဟင်”

သူတဲနားရောက်လုတွင် ကတုံးတစ်ယောက် ခွီဟဖြစ်သွားရ၏။ သူ့ဇနီးသည် မအိပ်သေးပါကလား...။ ဘယ်လိုကြောင့်ပါလိမ့်။ သန်းခေါင်ယံအချိန်ပဲ ရောက်ပေရော့မည်။

ပြီးတော့ သူတဲအတွင်းသူ့ဇနီးချည်းသာမဟုတ် ကျောပေးရန် နေသောသူ တစ်ယောက်ရှိချေ၏။

သူဒေါသထွက်သွားတော့၏။

လက်ထဲမှ ဓါးကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်၍ တဲအတွင်း ပြေးဝင်မည်လုပ်သည်တွင် ဖိုးလှဒင်က တားနှိုးလားလိုက်ချေ၏။

“ဆရာ...ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဖောက်ပြန်တဲ့သူတို့နှစ်ယောက်ကို သတ်မလို့

“အဲလိုလုပ်လို့မဖြစ်ဘူး...”

“ဘာလို့လဲ...”

“အဲဒီလူကို ဆရာ သေသေချာချာကြည့်ဦး...”

သည်တော့ ကတုံးသည် ငြိမ်သက်သွားပြန်ကာ ကျောပေး အနေအထားရှိနေသူကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။ သို့မှ ထိုသူသည် သူ၏ ဇနီးသည်အား ပွေဖက် နမ်းရှုံ့လိုက်ပြီး

“ငါအာဖသွာတော့မယ်...မင်းသေသေဝပ်ဝပ်နေနော်...ဟုတ်လား
•ငါအဖနဲ့ တပတ်တစ်ကြိမ်တွေ့ခွင့်ရတာပဲ... တော်ပြီပေါ့...ဟုတ်လား”

ဘုရားရေ...ကတုံးတစ်ယောက် ခေါင်းနပမ်းကြီးသွားတော့
၏။ တဆတ်ဆတ်တုန်နေလေ၏။

သူရှိသေလေးစားသူ အဖက သူ့အပေါ်စည်းဖောက်နေပါကော
လား...သူဘာလုပ်ရမည်နည်း။

သူ့အားကိုးတကြီးဖြင့် ဖိုးလုဒင်ကို ကြည့်လိုက်၏။

“သည်မယ် ကတုံး ငါရှင်းရှင်းလင်းလင်းပြောမယ်... ငါသည်
ကိစ္စကို မင်းကိုပြောချင်လို့ ငါအချိန်ယူပြီး မင်းတပည့်အနေနဲ့ နေနေခဲ့
ရတာ... မင်းရဲ့ ယုံကြည်မှုကို ငါရမဖြစ်မှာကိုး...မင်းငါ့ကို နားလည်ပါ
ကွာ... ခု ငါမင်းကို ပြောချင်တာက ဘုရားမှတ်ပြီးမင်းတို့ကိုးကွယ်နေ
တဲ့ မင်းတို့အဖဆိုတာ တကယ်တော့ ဖွတ်ကျားကြီးပါကွာ... သိပြီလား
... အေး တဲစုနေလူတွေထက် မင်းက ပိုခံစားရမှာပဲ...ငါကွာ ရှင်ရှင်
ပြောမယ်... သည်လူကြီးက လုံးဝမစွဲတဲ့လူကြီးကွာ... အသိဉာဏ်ရှိတဲ့
လူတွေကိုလည်း အသိဉာဏ်မဲ့အောင် လုပ်တယ်။ လူစင်စစ်ကနေ
တိရိစ္ဆာန်ဖြစ်အောင် လုပ်တယ်။ ပြီးတော့ သူများလားမယားကို ကြာခို

ခဲတယ်.. မင်းဇနီးတစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘူးကွ.. တခြားမိန်းမတွေကို လည်း သူ့အဲလိုပဲ ဆက်ဆံနေတာ၊ ခု .. မင်းကိုယ်တွေ့ပဲ မဟုတ်လား . သည်တော့ မင်းဘာလုပ်မလဲ..”

သည်တွင် ကတုံးတစ်ယောက် ရီဝေသော မျက်လုံးများဖြင့် ဖိုးလှဒင်ကိုကြည့်ပြီး

“ငါမင်းစေတနာကို နားလည်သလို မင်းဟာ ငါတို့ တဲစုလူ တွေရဲ့ အကျိုးကို လိုလားသူဆိုတာ လက်ခံပါတယ်ကွာ.. ငါမသိလို့ မင်းအပေါ် လွန်ခဲ့တဲ့ရက်တွေက ကျူးလွန်ခဲ့တာတွေကို ခွင့်လွှတ်ပါကွာ”

“အေးပါ.. ငါသဘောပေါက်ပါတယ်.. ငါလည်း မင်းရဲ့ ယုံကြည် မှုကိုရမှ အဲဒီလူကြီးရဲ့ ယုတ်မာတဲ့အကြံကို ဖော်ထုတ်ပြနိုင်မှာလေ.. သည်တော့ မင်းရဲ့ ကူညီမှုလိုတယ်လေကွာ.. မင်းသဘောပေါက်ပါ တယ်.. ငါတစ်ယောက်တည်းဆို.. တဲစုလူတွေကို စည်းရုံးပြောလို့ ရမှာမဟုတ်ဘူး..”

“လူကြီးရဲ့ လက်ရင်းတပည့်ကြီးဖြစ်တဲ့ မင်းပြောတာဆို တဲစုက လူတွေ လက်ခံပါလိမ့်မယ်.. မင်းသဘောပေါက်တယ်နော်..”

“ဟုတ်ပါပြီ... ငါဘာလုပ်ရမှာလဲ..”

“မင်းဘာလုပ်ချင်လဲ..”

“ငါသည်လူကြီးကိုသတ်မယ်.. ခုပဲသတ်မယ်”

“ဟင်.. အဲလိုလုပ်လို့မရဘူး.. မင်းသူ့ကို သတ်လိုက်ပေမင်. တဲစုနေလူတွေကို ဘယ်လိုမှ ကယ်တင်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး.. တဲစုနေ လူတွေကို သူက ပုံစံခွက်ချပြီးဖြစ်နေပြီလေ.. သူသေသွားလို့ မင်းပဲ ဖြစ်ဖြစ် ငါပဲဖြစ်ဖြစ် တဲစုက လူတွေအပေါ် ဩဇာလွှမ်းမိုး မဖြစ်နိုင်ဘူး တဲစု လူကြီးအဖြစ် ငါ့ကိုလည်း သူတို့လက်ခံနိုင်ကြမှာမဟုတ်ဘူး..”

သည်တော့ ငါတို့ သူ့ကို ကြီးရှည်ရှည်နဲ့ လွှတ်ထားရလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ မှ ငါတို့ ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာကို ဆုံးဖြတ်တာပေါ့ . . . ခုက မင်းသည်းခံပါကွာ . . . မင်းအခု ကြည့်လေ ငါ့မင်းကို ဘယ်လိုစည်ရုံးခဲ့လဲ . . . သိတယ်နော် . . .”

“အေးပါကွာ . . . မင်းက စိတ်ရှည်ပြီး တွေးတောကြံဆမှု ကောင်းပါတယ် . . . မင်းဆရာငါမဟုတ်ပါဘူး . . . ခုတော့ မင်းက ငါ့ဆရာ ဖြစ်သွားပါပြီ . . . မင်းပြောတာ ငါလုပ်ပါ့မယ် . . . အေး တစ်ခုပဲ . . . မင်းကိုတောင်းဆိုမယ် . . . ငါ့ဇနီးနဲ့ အဖကို အပြစ်ဒဏ်ပေးပါလို့ ငါတောင်း ဆိုချင်တယ် . . .”

“ဟုတ်ပြီလေ . . . သည်တော့ ငါမင်းကိုမေးမယ် . . . မှန်မှန်ပြော”

“ပြောလေ . . .”

“မင်း ငါ့အဖကို သုတ်သင်ပေးရမယ် . . . နို့မှ မဟုတ် ငါဘာသာ သုတ်သင်မယ် . . . မင်းခွင့်ပြုရမယ် . . . မင်းခွင့်ပြုတဲ့အချိန်ကိုပြောတာ ပါ . . .”

“ဟုတ်ပြီ . . . ကတုံး . . . ငါပြောမယ် . . . နားထောင် . . . မင်းတို့ ငါတို့က သူ့ကို တရားလက်လွှတ်သုတ်သင်လို့မရဘူး . . . ငါတို့နေတဲ့ တဲစုလေးက ခြံနဲ့ အလှမ်းဝေးတယ်ဆိုပေမယ့် ခြံကြီးရဲ့ အုပ်ချုပ်မှုလက် အောက်မှာရှိတယ်။ တဲစုလေးပဲကွာဆိုပြီး ဥပဒေမဲ့လုပ်လို့မရဘူး . . . သူ့အပြစ်ဒဏ်ပေးမယ်ဆို သူ့အပြစ်တွေ ဖော်ထုတ်ဖို့ ငါတို့က လက်ဆုပ် လက်ကိုင်ရှိရမယ် . . .”

“ဟုတ်ပြီလေ . . . နို့ဆိုတော့ အဲဒါတွေရှိပါပြီဆိုလျှင် မင်းအဖ ကို သတ်လို့ရပြီလား . . .”

“အေး”

“တကယ်လား”

www.burmeseclassic.com

“တကယ်ပေါ့ . . နို့ပေမင်း . . သုတ်သင်လို့ရတယ်ဆိုတာ .
မင်းလက်နဲ့ ငါလက်နဲ့တော့မဟုတ်ဘူးနော် . . တရားဥပဒေနဲ့ သတ်ရမှာ”

“အေး . . ငါမရှင်းဘူး . . ရှင်းအောင်ပြော . . ”

“သူ့ လူသတ်တယ်ဆိုတာငါသိတယ် . နို့ပေမင်း သက်သေ
မရှိဘူး . . ”

“မင်းက သက်သေရှာပေးနိုင်မယ်မယ်ထင်တယ် . . ”

“ဟေ့ . . မင်းဒါတွေကို မင်းဘယ်လိုလုပ်သိလဲ . . ”

“ငါကသူနဲ့မင်းကို မျက်ခြေမပြတ်ကြည့်နေတာလေ . . နို့ကလဲ
ငါသူ့ကို အမှန်းတရားကြောင့်မဟုတ်ပါဘူး . . တဲစုနေလူတွေ အကျိုး
အတွက်ပဲကွ . . သူ့ကြောင့် တဲစုနေလူတွေ လူစင်စစ်ကနေ မျောက်တွေ
လိုဖြစ်နေတာလေ . . ”

“ဟုတ်ပါပြီ . . ငါသဘောပေါက်သွားပြီ . . ”

“မင်းပြောတာ . . သူက လူသတ်သမားတစ်ယောက် တကယ်
နော် . . ”

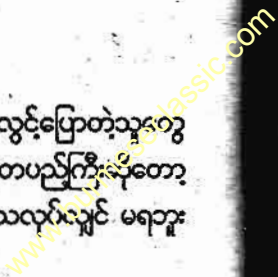
“အော် . . တကယ်ပါ . . မင်းကသာ သက်သေခိုင်ခိုင်
လုံလုံဖြစ်ဖို့ ကူညီပေးစမ်းပါ . . ”

သို့ဆိုတော့ ကတုံးသည် ဖိုးလှဒင်အား ရီဝေသောမျက်နှာဖြင့်
ကြည့်နေလေပြီ

“သက်သေက ငါကိုယ်တိုင်ပဲကွ . . ”

“ဟေ့”

“ဟုတ်တယ် . . သူ သူ့ကိုသပုတ်လေလွင့်ပြောတဲ့သူတွေ
အတင်းပြောတဲ့လူတွေကို သူသတ်ခဲ့တာ ငါက သူ့တပည့်ကြီးဆိုတော့
ငါသူ့နားအမြဲရှိတယ်လေကွာ . . နို့ကြောင့် ငါ့မျက်နှာသေလုပ်လျှင် မရဘူး
လား . . ”

သို့ဆိုတော့ ဖိုးလှဒင်တစ်ယောက် ကတုံးကိုပွေ့ကလီကောင်

“မင်းဟာ တကယ်တော့ ကိုယ်ကိုးစွန်းပြီး တဲစုနေလှတော့ကို လူတလုံး သူတလုံးဖြစ်အောင် လုပ်ပေးနိုင်မဲ့ သူပါကွာ.. မင်းသမိုင်းကို မင်းရေးတာပဲ.. ငါဝမ်းသာတယ်ကွာ..”

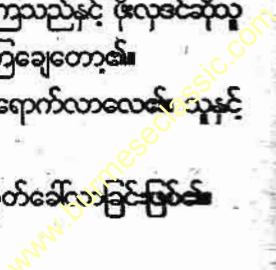
“သည်လိုနဲ့ ကတုံးနဲ့ကျွန်တော်လူကြီးကို ရင်ဆိုင်ဖို့ဆိုပြီး သွားတွေ့ခဲ့တယ်လေ။ တကယ်တမ်းကျတော့ ကတုံးက အပြောတစ်မျိုး အလုပ်တစ်မျိုးပေပဲဗျ..။ ကျွန်တော့်ကို သစ္စာဖောက်သွားတယ်။

“တိုတိုပြောရလျှင် လူကြီးအိမ်မှာ ကျွန်တော့်ကို ချည်နှောင်ထားကြတယ်။ နောက်နေ့မယ် ကျွန်တော့်ကိုသတ်ဖို့ ကတုံးကပဲ တာဝန်ယူခဲ့တယ်။ ကတုံးနဲ့အတူ လူကြီးရဲ့လက်မရွံ့နှစ်ယောက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကံကောင်းချင်တော့ သူတို့နဲ့သတ်ကွင်းမရောက်ခင်မှာ၊ လူကြီးရဲ့ လက်မရွံ့တစ်ယောက်က ကံဆိုးစွာနဲ့ တောကြီးမြွေဟောက်ကိုက်ခံရပြီး သေသွားတယ်။ သူ့ကိုစွန့်ကတုံးတို့အလုပ်များနေတုန်း ကျွန်တော်က သူတို့လက်က ထွက်ပြေးခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်ကို ကတုံးက အလွတ်မပေးဘူး။ တိုက်ခိုက်ခဲ့တယ်။ သည်ကောင် မျောက်ရိုင်းတစ်ကောင်လိုပဲဗျာ။ သူနဲ့သတ်တာမှာ ကျွန်တော်တယ်လိုမှ မယှဉ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ကိုယ်လွတ်ရုန်းပြေးခဲ့ရတယ်။ သည်လိုနဲ့ ခင်ဗျားတို့နဲ့ဆုံတာပဲ..”

လင်းမြင့်လှိုင် ကျွန်တော်နှင့် မြင့်ဆွေ မြင့်မောင်တို့သည် ဖိုးလှဒင်ပြောလာသည့် အကြောင်းကိုသိလိုက်ကြသည်နှင့် ဖိုးလှဒင်ဆိုသူကို ဂုဏ်ယူသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ကြချေတော့၏။

သို့အချိန်လေးတွင် ကတုံးဆိုသူက ရောက်လာလေ၏။ သူနှင့်အတူ လူတစ်ယောက်ပါလာ၏။

ထိုသူကိုတော့ဖြင့် လက်ပြန်ကြီးတုတ်ခေါ်လာခြင်းဖြစ်၏။

“ဟင်..ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ..”

ဖိုးလှဒင်က ကတုံးကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် အံ့သြတကြီးကြည့်မေးလေ၏။

“ဖိုးလှဒင် ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို အထင်လွဲနေမှာပဲ။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းရဲ့ သက်သေက မခိုင်လုံလောက်ဘူးထင်လို့ သေချာတဲ့ သက်သေတစ်ယောက်ကိုပါ ကြံဖန်ရှာလာတာလေ”

အလိုလေးဗျာ.. ဘယ်လိုပါလိမ့်.. ကျွန်တော်တို့ပင် မရှင်းဖြစ်ရချေတော့၏။

“မင်း..ငါ့ကို ရှင်းအောင်ပြောပါလား..”

ဖိုးလှဒင်က ကတုံးကို မေးလိုက်၏။

“သည်လိုလေ..”

မင်းကို လူကြီးက သတ်မိန့်

ပေးလိုက်တယ်လေ.. ငါနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို လွှဲလိုက်တယ်။ သည်တော့ မင်းလဲသိတာပဲ.. တောထဲမယ် တစ်ယောက်က မြွေကိုက်သေတယ်။ ငါက မင်းကိုတမင်ထွက်ပြေးရအောင် အခွင့်အရေးပေးလိုက်တယ်။ မင်းပြေးတော့ သူက လိုက်သတ်တယ်။ မင်းဒဏ်ရာနဲ့ ပြေးသွားတယ်။ မင်းက ငါ မင်းအပေါ် သစ္စာဖောက်လုပ်ကြံတယ်လို့ထင်တယ်။ သည်တော့ ငါက သူ့ကိုနောက်ကနေ အပိုင်တွယ်လိုက်ပြီး ချုပ်နှောင်လိုက်တာပဲ။ ခုတော့ ခိုင်လုံတဲ့သက်သေတစ်ခုရပြီလေ..”

“မင်းတစ်ယောက်နဲ့လုံလောက်ပါတယ်ကွာ..”

ဖိုးလှဒင်က သင်္ကာမကင်းပုံစံဖြင့် မေးလိုက်လေကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့ သိလိုက်ချေတော့၏။

“မင်းသေချာစဉ်းစားစမ်းပါကွာ.. ငါက လူကြီးကို အမှုဖွင့်တိုင် တန်းပါပြီတဲ့.. ငါစကားကို သက်ခိုင်ရာယုံမှားလား..”

“မျောက်လုံလူတို့နှင့် လူလုံမျောက်ကောင်”

“ဟာ...ယုံမှာပေါ့...”

သို့ဆိုတော့ ကတုံးက ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်ချေပြီး

“ငါမိန်းမကို လူကြီးက ကြာခိုလို့ နို့ကိစ္စကြောင့် ငါက လူကြီးကို အငြိုးအတေးထားပြီး လည်ဆည်တိုင်တန်းတာပါလို့ ထင်မသွားနိုင်ပေဘူးလား...”

ဘုရားရေ...ဟုတ်ပါ့...သို့လည်း ဖြစ်နိုင်ချေသည်ပဲ။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ ကတုံး၏ လုပ်ရပ်က ချည်ပြီး တုတ်ပြီး ဖြစ်နေသည်ပဲကိုး...။ သို့ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ကတုံးကို အထင်ကြီးလေးစားစွာဖြင့် ကြည့်လိုက်ကြချေတော့သည်။

တကယ်တော့ ဖိုးလှဒင်နှင့် ကတုံးသည် တဲစုနေလူတို့၏ ဘဝကို အမှောင်မှ အလင်းသို့ ခေါ်ဆောင်လာကြသူတွေဖြစ်ကြသည်ကိုး...။

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့သည် လူကြီးတို့တဲစုရိရာ ပြန်ခဲ့ကြချေတော့၏။

“ကိုကတုံး ခင်ဗျားရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြင်ချင်သေးလား”

သို့ဆိုသလို လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလေ၏။ ဘယ့်တွက်မှ လူကြီးနှင့် ထိတ်တိုက်တွေ့လေမှ ကတုံးတစ်ယောက် စိတ်ပြောင်းလဲသွားပါလျှင် ကျွန်တော်တို့သည် လူကြီးအား အရေးယူနိုင်ရန်အတွက် ခိုင်လုံသော သက်သေမပြနိုင်မည်စိုး၍ ဖြစ်ချေ၏။ သို့ဆိုတော့ ခပ်စောစော သိထားပါလျှင် ကျွန်တော်တို့သည် လူကြီးကို ပစ်ဒဏ်ချနိုင်ရေးအတွက် အချိန်ယူ ခိုင်လုံသော သက်သေရာရဦးမည်မဟုတ်ပါကလား။

သို့ဆိုတော့ ကတုံးက

“ဟာ...ရပါတယ်ဗျာ...စိတ်ချပါ...ကျွန်တော်စိတ်ပြောင်လဲ”

မှာမဟုတ်ပါဘူး...”

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်က လင်းမြင့်လှိုင်အား တိုးညှင်းသော လေသံဖြင့်

“သေချာပါမလား...ကိုလင်းရယ်...တကယ်တော့ သူ့လူကြီးကို ပစ်ခတ်ချင်နိုင်ဖို့ သူ့သက်သေခိုင်လုံးပြိုင်တယ်ဆိုတော့ သူ့ပါ အမှုထဲပါနေပြီလေ... သူ့လဲ မလွတ်နိုင်တော့ဘူးပေါ့... နို့ကိစ္စကို သူ့မသိလို့ လွယ်လွယ်ဆုံးဖြတ်ထားတာပဲဖြစ်နေဦးမယ်...”

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ချေ၏။

“ဟုတ်တယ်ကိုပိုက်ရဲ့... နောင်မှ သူ့ပါအမှုထဲပါနေလျှင် ကျွန်တော်တို့ကို တမျိုးတမည်ထင်နေဦးမယ်ဗျာ... ခုကတည်းက သူ့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောထားလျှင် မကောင်းဘူးလား...”

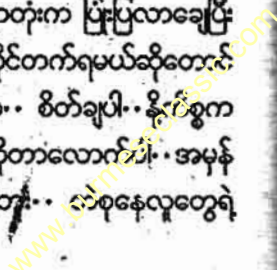
“ကောင်းတာပေါ့...ကိုလင်းရယ်...ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသိအောင် ပြောကြတာပေါ့...”

သို့ တွက်လိုက်မိသည်ကြောင့်...

“ကိုကတုံး သေချာရဲ့လားဆိုတာကို အလွတ်မပြောနဲ့ လူကြီးကို ခိုင်လုံတဲ့ သက်သေ ခင်ဗျားက ပေးမယ်ဆိုတော့ ခင်ဗျားလဲ အမှုတွဲပါနိုင်တယ်နော်... နို့ကိုကော သိရဲ့လား...”

လင်းမြင့်လှိုင်စကားကြောင့် ကတုံးတွေဝေသွားမည် ကျွန်တော် ထင်လိုက်ပေမည်... တကယ်တမ်းကျတော့မူ ကတုံးက ပြီးပြီလားချေပြီ

“ကျွန်တော်ပါ လူကြီးနဲ့အတူ စက်တိုင်တက်ရမယ်ဆိုတော့... တက်မယ်လို့ ကျွန်တော် တွက်ထားပြီးပါပြီဗျာ... စိတ်ချပါ... နို့ကိစ္စက လည်း ဆရာလေးတို့သိတာက မယားထိလို့ဆိုတာလောက်ပါ... အမှန် ဝန်ခံရလျှင်ဖြင့် မယားကိစ္စကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး... ဘုရားနုလူတွေရဲ့

“မျောက်လီလူတို့နှင့် လူလီမျောက်ကောင်”

ရှေ့ရေးအတွက် ကျွန်တော်စွန့်စားချင်တာပါ။ တကယ်တော့ ကျွန်တော် အသိဆုံးပါဗျာ။ တဲစုလူတွေရဲ့ ရှေ့ရေးအတွက် စွန့်စားချင်တာပါ။ တကယ်တော့ တဲစုလူတွေအပေါ် ကျွန်တော်အပြစ် တွေ ကျွန်လွန်ခဲ့တာ ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်နောင်တရပါပြီ။ သည်တွက် ကျွန်တော် ရတိုက်တဲ့ ပစ်ဒဏ်တွေကိုလည်း ကျေကျေနပ်နပ်ကြီးခံသွား ချင်လို့ပါဗျာ။ မပူပါနဲ့ စိတ်ချပါဗျာ။”

သို့ပြောလာသည် ကတံ့ကို ကျွန်တော် လေးစားစွာဖြင့် ကြည့် လိုက်မိချေတော့၏။

သို့မှ ကျွန်တော်တို့သည် လူကြီးတဲစုရှေ့ရောက်သည်တွင်

“အဂု...အဂု...အဂု...”

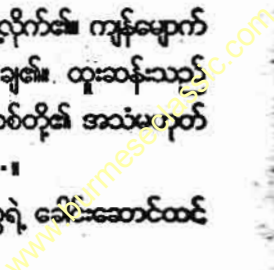
“အဂု...အဂု...”

သို့အသံတို့သည် ပတ်ပတ်လည်မှ ပေါ်လာပြန်ချေ၏။ ကျွန်တော်တို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ဘုရားရေ... မျောက်ကောင်တွေချည်းသာမဟုတ်... လူအချို့ လည်းပါကြချေ၏။ ထိုလူသားတို့သည် တဲစုနေလူတို့ဖြစ်ချေ၏။ သူတို့ သည် မျောက်ကောင်များကဲ့သို့ သစ်ပင်ထက်မှ ကိုင်းခက်များပေါ်တွင် ရှိကြချေ၏။ ကျွန်တော်တို့အား ဝိုင်းပတ်ကာ အော်ဟစ်နေကြခြင်းဖြစ် ၏။

သို့မှ မျောက်ထီးကြီးတစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်၏။ ကျွန်မျောက် ကောင်များထက်ကြီးသော မျောက်ကောင်ဖြစ်ချေ၏။ ထူးဆန်းသည့် မှာ ထိုမျောက်ကောင်၏ အော်သံမှာ မျောက်စင်စစ်တို့၏ အသံမဟုတ် ဘဲ လူသားတို့ မျောက်လိုအူသံဖြစ်နေခြင်းပင်...။

“သည်ကောင်ကြီးက ကျွန်မျောက်တွေရဲ့ ခေါင်းဆောင်ထင်

တယ်... သူ့အော်လျှင် ကျွန်ပျောက်တွေက အသားကုန်အော်ကြတာ
ဗျ... သူငြိမ်သက်နေလျှင် ငြိမ်နေကြတယ်ဗျာ... ”

မျောက်လူတို့လည်း မျောက်သံကဲ့သို့ အော်ဟစ်နေကြ
သော်လည်း ထပ်ထူတူလေခြင်းတော့ဖြင့် မရှိပါချေ...။

“သည်မျောက်က ထူးခြားတယ်...”

ကျွန်တော်က ထိုမျောက်ကြီးကိုကြည့်၍ ပြောလိုက်၏။

“သည်ကောင်ကြီးက လူကြီးရဲ့ လက်သပ်မွေးမျောက်ကြီးလေ။
သူ့ကို ဖိုးညိုလို့ခေါ်တယ်... နို့ဆိုတော့ လူကြီးလည်း သည်နားတဝိုက်
ရှိလိမ့်မယ်...”

“သေချာလား...”

လင်းမြင့်လှိုင်က ကတုံးကိုမေးလိုက်၏။

“သေချာတာပေါ့... ကျုပ်ဆရာနဲ့ သည်ကောင်ကြီးက ခွဲနေကြ
တာရယ်လို့မှ သိပ်မရှိတာချည်း...”

“ဟုတ်ပြီ... နို့ဆိုတော့... ကျွန်တော်တို့ လူကြီးကို အထွေအထူး
ရှာစရာမလိုချေတော့ဘူးပေါ့...”

“ဟုတ်တယ်... သည်ကောင်ကြီးကိုသာ မိအောင်ဖမ်းလိုက်
ချေ... လူကြီးထွက်လာလိမ့်မယ်”

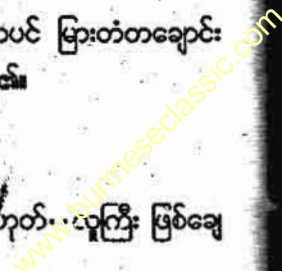
“အ... အား...”

ကတုံးတစ်ယောက် သို့ပြောနေစဉ်မှာပင် ပြားတံတချောင်း
က သူ၏ လက်ပြင်သို့ စူးနှစ်ဝင်လာချေတော့၏။

“ဟာ...”

“ဟင်”

ကတုံးကိုပစ်လိုက်သူသည် အခြားမဟုတ်... လူကြီး ဖြစ်ချေ

တော့၏။

သူသည်လည်း မျောက်တကောင်ကဲ့သို့ သစ်ပင်ကိုင်းထက်တွင် တွယ်မိုရိုနေချေ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က ကယျာကသီပင် သူ၏သေနတ်ဖြင့် လှမ်းချိန် လိုက်ပြီး

“ခင်ဗျားပြေးမလွတ်လောက်ဘူးနော်.. ဆင်းလာခဲ့ပါ.. ကျွန်တော်က မတော်တဆလွဲချော်ဦးတော့ သည်မယ် တစ်ချက်တစ်ကောင် မြင့်မောင်လဲပါတယ်..”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က လူကြီးကိုပြောလေမှ ကျွန်တော် မြင့်မောင်ကို သတိထားမိချေတော့၏။

မြင့်မောင်တစ်ယောက် လူကြီးထံသို့ သူ၏ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခတ်ရန် အသင့်ချိန်ရွယ်ထားပြီးဖြစ်ချေတော့၏။

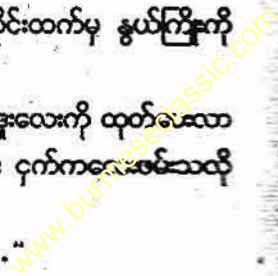
သို့ဆိုတော့ လူကြီးသည် ကျွန်တော်တို့အား အတန်ကြာမျှ တွေဝေကြည်နေလေပြီးမှ . .

“ကျုပ်လည်းတွေးပြီးသားပါ.. မောင်ရင်တို့နဲ့ ကတုံး အဖွဲ့ကျနေပြီဆိုကတည်းက ကျုပ်ကို သူ့သစ္စာဖောက်တော့မယ်ဆိုတာ သိနေပါတယ်ဗျာ..။ ကျုပ်သူ့ကို လျော့တွက်မိတယ်.. ပြီးတော့ ကျုပ်ကလည်း စည်းမစောင့်ခဲ့ပေဘူးကိုဗျာ..”

လူကြီးက သို့ပြောပြီး ထိုသစ်ပင်ကိုင်းထက်မှ နွယ်ကြီးကို ခို၍ အောက်သို့ ဆင်းလာချေတော့၏။

အသာတကြည်ပင် သူ့လက်တွင်းမှ ဒူးလေးကို ထုတ်ပေးလာချေ၏။ အကယ်တမ်းကျတော့ ကြောက်ကလေး၊ ငှက်ကလေးဖမ်းသလို လွယ်လျူချည်ကလား..။

“ခင်ဗျားရဲ့နှစ်လုံးပြူးသေနတ်ကော..”

ကျွန်တော်က သူ့တွင် နှစ်လုံးပြီးသေနတ်ရှိသည်သိထားပြီး ဖြစ်၍ ရန်သူမှ လက်နက်ထုတ်မပေးလာခြင်းတွက် ဘဝင်မကျခြင်း သာမက ယုံကြည်မှုကိုလည်း စိတ်မချရသဖြင့် သို့မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်တော့၏။

ကျုပ်မှာရှိတဲ့သေနတ်တလက်က ဘာအသုံးချလို ရမှာလဲဗျာ၊ ပြီးတော့ ကျည်မရှိတဲ့သေနတ်နဲ့ ဟန်ပြုခြိမ်းခြောက်တာကိုလည်း ကျုပ်လုံးဝ မနှစ်သက်ဘူးဗျ • ကျုပ်မယ် • လတ်တလော အသုံးဝင်တာ သည်ဈေးလေးပဲလေ • •”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် လူကြီးကို လွယ်လင့်တကူ ဖမ်းဆီး ချည်နှောင်လိုက်ချေတော့၏။

သို့မှ ကျွန်တော်တို့ တောတိုးလျှောက်ခဲ့ကြစဉ်

“ခွီး”

“ခွီး”

“အာ •• အား •• အား ••”

အလိုလေးဗျာ •• ကျွန်တော်တို့လူစုကို မျှောက်ကောင်ဖိုညှိက လျှပ်တပြတ် အလစ်အငိုက် ဝင်တိုက်လာခြင်းဖြစ်တော့၏။

သူဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လေသည်မှာ ကတုံးကို ဖြစ်ချေတော့ ၏။ ထင်မှတ်မထားသောတိုက်ခိုက်ခြင်းဖြစ်ပေမင်္ဂ ကတုံးတစ်ယောက် အသက်အန္တရာယ်မထိခိုက်နိုင်သော ကုတ်ခြစ်ဒဏ်ရာသာလျှင် ရပွား ပုံပင် • •

“ဒိန်း”

ကျွန်တော်က မျှောက်ကောင်ဖိုညှိကို အလွတ်မပေး အဝေသို့ မရောက်မီမှာပင် ပစ်ချလိုက်နိုင်ခဲ့ချေတော့၏။

“စိတ်မကောင်းပါဘူး •• ခင်ဗျားရဲ့အားကိုးအားထားရာ မျှောက်

www.burmeseclassic.com

ကောင်ပေပဲဗျ • သခင်အတွက် သူကြီးစားတာပဲဗျ • သည်တွက် နားလည်းပေးမယ်ထင်ပါတယ် ••”

သို့ ကျွန်တော်က လူကြီးကို တောင်းပန်စကားဆိုလိုက်ရချေ တော့သည်။

“နို့ကတော့ ကျုပ်ဘက်ကကြည့်လျှင်သူက သူ့ရဲကောင်းပေ ပဲဗျ • သစ္စာခံသူရဲကောင်း တိရိစ္ဆာန်ဖြစ်ပေမင့် သခင်အပေါ်မှာ ကျေးဇူးသိ တတ်တာပေပဲ •• ဟိုကောင်ကသာ အသိဉာဏ်ရှိတဲ့ လူသားဖြစ်ပြီး ကျေးဇူးကမ်းရတယ်လို့ သစ္စာမဲ့ရက်တယ်လို့ • မျောက်ကောင်လောက် တောင် အသုံးမကျတဲ့ကောင်ပေပဲဗျ •• ဟင်း •• ဟင်း •• ဟင်း ••”

သို့ဆိုလာချေတော့၏။

“လူကြီးပြောတာလဲ မှန်တယ်လို့ ဆိုလိုရပါတယ် • ကျွန်တော် တို့အနေနဲ့ကတော့ ကတုံးက မဟာသူရဲကောင်းပါ •• ပြီးတော့ သူ့ရဲ ဆုံးဖြတ်ချက်က ခင်ဗျားအပေါ် သူ့သစ္စာရှိခြင်းဟာ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးပါ။ တစ်ဦး တစ်ယောက်အတွက်ပါ •• နို့ကလည်း လူသားမျိုးနွယ်ဖျက်မယ့်လူပါ။ ခု သူ့ရဲဆုံးဖြတ်ချက်က တဲစုနေလူသားအားလုံးကောင်းစားဖို့အတွက် ပါ”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလိုက်လေတော့သည်။

စာဖတ်ပရိသတ်အား လေးစား

ကြိုးစားလျှက်

ကိုယ်စီ

၂၀၀၀

10:26 PM

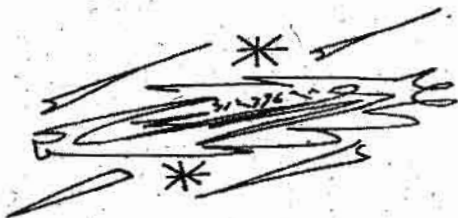

www.burmeseclassic.com

ဦးရသေ့အားဦးထိပ်ထားကာ

၅

၆

မွေးဖေ၊ မွေးမေ၊

ပြီးတော့...

ဆင်ဆရာ၊ မြင်ဆရာ၊ ကြားဆရာဖြစ်သည့်

ဆရာသော်တာဆွေအား

ဤစာအုပ်ဖြင့် ဂီရဝပြုပါသည်။

ကိုပိုက်

၇

၈

ကိုပိုက်

ကြိုးဝိုင်းအကွက် ၁၀၀ ရောက် မုဆိုးနှစ်ယောက်
ကံသီပေလို့ သက်မပျောက်

(စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၁၀၄၄၀၉၁၀)

ဆက်လက်ထွက်ရှိမည်။

ဖြန့်ချိရေး

နဂါးပျံစာပေ